

Devlet çeteleri görev başında!

Süresiz Açlık Grevi başladığından beri “cezaevi isyanı” adı altında provokasyonların ardı arkası kesilmiyor. İsyanlara “anlayışla” yaklaşan devlet, bunu anında af sorununu gündeme getirmenin dayanağı olarak kullanıyor. Affı ise hücre saldırısına geçişin dayanağı! Gündümlü isyanlar, “F Tipi”ne geçişin ne denli acil ve zorunlu olduğunun da göstergesi sayılıyor aynı devlet tarafından.

Bütün bu kanlı, kirlı ve karanlık hesaplar, ölümüne direnişin gücüyle boşa çıkarılacak!

Hücrelere

girilmeyecek!...

İÇİNDEKİLER

Hücre saldırısına karşı	
etkin bir kampanya	3
Af manevrasıyla	
hücrelerin zemini döşeniyor	4
Sermayenin "af oyunu"nu bozalım!	5
Hiçbir yalan ve demagoji	
eylemimize gölge düşüremez!	6
"İmaj tazeleme"nin ardından	
faşist zorbalık!	7
Deneyimlerin ışığında daha güçlü	
mücadelelere hazırlanalım!	8
Sınıf hareketinden haberler	9
BES Kongresi yapıldı.	10
İMF karşıtı eylemler.	11
Batman'da seri intiharlar.	12
YÖK'e ve YÖK düzenine hayır!	13
SAG direnişine	
güçlü bir desteği örgütlemek için	
Nasıl bir çalışma? (Orta).	14-15
SAG ve ÖO süreci ve zindanlar	
cepesindeki sorumluluklarımız	16
Güçlü direnişe zayıf destek	17
Tüm hapishanelerdeki DHKP-C,	
TKP(ML) ve TKİP tutsaklarından çeşitli	
kesimlere açıklamalar	18-19
Gebze Cezaevi'nde katliam hazırlığı . .	20
"Devrimci basın susturulamaz!"	21
Almanya'da faşizme karşı	
onbinlerce kişi alanlardaydı!	22
İşgale ve sosyal yıkım paketine hayır. .	23
ABD başkanlık seçimleri	24
Rüzgarlı çocukların geçidi	25
Ekim Devrimi ve Parti	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/41 ● 4 Kasım 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

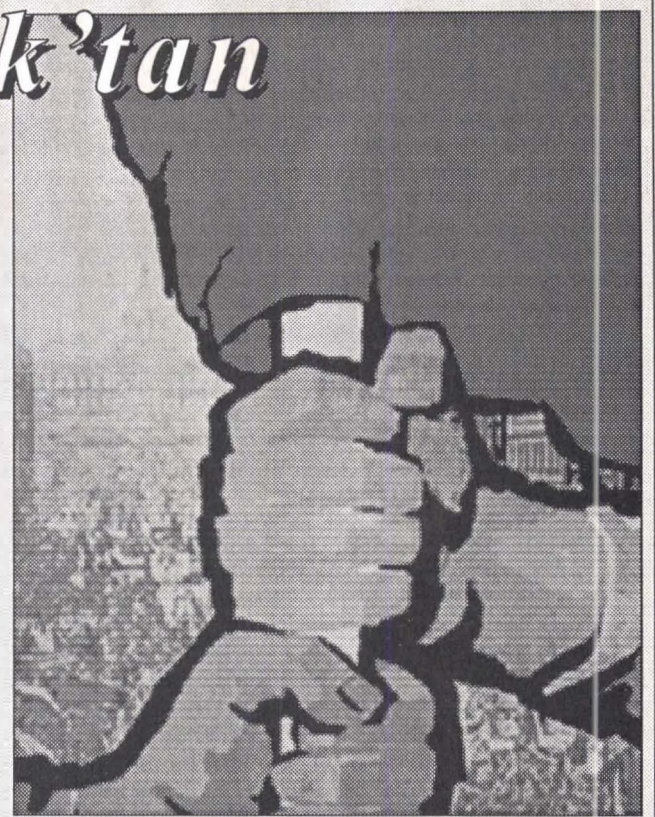
Kızıl Bayrak'tan

Bu satırların yazıldığı saatlerde büyük zindan direnişi 15. gününe girmiş bulunuyor. Devrimci tutsakların zafere kilitlenerek ölüm pahasına sürdürdükleri direniş, daha başlangıcından itibaren devlet karşısında sürdürülen hücre karşıtı mücadeleye ivme kazandırmış oldu. Ulucanlar dava duruşmasında, bir önceki duruşmaya nazaran kitlesellik, kararlılık ve coşkuda görülen artış, hücre karşıtı muhalefet cephesinde gözle görülür bir biçimde moral ve motivasyonda canlanma bu etkinin ilk elden göstergeleridir.

Diğer yandan, devlette kendi cephesinden devrimci tutsakların yürüyen mücadelede yaptığı çıkışı cevaplandırmak için atağa geçmiş bulunuyor. Direnişin başlamasıyla beraber, cezaevlerindeki faşist beslemeleri aracılığıyla isyanlar tertiplemekte, böylelikle direnişin meşruiyetine gölge düşürmeye çabalamaktadır. Devlet tertipli olaylar, bir yanılla hücre tiplerine kamuoyu nezdinde gerekçe oluşturmak ve devletin katliamcı siciline perde çekmek, bir yanılla da bu vesileyle tekrar gündeme getirilen af tartışmaları yoluyla hücre karşıtı muhalefeti parçalama amaçlıdır. Bu amaçla tertiplenen "isyanlar", Adana ve Bayrampaşa'dan sonra Uşak Cezaevi'de de sürdürülmüştür.

Sermaye devletinin çeteleşme ve çürüme düzeyini açığa vuran Susurluk kazasının 4. yılında tertiplenen bu isyanlar, aynı zamanda Susurluk'un devlet gerçeği olduğunu bir kez daha göstermektedir. Devlet devrimcilere karşı, geçmişte olduğu gibi bugünde faşist çetelere ihtiyaç duymaktadır. Varolmak için gelecekte de bu çete artıklarını kullanacaktır.

Susurluk sonrası, gürleyen, "unutmayacağız!" tekerlemelerini okuyan sermaye medyası ve liberal düzen çevreleri bugün tam bir suskunluk fesadı içerisinde. Çünkü Susurluk sonrasında gizlenemeyen pisliklerin ortadan kaldırılması, devletin aklanması gerekiyordu. Medya ve liberal çevreler bu çerçevede kendilerine verilen görevi başarıyla yerine getirdiler. Kendilerinin de parçası olduğu kokuşmuş düzeni akladılar. Ancak Susurluk devletin ve

düzenin kendisi olduğu için, dört yıl aradan geçmesine karşın çürümüş düzenden pislikler saçılmaya devam ediyor. Dahası düzen medyasının bizzat aktörü olduğu yeni Susurluk klasikleri sergileniyor.

Susurluk'un 4. yılında, çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzeni tüm varlığıyla ortada duruyor ve İşçi-emekçilerin devrimci zoruyla yıkılmayı bekliyor.

Cumhuriyet Gazetesi'nin ortağı olduğu Çağdaş Matbaacılık'ta sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor. Sermaye medyası tam bir sınıf birliği içinde hareket ederek, işçilerin mücadelesini görmezden geliyor.

Çağdaş Matbaası işçileri seslerini duyurmak için 4 Kasım günü Cumhuriyet Gazetesi'nin Çağaloğlu binası önünde grev masası açıyorlar. Çağdaş Matbaacılık işçilerinin verdikleri bu mücadelede yanlarında olalım, sınıf dayanışmasını yükseltelim!

42. sayısı çıktı!...

Hücre saldırısına karşı etkin bir kampanya

Hücre saldırısı ve Süresiz Açlık Grevi eylemi çerçevesinde kapsamlı bir politik kampanyanın örgütlenmesinin taşıdığı önem yeterince açıktır. Kampanyanın temel hedefi duyarlı en geniş kesimi zindanlara yönelik saldırılar çerçevesinde harekete geçirebilmek, onları direnişin bir parçası haline getirebilmektir.

SAG direnişindeki devrimci tutsaklarla dayanışma komiteleri örgütlemeliyiz

Faaliyet yürüttüğümüz alanlarda soruna duyarlı en diri güçlerle birlikte, hücre karşıtı faaliyete katılan, SAG'a destek sunmak isteyen herkesi içine alacak şekilde komiteler oluşturmalıyız. Özellikle bağımsız güçlerin bu komitelerde yer almalarını sağlamalı, onları süreçle birlikte daha aktif hale getirmeye çalışmalıyız. Değişik derneklerde, sendikalarda, kitle örgütlerinde bu komitelerin oluşması için yoğun bir çaba harcamalıyız. Hem genel materyaller üzerinden yürütülen propaganda-ajitasyon faaliyetini cezaevi kampanyasını komitelere maletmeli, hem de komitelerin bu faaliyetten beslenmelerini sağlamalıyız. Burada önemli olan örgütsüz ya da yarı örgütlü güçlerin saldırıya karşı aktif hale getirilmesidir. Ancak komitelerin hem oluşmasının hem de disiplin ve sürekliliğinin bizim içinde bulunmamıza ve komitelerin yapısını gözeten bir pratik içinde olmamıza bağlı olduğu unutulmamalıdır. Daha bugünden sınırlı çabalarımızla bu noktada aldığımız yol ve geçmiş deneyimlerimiz gözönüne alındığında, bu tür örgütlenmelerin mücadeleye ve çalışmamıza önemli avantajlar sağlayacağı açıktır.

Yerel platformları hareketlendirmeli, olmayan yerlerde oluşturmalıyız

Ulucanlar katliamından bu yana hücre karşıtı güçlerin bir araya gelerek oluşturduğu platformlar hücre karşıtı mücadelenin odaklarından biri oldu. Katılımcı sol kurum sayısına rağmen istenilen kitleliliği yakalayamasa da, bu tür platformlar zamanla yerelliklerde de oluşmaya başladı. Başlangıçtan itibaren bu platformların doğrudan kitleleri kucaklayan bir çalışma tarzı içinde olması gerektiğini savunduk, kurum temsilcilerinin diploması yaptığı ortamlar olmasının önüne geçmeye çalıştık. Bu çerçevede başarılı ve başarısız deneyimlerimiz oldu. Son bir buçuk aylık süreçte atalet ve belirsizliğe düşen platformlar SAG süreciyle birlikte daha bir anlam kazandı. Platformlarda yeralan reformistlerin gerici tutumları ve bir dizi devrimci grubun SAG eyleminin dışında kalması, yerel platformların doğru bir tarzda kullanılması durumunda bize herhangi bir handicap yaratmayacaktır. Bir dizi semt, okul ve alana yayılan bu platformları kitleye dönük etkin bir çalışma yapar hale getirdiğimiz ölçüde, SAG süreci ister istemez temel gündem olacaktır. Hücrelere karşı olanların özellikle ilerleyen günlerde sürece duyarsız kalamayacağı açıktır. Bu platformları hızla etkin hale getirmeye çalışmalı, olmayan yerlerde oluşturmak için yoğun çaba sarfetmeliyiz.

Kitleleri harekete geçirmek güçlü bir yerel çalışmayla mümkündür

Zindanlardaki ölümüne kararlılığın yaratacağı imkanları değerlendirmenin ve sürecin en az bedelle zafere varmasının birinci koşulu, eylemi toplumun gündemine sokmayı başarmaktır. Bunun için kitle iletişim araçlarının mümkün mertebe kullanılması,

konuya duyarlı köşe yazarlarının aydınlatılması, etkili eylemlin gerçekleştirilmesi vb.'nin önemini küçümsememek gerekiyor. Ama hep vurguladığımız gibi, bizim için belirleyici olan doğrudan seslenme yöntemleridir. Her türlü merkezi görsel ve yazınsal materyalin yanısıra, faaliyet yürüttüğümüz işletmeye, semte ya da okula yönelik özel materyallerle seslenmek ayrı bir öneme sahiptir. Gelişmeler ışığında ve imkanlar çerçevesinde, açlık grevi 10. gününde, açlık grevi 15. gününde tarzında el ilanları dağıtılabilir. Ev ve kahve toplantıları, pazar konuşmaları, forum, panel gibi kitleyle doğrudan muhatap olduğumuz ve bugüne kadar yeterince işlevsel kullanmadığımız araçlar etkili bir biçimde kullanılabilir.

Bu tür çalışmalar sadece kendi güç ve imkanlarımız üzerinden düşünülmemelidir. Hücre karşıtı birçok güç doğru bir müdahaleyle bu çalışmaların parçası olabilecektir. Bu başarılabildiğinde, bu güçler sürecin dayanışmacısı olmaktan çıkıp bizzat örgütleyicisi konumuna geleceklerdir. En önemli kazanımlardan biri bunun sağlanması olacaktır. Bunun için gerekli esneklik gösterilmelidir. Ayrıca bölgelerimizde bulunan her türlü sendika ve kitle örgütünde eylem gündemleştirilebilmeli, yazılı ve sözlü olarak sürekli bilgilendirilmelidir. Bu sürece ilgisi olanların harekete geçmesini sağlayacak, ilgisiz olanlar üzerinde ise zamanla baskı yaratacağıdır.

Ulucanlar katliamından bu yana büyük bir kararlılıkla yürütülen hücre karşıtı mücadele, **TKİP, DHKP-C ve TKP(ML)** dava tutsaklarının ölüm orucu kararlılığıyla başlattığı SAG eylemiyle yeni bir aşamaya girdi. Bu eylem, hem temelden belirleyiciliği olan devrimci tutsakların kararlılığını ortaya koyması, hem de dışarıdaki hücre karşıtı muhalefetin büyüüp gelişmesi açısından çok önemli bir aşamaya işaret ediyor. Bu adımla, devrimci tutsakların ölümüne kararlılığı dostun düşmanın önünde somutlanmıştır. Bunun yarattığı imkanların dışarıdaki hücre karşıtı mücadeleyi sıçratması ise, ancak bizim yoğun çabamızla başarılabilecektir. Zindanlardaki direnişin dışarıya maledilip edilememesi, ödenecek bedelin düzeyini doğrudan belirleyecektir. Bu, görev ve sorumluluklarımızın hayati önemini göstermektedir.

Bugün çatışma zindanlar üzerinden, devletle devrimin öncü güçleri arasında yaşansa da, sözkonusu olan bütünlüklü bir saldırdır. SAG adımıyla birlikte başlayan karşı saldırı süreci, kitle hareketi için de F tipi cezaevi saldırısını püskürtmekle sınırlı olmayan bir dizi imkan yaratmaktadır. Bu imkanlar doğru değerlendirilip doğru bir müdahalenin konusu yapılabilsen, hayati önemde olan bu saldırının püskürtülmesinin ötesinde kazanımları olacaktır. Dolayısıyla, içerideki direnişin dışarıya sarsabilmesi için, tüm çalışma alanlarımızda, yerel bölge ve birimlerimizde daha kararlı, inatçı, yaratıcı, militan bir pratik-politik faaliyeti örgütlemek durumundayız.

Sınıf-emekçi kitlelere yönelik faaliyetimizi daha da güçlendirmek zorundayız

Sermaye devleti, sınıf hareketliliğinin yükseldiği, tepkisini dışa vurduğu dönemlerde devrimci tutsaklara yönelik bir saldırıyı kendisi için riskli bulmaktadır. Tam da zindanlardaki mücadelenin keskinleştiği bir aşamada sınıf hareketliliğinin ilk belirtilerinin ortaya çıkması önemlidir. Açıktır ki, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci tutsaklara sahip çıkabilmesi, mücadele yolunu tutmasıyla, bu

mücadelenin politik bir mecraya sıçramasıyla mümkündür. Bu ise sınıf-emekçi hareketine etkin bir devrimci müdahale demektir. Dolayısıyla, SAG direnişi çerçevesindeki faaliyetimiz, sınıf hareketine ilgimizi azaltmak bir yana, müdahalemizi daha da yoğunlaştırmamızı gerektirmektedir. Güç ve imkanlardaki sınırlılık tam da böyle dönemlerde aşılır. Burada önemli olan, hücre saldırısı ve SAG direnişi ekseninde yürüteceğimiz faaliyetin sınıf hareketine müdahale çerçevesinde yürüteceğimiz faaliyetle başarılı bir biçimde birleştirilebilmesidir. Sınıf ve emekçi kitlelerin doğrudan hissettiği sorunlara yönelik faaliyet ve müdahalenin hakkını verebildiğimiz ölçüde, sınıf kitlelerine SAG eyleminin kendi mücadeleleri açısından taşıdığı hayati önemi anlatmayı da başarabileceğiz.

Bağımsız faaliyetimizi güçlü bir tarzda örmeliyiz

Gerek geçmişteki hücre karşıtı faaliyet sürecinde, gerekse SAG'la başlayan yeni aşamada, değişik çevrelerle güç ve eylem birliktelikleri kurmanın önemini her zaman vurguladık ve bunun gereklerini yerine getirdik. Önümüzdeki günlerde de SAG direnişinin bileşenleriyle ortak bir eylem sürecinin örgütlenmesi gündeme gelecektir. Bu tür birlikteliklerin güçlü ve işlevsel olabilmesi, "SAG'la dayanışma komiteleri" türünden örgütlülüklerin oluşturulabilmesi, etkin bir cezaevi kampanyası örgütlenmesi, ancak kendi bağımsız faaliyetimizi etkin, yaygın ve başarılı bir tarzda örgütleyebilmemizle mümkündür. Bu, yaygın afiş ve bildiri çalışmasıyla birleşen sürekli ve sistemli bir kitle çalışmasının örgütlenebilmesi demektir. Bunu ise, tüm güç ve olanaklarımızı örgütlü, planlı ve hedefli bir biçimde harekete geçirerek, en küçük bir enerji damlasından dahi yararlanma perspektifiyle hareket ederek başarabiliriz.

Her eylem hücre karşıtı mücadelenin temel silahı olan SAG'la bütünlüştürülmelidir

SAG ile birlikte atılan tarihi adıma dışarıda bugünden eylemli süreçlerle destek vermek kritik önemdedir. Basınımızda da uyarıldığı gibi, ilerici kamuoyu genelde ancak ölümler başladığında tepkisini ortaya koymakta, bu da ağır bedellere yol açmaktadır. Bu nedenle, bugünden direnişe eylemli destek örgütlemek temel amaç olmalıdır. Eylemli destek, ilerleyen günlerin değil bugünün görevidir. Hücre karşıtı güçlerin son dönemde belirsizlik ve bekleyiş nedeniyle düştükleri ataleti kırmanın olanakları vardır ve onları harekete geçirmenin yol, yöntem ve araçları üzerinde yoğunlaşma görev ve sorumluluğu bizimdir. Geçmiş deneyimlerden de yararlanarak bağımsız eylem örgütleme ya da gerçekleşen eylemlilikler üzerinden müdahale etme noktasında inisiyatif ve yaratıcılık büyük bir önem taşımaktadır.

Dikkat edilmesi gereken temel hususlardan birisi ise, bugün hücre karşıtı mücadelenin temel silahı SAG olduğu ölçüde, onun etkisini kırarak ve silikleştirecek dar eylemlerden uzak durmaktır.

Süreç omuzlarımıza ağır sorumluluklar yüklemiştir. Bunun bilinciyle hareket etmeli, zamanın akıp gittiğini, gecikmenin ağır bedeller demek olduğunu bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. İçerdeki kararlılığa ve direniş ruhuna uygun bir mücadeleyi örgütlemek için tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmeli, enerji ve çabamızı yoğunlaştırmalı, inisiyatif ve yaratıcılığı en ileri düzeyde harekete geçirmeliyiz.

Af manevrasıyla hücrelerin zemini düzleniyor

Adana ve Bayrampaşa cezaevindeki adli tutuklular üzerinden gelişen olaylar vesile edilerek af yeniden gündemleştirildi. Adana'daki sevklerin "Şirinler çetesi"yle ilgisi ve ardından adli tutukluların af talepli eylemlilikleri zamanlama bakımından dikkate değerdir. Bir-iki gün sonra Hizbullah davasından tutuklu bulunanlar da Elazığ Cezaevi'nde "isyan" başlatarak, sözde F tiplerini protesto ettiler. Bunların ardarda yaşanması bir devlet yönlendirmesi olması ihtimalini fazlasıyla güçlendirmektedir. Söz konusu olanlar Hizbullah ve çeteler olduğunda, fazlasıyla şaibeli bir durum ortaya çıkmaktadır.

Bu gelişmelerin ardından şöyle bir tablo sunuldu. Bir tarafta umutlarıyla oynanan "kader mahkumları"nın meşru af talebi, diğer tarafta F

tiplerini reddeden, bunun için isyan çıkaran teröristler, Hizbullah da bu iş için "bulunmaz kaftan" değerinde.

Gerçek tablo nedir, af hangi ihtiyaç üzerinden gündemleştirilmiştir?

Af yasası geçen yıl meclisten geçirilmiş ve Cumhurbaşkanı vetosuyla karşılaşmıştı. Sonrasında Haluk Kırıcı ile ilgili düşünülen anlaşmazlık da vesile edilerek gündemden kaldırıldı, daha etkin kullanabilmek amacıyla beklemeye alındı. Adli tutukluların değişik

SAG direnişçilerinden açıklama:

Devletin af tartışmaları direnişimiz karşısında suni gündem yaratmayı amaçlamaktadır

Biz devrimci tutsakların 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren F tipi hücre hapisanelere karşı başlattığımız Süresiz Açlık Grevi Direnişimiz sürüyor. Taleplerimiz başta F tipi hücre hapisanelerin kapatılması, Terörle Mücadele Yasası'nın kaldırılması, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kapatılması ve tüm sonuçlarının ortadan kaldırılması, hapisanelerde katledilen onlarca arkadaşımızın katillerinin açığa çıkartılıp kamuoyuna açık bir şekilde yargılanarak cezalandırılması ve emekçi halklarımızın hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm anti-demokratik yasaların kaldırılmasıdır.

Bu taleplerle başlattığımız ve kararlılıkla sürdürdüğümüz Direnişimiz, devletin suni gündemler yaratarak ve af tartışmalarıyla boğulmaya çalışıyor. Süresiz Açlık Grevine başladığımız ilk andan itibaren devlet çeşitli yalan, demagoji ve provokasyon girişimleriyle eylemimizi karalamaya çalıştı ve "af" söylemleriyle ülke gündemini bilinçli olarak değiştirmek istedi.

Nitekim adli tutukluların "af istemiyle" başlattığı söylenen "isyan"ların son günlerde peş peşe yaşanması tesadüfi değildir.

Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde sözde bir takım nakilleri protesto etmek ve af talebiyle İnfaz Koruma Memurları'nın rehin alınarak "isyan başlatılması",

Ardından Bayrampaşa Hapishanesi Adli Blok'ta yine "af talebiyle" İnfaz Koruma Memurlarının rehin alınıp "isyan başlatılması",

Ve son olarak Elazığ E Tipi Hapishanesi'nde çıkan "isyan" da tesadüfi değildir. Bizzat devletin besleyip büyüttüğü mafyacıları ve çetecileri tarafından başlatılmıştır. Bu "isyanlar" adli tutukluların duyarlı oldukları af sorunuyla birleştirilerek, böylece tüm adli tutuklu kitlesinin de desteğini almaya çalışarak "isyan"a dönüştürülmüştür.

Devletin hapisanelerdeki çetecilerine bilinçli olarak çıkarttığı bu olayların hedeflerinden biri kamuoyunun dikkatini "hapisanelerde isyan eden, devlet malına zarar veren ve bir türlü devletin hakim olamadığı" tutuklulara çevirip, hapisanelerdeki sorunların çözümünü için F tipi hücre hapisaneleri meşrulaştırmaktır. Böylece F tipi hücre hapisanelere ihtiyaç duyulduğu propagandası yapılırken, temel hedef başlattığımız direnişin gündemini değiştirmek, yarattığı etkinin yönünü saptırmak ve gündemden düşürmektir.

Çıkartılan bu olayların ardından af üzerine yapılan açıklamalar, af tartışmaları bilinçli olarak gündeme getirilerek, hapisanelerde başlatmış olduğumuz direnişimize saldırı zeminleri yaratmayı amaçlamaktadır. Özeldirenişimize gösterilen desteği engellemeyi hedefleyen, genelde ise ülkenin asıl gündemi olan emperyalizmin IMF ve Dünya Bankası programlarıyla halklarımıza karşı yürüttüğü topyekün saldırıyı perdelemek ve gündemden düşürmeyi amaçladığı açıkça ortadadır.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, gazetecilerin Süresiz Açlık Grevi Direnişimize ilişkin sorduğu soruya; "açlık grevleriyle sonuç alınamayacağı ve açlık grevlerinin affı tehlikeye sokacağı" şeklinde cevap veriyor.

Bu açıklamayla, "af çıkartıp sorunları çözeceğiz ama siyasi tutuklular açlık grevi yaparak bunu engelliyorlar" biçiminde demagojilerle duyarlı kesimlerin tepkilerini direnişimize yönlendirmeyi amaçlamaktadırlar.

Özellikle tutsak yakınlarının af konusundaki hassasiyeti, hücrelerin meşrulaştırılması için kullanılmaktadır. Aynı zamanda bu tür açıklamalarla devrimci tutsaklara adli tutuklu ve hükümlüler karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır.

Yine kimi gazetelerin Süresiz Açlık Grevimizin "af talebiyle" başlatıldığı iddiaları kamuoyunda bulanıklık yaratmayı amaçlamaktadır.

Bugün ülkemizin gündemi af değildir.

Af, yasal düzenlemeler vb. söylemler, faşist devletin hücre hapisanelere karşı gelişen tepkileri, eylemlilikleri etkisizleştirmek, gündemi değiştirmek ve F tipi hücre hapisaneleri kamuoyunda kabul edilebilir hale getirmek için başvurduğu bir manevradır.

Af, devletin öne sürdüğü suni bir gündemdir. Gerçekleşip gerçekleşmemesi de temel bir sorun değildir.

Çünkü halkımızın gündemi af değildir.

Bugün gündem, emperyalizmin IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla halklarımıza yönelik kapsamlı saldırısıdır. F tipi hücre hapisanelerde bu saldırının önemli bir parçasıdır.

Yıllardır ha bugün ha yarın çıkartılacağı söylenen "Af Yasası"nın bu süreçte yeniden gündeme getirilmesi tesadüfi değildir. Çeşitli maddeleri üzerinde hükümet ortakları arasında tartışmalara sebep olmuş, kimilerinin "içine sindiremediği" "Af Yasası" nasıl içe sindirilebilir hale getirilmiş, üzerinde nasıl uzlaşmıştır?

Gerçekte affın çıkarılması yılların değil günlerin işidir. Ancak "af" tartışmaları sürekli gündemde tutularak, çıkardık çıkaracağız denilerek beklenti ve rahatlama yaratmaya çalışılmaktadır. Ayrıca ülkemizdeki sorunların çözümü "af" değildir.

Devletin amacı; "af", yasal düzenlemeler vb. ile hücreleri bir şekilde kabul edilebilir hale getirmektir.

Hapishaneler boşaltılsa bile çok kısa bir süre sonra dolacaktır. Sömürü ve zulmün, adaletsizliğin, yoksulluğun, açlığın dizboyu yaşandığı, devletin bütün kurumlarının yozlaştığı, çürüdüğü; bu koşullarda düzen "suç" ve "suçlu" üretmeye devam edecektir. Ve yine adaletsizliklerin, baskının, sömürünün ve zulmün karşısında halkın meşru direnişi de her zaman olacaktır. Bu da hapishanelerin hiçbir zaman boş olmayacağı anlamına gelir.

Bizim sürdürdüğümüz Süresiz Açlık Grevi direnişimiz, devletin yürüttüğü yalan, demagoji ve provokasyon girişimleriyle karalanamaz. Taleplerimiz nettir. Ve taleplerimiz kabul edilinceye kadar direnişimizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Hücrelere girmedik girmeyeceğiz!

Yaşasın genel direnişimiz!

28 Ekim 2000

Tüm hapisanelerdeki

DHKP-C, TKP(ML), TKİP Davası Tutsakları

biçimler

alan tepki ve eylemlilikleri yeni vaatlerle yatıştırıldı. Bugün gerici örgüt ve çeteler kullanılarak zemin düzleme faaliyetleri hızlandırılıyor. "Cezaevleri sorunu" nun mutlaka çözülerek denetim sağlanması zorunluluğu propaganda edilerek, çözüm olarak F tipleri kitlelere kabul ettirilmek isteniyor.

Devletin F tipi hücreleri en kolay yoldan topluma kabul ettirmek amacıyla değişik manevralara başvurması ve bu yönde gündemler oluşturması şaşırtıcı değildir. Toplumun değişik kesimlerini hedefleyen saldırı politikalarını da benzer bir biçimde uygulamaktadır.

Af tartışmalarıyla hedeflenen nedir?

Bilindiği gibi, 20 Ekim'den itibaren DHKP-C, TKİP ve TKP(ML) dava tutsakları Süresiz Açlık Grevi direnişi başlattılar. Tam da bu süreçte af yeniden gündemleştirildi. Af tartışmalarının önemli hedeflerinden biri, devrimci tutsakların başlattığı direnişin yankısını sınırlayabilmek, af tartışmasının gölgesinde bırakmaktır. Burjuva medya sayfalarını ve ekranlarını af tartışmalarına, bazı şaibeli isyanlara ayırırken, devrimci tutsakların başlattığı ölümüne direnişi suskunluk fesadıyla boğmaya çalışmaktadır.

Af tartışmalarının bir diğer hedefi kamuoyunun nabzını yoklamak, özellikle de hücre karşıtı muhalefetin sınırlarını/sınırlılıklarını tespit edebilmektir. Dolayısıyla bir taraftan beklentiler diri tutulurken, diğer taraftan terbiye operasyonu sürdürülmektedir.

F tipi hücre saldırısının "af" ayağı

Af konusu ilk kez gündeme geldiğinde, zamanın Adalet Bakanı af ile F tipi saldırısı arasında dolaysız bir bağlantı kurmuştur. Af'ın F tiplerine geçişi kolaylaştıracağını savunmuş, bunu defalarca tekrarlamış, F tipi hücreler ile af arasındaki ilişki aleni hale gelmiştir.

Af, F tipi hücre saldırısının bir ayağı olarak ele alınmaktadır. Devletin elindeki en önemli manevra araçlarından birisidir. Beklenti yaratarak, küçük rötüşlerle beklentiyi körükleyerek esas saldırıya hız verilmektedir. Hücre karşıtı muhalefete gedikler

açabilmek, çok özel amaçlar arasındadır.

Kürt ve reformist çevrelerin kendilerini af'a endeksledikleri bilinmektedir. Bu süreç içerisinde bunu derinleştirmek, hareket sınırlarını daha da daraltarak pasifize etmek hedeflerdendir. Ardından küçük rötuşların lütfü olarak yutturulması kalacaktır.

Hücre karşıtı muhalefetin bir bölümünün affa yedeklenmesi belli tahribatlara yolaçacak, zindanlar cephesindeki bedelleri artıracaktır. Soruna buradan bakılmak durumundadır.

Devrimci tutsaklar bedel ödemekten çekinmediklerini defalarca ortaya koymuşlar, bunun gereklerini dosta düşmana göstermişlerdir. Bugün yine cezaevlerinde ölümüne bir kararlılıkla sürdürülecek direniş başlatılmış, zafere kilitlenilmiştir. Devrimci tutsaklar bütün manevraları can bedeli mücadeleleriyle boşa düşüreceklerdir.

Hücre saldırısının kapsamı salt zindanlarla sınırlı değildir. Devrimci tutsaklar şu anda onun dolaysız hedefidirler ve öncü olmanın da gerektirdiği bir sorumlulukla, gereken bedelleri ödemekten sakınmayarak, bu saldırıyı püskürteceklerdir.

Bu gerçeklik hücre karşıtı muhalefete önemli bir sorumluluk yüklemektedir. Sorun şimdi af'a değil, hücre saldırısının püskürtülmesine kilitlenmektedir. Hücre saldırısının bir ayağı olarak düşünülen "af" aldatmacasını boşa düşürebilmek, manevrayı etkisiz kılabilmek, mücadeleyi her alandan yükseltmekle mümkündür. Hangi alanda olunursa olsun, mutlaka yapılacak bir iş, sunulacak bir katkı vardır.

Manevraları etkisizleştirmek, onun hedefini anlayarak, tuzaklara düşmemekle mümkündür. Af beklentisi masum bir beklentiden öte zararlı bir hayal durumundadır. Çünkü bunun arkasında hücreler vardır. Devrimci tutsaklarla dayanışmak, onlarla kader birliği yapmak isteyen her kişi ve kurum, af'a değil F tipi hücrelerin kapatılmasına kilitlenmelidir. Bulunduğu alandaki mücadeleyi hücre saldırısıyla birleştirerek güçlendirmelidir.

Bugün devrimci tutsaklarla dayanışmanın sınırları sözü aşmış bulunuyor. Artık tepki ve taleplerin eylemlerle ortaya konulma zamanıdır. Artık F tipi karşıtlığının karşılığı hak alıcı eylemdir.

Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Bugün öne sürülecek şiar "tüm siyasal tutsaklara özgürlük" şiarıdır. F tipi hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük şiarı bugünün mücadelesini tanımlar. Bu perspektifle yürütülecek bir mücadelenin af beklentisiyle ilgisi yoktur. Çünkü temelden bir ayrım vardır. Birisi devletten beklenti içerisine girerek pasifizm ve uzlaşma üretirken, diğeri mevzi kazanma anlamı taşır. Önemli olan kısa vadeli sonuçları değil, uzun erimli kazanımlarıdır. "Çıksınlar da nasıl olursa olsun" bakışı günü kurtarmak anlamı taşırken, yarını kaybetmeyi getirir.

O halde asıl hedef F tipi hücre saldırısının püskürtülmesi olmalıdır. Af aldatmacasını iyi anlamalı, onu etkisizleştirebilmek için tüm alanlardan yüklenmeliyiz. Dikkatimizi buna yoğunlaştırmalı, açık ya da sinsî hiçbir saldırıya geçit vermemeliyiz.

Deneyimlerimizden öğrenmeli ve hücre karşıtı muhalefetin eylemli birliğini örmeliyiz.

Sermayenin "af oyunu"nu bozalım! Hücreleri yıkalım!

M. Kurşun

Faşist sermaye devleti üç yıldan beri affi gündeminden tam olarak düşürmedi. Af ne zaman gündemden düşecek gibi olsa, bir biçimde yeniden gündemdeki yerini alıyordu. Ancak, geçen yıl çıkarılan af yasasının veto edilmesinden bu yana ilk kez birinci gündem haline geliyor.

Affin, TKİP, DHKP-C ve TKP(ML) davası tutsaklarının hücreleri yıkmak için başlattıkları Süresiz Açlık Grevi eylemiyle eşzamanlı gündemleşmesi, hiç de tesadüf değildir. Öyle ki, affın yeniden gündemin ilk maddelerinden biri haline gelmesi, Kürkçüler Cezaevi'ndeki Şirinler çetesinin "isyan"ının birileri tarafından tezgahlandığını düşündürüyor. Devrimci tutsaklar için "bu işi bir kilo siyanürle hallederim" diyen A. Sahir Gürçay'ın kimsenin burnunu kanatmamak için çaba harcaması, bu düşüncüyü güçlendiriyor.

İsyana ilişkin açıklama yapan Adalet Bakanı'nın tutsakların eylemine değinmesi de oldukça dikkat çekici. Tam da af çıkacakken açlık grevi eyleminin ne gereği var, demeye getiriyor. Bakan hamasi bir hava içinde tutsak yakınlarına sesleniyor. Sermaye çok iyi biliyor ki, onları bugün hücreler konusunda saldırıdan savunmaya çekilmek zorunda bırakan, içeride tutsakların kararlı duruşları ve dışarıda tutsak yakınlarının motor gücünü oluşturduğu hücre karşıtı eylemlerdir. Af tartışmalarının gündemleşmesi, tutsak yakınlarının affa umut bağlamasına hizmet ediyor. Tutsak yakınları bu sinsî oyuna düşerek kötürümleşecek ve içerideki yakınlarına eylem kırıcı bir basınç uygulayacaktır. Hedeflerden biri budur. Sermayenin bu oyunu, umudun kirletilmesidir.

Öte yandan duyarlı aydınlar, iyiniyetle de olsa, yaptıkları basın açıklamalarında ve yazılarında affi eylemin önüne geçirmektedirler. Elbette onların niyetlerinden kuşku duymuyoruz. Ama farkında olmadan sermayenin oyununa düştüklerini hatırlatmak istiyoruz.

"Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!" sloganı "Hücreler yıkılsın!" sloganının önüne geçmemeli

Herşeyden önce şunu bir kez daha vurgulayalım: Devrimci tutsaklar eylemlerini bir suç olarak görmemektedirler. Tam tersine, devrimcileri katleden işkence eden, hapseden faşist sermaye devleti suç işlemektedir. Verili durumda sermayenin egemen olması ve yürürlükte onun faşist yasalarının olması bu gerçekliği zerrece değiştirmez. Bununla beraber, bugün içeride bulunan devrimci tutsakların ezici bir çoğunluğu sermayenin kendi yasalarına göre dahi hapsedilemezler. Hal böyleyken, devrimci tutsakların sermayeden af beklemesi kendi eylemini suç, kendini de suçlu görmesi anlamına gelir, ki bu yüzden devrimci tutsaklar sermayeden hiçbir zaman af dilenmemiştir.

Bununla birlikte, içeride devrimci tutsaklar olduğu sürece, "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!" sloganının

atılması ve bu slogan etrafında politik eylem hattı çizilmesi yanlış değildir. Hele ki sermayenin affi gündemleştiği böylesi zamanlarda... Yanlış olan, bu sloganın herşeyin önüne çıkarılmasıdır. "Zindanlar boşalsın!" sloganını "Hücreler yıkılsın!" sloganının önüne geçirmek, hücre saldırısını devrime değil de, şu an içeride olan tutsaklara yönelikmiş gibi kavrayan sakat bir bakışın ürünü olabilir ancak. Oysa hücre saldırısı, öncelikli olarak içerideki tutsaklara olmakla beraber, içerisi-dışarıyla devrimci örgütlere, devrime yöneliktir.

Bir an için zindanların boşaldığını düşünelim. Bundan böyle tutuklanacak her devrimci hücrelere atılacaktır. Üstelik hücrelere karşı duyarlılığın körelendiği koşullarda... Zira, tutsaklara özgürlük sloganının öne çıkarılıp, hücreler yıkılsın sloganının geriye itilmesi, hücrelere karşı çok da gelişmiş olduğu söylenemeyecek duyarlılığı aşındıracaktır.

Sermayenin oyununu bozalım!

Sermayenin af oyununun amacına ulaşması, şu anda hücre karşıtı eylemlerin motor gücü olan tutsak yakınlarının af beklentisiyle kötürümleşmesi, dışarıdaki hareketliliği geriletici bir rol oynar. Kuşkusuz bu zaferimizi engellemez, fakat geciktirir ve daha ağır bedeller ödenmesine yol açar. Sermayenin af oyununa karşı, "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!" sloganı haykıralım. Ama öncelikli olanın hücrelerin yıkılması olduğunu bir an bile unutmamalı, bu hedefe kilitlenelim.

Süresiz Açlık Grevi'ndeki devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Tutsakları...**Direnişimiz karşısında çaresiz kalan faşist devlet provokasyonlardan medet umuyor**

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak başlattığımız direnişimizin ilk gününden itibaren devletin karalama ve demagoji temelindeki saldırıları da başladı. Daha eylemin ilk günü, Ali Suat Ertosun, yaptığı açıklamayla gerçekleştirecekleri provokatif saldırıların da işaretlerini veriyordu.

Bu açıklamanın üzerinden iki gün geçmeden, daha önce de sık sık başvurdukları bir yöntemle saldırıya geçtiler. Önce Kürkçüler Hapishanesi'nde çeteciler gerçekleştirilen bir sevki bahane ederek bir kısım gardiyanı rehin aldılar. Kürkçüler eyleminin ertesi günü ise bu kez Bayrampaşa Hapishanesi B Blok'ta kalan adli tutuklular yönlendirilerek, "af yasasının gecikmesini protesto etmek ve Kürkçüler'deki adli tutuklulara destek olmak" gerekçeleriyle 24 gardiyanı rehin aldılar. Arka arkaya gerçekleşen bu olaylar, daha önce siyasi tutuklulara yönelik gerçekleştirilen katliam saldırıları öncesindeki provokasyon girişimleriyle aynı merkezden organize edilmektedir. Ulucanlar katliamının öncesinde Bayrampaşa Adli Blok'ta faşist çetecilerin çatışması sonucu 7 mafyacının ölümü, Burdur katliam girişimi sırasında yine Bayrampaşa'da yaşanan çatışma bu tip provokasyon saldırılarının en yakın örnekleridir. Adli bloklarda gerçekleştirilen provokatif olayların ardından siyasi tutsaklara yönelik katliam amaçlı saldırılar gerçekleştirilmiştir.

Amaçlanan katliamlara meşruluk kazandırmaktır. Provokasyonların arkasındaki güç devlettir. Biz devrimci tutsakların başlattığı direniş karşısında çaresizleşen devlet saldırı ve karalama için kendine meşru bir zemin yaratmaya eylemimizi etkisizleştirmeye çalışıyor. Eylemimizin kamuoyunda yaratacağı etkiyi kırmayı hedefliyor.

Şundan emin olunmalıdır ki, ne Kürkçüler'deki ne de Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki olaylar tesadüf değildir. Talepleri ne olarak açıklanırsa açıklansın yapılanların amacı eylemimizi sabote etmeye temel talebimizi karartmaya yöneliktir. Eylemimize yönelik saldırı zeminleri yaratmayı hedeflemektedir. Bu provokasyonda belli bir kitlesellik yakalayabilmek için adli tutukluların af vb. beklentileri kullanılmaktadır. İşin başını faşist devlet ve onun hapishanelerdeki uzantısı olan mafyacılar-çeteciler çekmektedir. Biz devrimci tutsaklar olarak diyoruz ki, faşist devlet hangi yalanlara ve karalamalara başvurursa başvursun, hangi provokasyon saldırılarını gerçekleştirirse gerçekleştirsin eylemimizin gücünü ve yarattığı etkiyi kıramayacaktır. Bu tür saldırılardan çare arayanlar direnişimizin kararlılığı ve büyüklüğü altında ezileceklerdir.

Faşist devleti uyarıyoruz; Hiçbir saldırının, karalamanın eylemimizi sekteye uğratmasına izin vermeyeceğiz. Tüm ilerici, devrimci, demokrat duyarlı kamuoyunu devletin bu tür provokasyon saldırılarına karşı çıkmaya, "F TİPİ" HÜCRELERE karşı başlattığımız eylemimizi desteklemeye çağırıyoruz.

24-10-2000

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Tutsakları**DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Tutsakları...****Hiçbir yalan ve demagoji eylemimize gölge düşüremez!..**

Bilindiği gibi biz DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davalarından yargılanan devrimci tutsaklar olarak devletin F Tipi hücre saldırısını püskürtmek için 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi eylemimize başladık.

Eylemimizin başlamasıyla birlikte faşist devlet her türlü yol, yöntem ve araçla eylemimize gölge düşürmek ve karalayabilmek için adeta çırpınıyor. Olmadık yalanlara, demagojilere başvuruyor. Faşist devlet, hücrelere karşı başlattığımız Süresiz Açlık Grevi eylemimizi provoke edebilmek ve hapishanelere yönelik saldırı zeminleri yaratabilmek için önce Adana Kürkçüler, ardından da İstanbul Bayrampaşa Hapishaneleri'ne kendi beslediği bir kısım çeteciye "olaylar" çıkarttırmış, gardiyanlar rehin alınmış ve bu olayların daha geniş kesim tarafından sahiplenilmesi için af talebiyle yapıldığı söylenmiştir. Burjuva basında hapishanelerle ilgili çıkan neredeyse tüm haberlerin satır aralarında devrimci tutsakların hücrelere karşı başlattığı Süresiz Açlık Grevlerini af talebiyle yapıyor gibi gösteren yalan ve çarpıtma haberler yapmaya başladı.

Bunda amaç açıktır faşist devlet yaptığı ve yaptırdığı bu gibi haber ve açıklamalarla eylemimizi karalamaya çalışıyor.

Ama başaramayacaklar. Hiçbir yalan ve demagoji eylemimize gölge düşüremez. Çünkü tüm kamuoyu bilmektedir ki, devrimci tutsaklar hiçbir zaman, hiçbir yerde af talepli bir eylem ya da direniş yapmamışlardır. Bugünkü eylemimizin talepleri arasında da böyle bir şey yoktur.

Biz devrimci tutsaklar hiçbir zaman af istemedik. Af istemesi gerekenler suçlu olanlardır. Suçlu olanlar ise onyıllardır devrimcileri, halktan insanları katleden, işkence yapan faşist devlet ve onun kolluk güçleridir.

Genel direnişimizin amaçlarını ve taleplerini tüm kamuoyu ve basına açıklamıştık. Ama taleplerimizi bir kez daha açıklamakta yarar görüyoruz.

TALEPLERİMİZ

- 1) F Tipi hücre hapishaneleri kapatılmalıdır.
- 2) Tüm bir halkı terörist gören 3713 sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçları ile kaldırılmalıdır.
- 3) Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıklarının ortak hazırladığı "üçlü protokol" iptal edilmelidir.
- 4) Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatılmalı, verdiği bütün sonuçlar iptal edilmelidir.
- 5) Hapishaneler belli periyotlarla avukatlar, hekimler, tutuklu aileleri, ilgili DKÖ'ler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir.
- 6) Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve Burdur'da onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanmalıdır.
- 7) Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.
- 8) Değişik tarihlerde ve yerlerde gözümlüdayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.
- 9) Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Taleplerimizde herşey çok açık ve nettir. Burjuva medyayı uyarıyoruz. Yayınladığımız yalan ve çarpıtma haberlerle halkın kafasını bulandırmayın, işkenceciliği ve katliamcılığı herkes tarafından tescil edilen ve bugün de bu suçlarını Hücre Hapishanelerle büyüten bu devletle suç ortaklığı yapmayın. Gerçekleri yazın, gerçekleri yayınlayın.

Hiçbir Yalan ve Demagoji Eylemimize Gölge Düşüremez!..**Hücrelere Girmedik Girmeyeceğiz!..****Yaşasın Genel Direnişimiz!..**

27.10.2000

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Tutsakları.

Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nda değişiklikler...

“İmaj tazeleme”nin ardından faşist zorbalık!

HARBI SEMİH POROY

semihporoy@yahoo.com

Faşist-gerici kırmacı koalisyon hükümeti meclis komisyonlarında yeni bir yapılandırmaya gitti. Birçok komisyonunda gidilen yeni düzenlemelerle, hükümet partileri komisyonları yeniden paylaştılar. Yapılan bu düzenlemelerin en çok konuşulana ise, Meclis İnsan Hakları Komisyonu başkanlığının DSP'li Sema Pişkinsüt'ten alınarak MHP'li bir milletvekiline verilmesiydi.

Pişkinsüt başkanlığındaki komisyona yapılan bu müdahale, komisyonun insan hakları ihlallerine yönelik yaptığı olumlu çabalara yolculdu. Bu tespit çok kısmi olarak doğrudur. Komisyon, gerek işkence olayları gerekse Ulucanlar katliamı üzerine yayınladığı çeşitli raporlarla, devletin işkence ve katliam politikalarının deşifre edilmesinde belirli bir rol oynadı. Ancak, zaman zaman devletin belirlediği sınırı aşmakla beraber, komisyonun yaptığı çalışmalar, devletin işkence ve katliamcı kimliğini karartma hedefine uygun bir biçimde yapıldı. Zaten amaçlanan da buydu.

Komisyonun pratiğinin çerçevesini gerçekte devletin politik tercihleri çiziyordu. AB süreci ile beraber demokrasi hayallerinin yayıldığı, işkenceci-çete devlete makyaj çekmenin bir devlet politikası haline getirildiği bir dönemde, bizzat faşist iktidarın bilinçli bir tercihinin ürünüydü. Komisyon tam da bu işlevine uygun bir biçimde çalıştı. Çeşitli işkence olaylarına ilişkin düzenlenen rapor ve yapılan açıklamalarda, tam da bu nedenle döne döne, işkence ve zorun sistematik bir devlet politikası olmadığı, münferit olgular olduğunun altı çizildi. Örneğin, açık bir devlet katliamı olduğu saklanamayan Ulucanlar katliamı, komisyon tarafından olay anında görevli olanların kastı aşan davranışları olarak tanımlandı. Devletin katliamcılığını ortaya koyan çeşitli tespitler konuya ilişkin düzenlenen ilk raporlarda ifade edilirken, rapor sonradan bu tespitlerden arındırılarak, üzeri kapatılmayan gerçeklerin kabulü ile beraber katliamın meşrulaştırılmasının bir aracına dönüştürüldü.

Komisyon, yaptığı çalışmalarda zaman zaman kendisine çizilen çerçevenin dışına çıkmak zorunda kaldı, fakat yapılan müdahalelerle “aşırılıklar” anında törpülenerek, devletin dönemsel politikasının işlevsel bir aracı olarak çalıştı.

Komisyonun çalışmaları devletin dönemsel politikaları temelinde şekillendiği gibi, bugün komisyonda yapılan değişiklikleri de buradan giderek anlamak gerekir.

Zindanlarda bir büyük çatışmanın başladığı, F tipi saldırısının pratik planda yaşama geçirileceği bir dönemde yapılan değişikliğin

anlamını çözmek zor değildir. Açıktır ki, devlet çıplak zorunu göstereceği, kararlılık gösterileri yapacağı bir döneme hazırlanıyor. Böyle bir dönemde ise, imaj tazelemek için manevra yapmaya olanak bulunmuyor.

Devlet demokrasi hayalleri yayararak toplumsal muhalefet dinamiklerini teslim almayı hedefliyor. Ancak bu salt faşist düzene demokrasi cilası çekerek başarısız. Bu politikanın bir yanı havucu uzatmaksa, diğer yanı sopayı eksik etmemektir. Bu aynı politikanın iki farklı yüzüdür.

Elbette düzen bu iki aracı kullanırken, toplumsal muhalefet (özelde devrimci hareketin) içerisindeki zayıf ve yalpalayan eğilimleri değerlendiriyor. Zayıf ve yalpalayan kesimler beklenti içerisine sokulduktan sonra, düzen manevraları ile teslim alınamayan devrimci güçler hedef alınıyor. Bugünkü evrede yapılan budur. Devrimci güçlerin imhası ve toplumsal siyasal yaşamdan kopartılmalarının zindanlardaki somut anlamı F tipleri, dışarıda ise şiddetlenecek baskı ve terördür. Düzenin bu yönelimi aynı zamanda, teslimiyetin sınırlarında dolaşan güçlere de bir mesaj olacak, sözkonusu güçler teslimiyet ile mücadele arasında açık bir tercihe zorlanacaklardır.

Burada söylenenlerden elbette; devletin bu dönemde de imaj yenileme politikası ve manevralarından vazgeçeceği anlamı çıkarılmamalıdır. Sözkonusu olan, devletin bu dönem açık baskı ve zor politikalarını öne çıkaracağıdır. Yani teslim alma politikasında havuç verme geri plana düşerken, sopa ile ezme ön plana çıkacaktır. Pişkinsüt'ün geriye çekilmesini de bu çerçevede anlamak gerekiyor.

Daha büyük soygunlar için bankalara vergiden muafiyet yasası!

Kendi bankasını soyduğu için gözaltına alınan Yahya Demirel'in zafer işareti yapması, her gelişmeyi bir şov vesilesi yapmayı alışkanlık haline getiren Yaşar Okuyan için bir imkan daha yaratmış ve “bunlara şilt vereceğiz” sözleriyle güya tepkisini ortaya koymuştu. Elbette bu “kişisel” bir tepki değil, aynı zamanda hükümetin yolsuzlukların üzerine gitme “kararlılık ve azmi”nin de bir ifadesiydi!

Nitekim, aradan fazla zaman geçmeden bu “kararlılık ve azmin” ilk ürünleri ortaya çıkmaya başladı. Yolsuzlukların üzerine kararlılıkla gideceğini taahhüt eden hükümet, ivedilik ve öncelikle, Okuyan'ın sözünü ettiği “şilt”in hazırlığına girişmiş durumda: Bankalar için vergiden muafiyet yasası hazırlanıyor...

Aslında, Demirel'in (Bilgin'in, Garipoğlu'nun ve diğerlerinin) çaldığı paraların devletin borç hanesine yazılması da bir ödüllendirme kuşkusuz. Ama demek ki, milyarlarca dolarlık bu ödüllendirme yeterli görülmemiş ve bu tarihi soygunlar birer şiltle de tarihe maledilmek istenmektedir.

Söylentiye göre, sadece Demirel'in çaldığı miktar 10 milyar dolar civarında imiş. Yani, faşist koalisyon hükümetinin her türlü saldırı kararına vesile yapmaya çalıştığı, IMF'nin 8 milyar dolarlık kredisinden de fazla. Daha Garipoğlu ailesinin Sümerbank'tan ve diğer hırsızların diğer bankalardan ne kadar çaldığı da belli değil.

Bu durumda, sadece sonuçlardan haberdar olan, sebepler konusunda ise olabildiğince cahil bırakılmaya özen gösterilen sokaktaki vatandaşın aklına ilk ve doğal olarak, “8 milyar için IMF'nin önünde bin takla atacıklarına hırsızların yakasına yapışsalar daha kolay olmaz mı?” sorusu takılacaktır. Soru son derece açık ve basit olmakla birlikte, yanıtını ancak gelişmelerin sebebine inen bir başka soruda bulabiliriz. “Sümerbank gibi, Etibank gibi devlet bankaları neden hırsızlara emanet ediliyor?” Daha doğrusu, özelleştirme adı altında neden peşkeş çekiliyor?

Peşkeş çekmek ve hesap sormak; bu ikisi bir arada ve aynı kimlikte varolamaz. Nitekim, bir yandan yolsuzluğa karşı mücadele adı altında bazı “saygın” işadamı banka soyguncuları göstermelik olarak sorguya alınırken, diğer yandan gelecekte daha büyük soygunlar gerçekleştirilebilmeleri için gerekli yasal düzenlemeler yapılıyor. Başka devlet işletmeleri başka büyük soygunlar için özelleştirmeye, yani peşkeş hazırlanıyor.

Bankalar operasyonunun anafikri; hırsızın hamisi ve ortağından soygunun hesabını sormasını beklemek abesle iştigal etmektir. Hesap sormak, sömürü ve soygun düzeninin sahiplerinin değil, sömürülen ve soyulanların sorunu ve görevidir.

Belediyelerde imzalan toplu sözleşmeler**hiçbir kazanım getirmiyor..****Deneyimlerin ışığında daha güçlü mücadelelere hazırlanalım!**

Istanbul Anakent Belediyesi'nde 7.200 işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri bitirildi. Aynı günlerde grevde olan Maltepe ve Güngören ilçe belediyelerinde de anlaşmaya gidildi.

Bağitlanan sözleşmeler tabanın istemine yanıt vermediği gibi hiçbir kazanım da sunmuyor. Ücretlerde sağlanan ortalama %20 artış ile taban ücretinin 10 milyon 200 bin liraya yükseltilmesi dışında, başta iş güvencesi, taşeron sistemine son verilmesi vb. istemlerin hiçbiri pazarlık konusu dahi edilmedi. Ücretlerdeki nispi artış ile işçinin eline geçecek ücret asgari geçim standardının çok altında.

Anakent Belediyesi'nde yapılan anlaşma ile 9 aydır sürdürülen TİS süreci de sona ermiş bulunuyor. Sendikacılar grev yasağının Danıştay'dan geri dönmesinin ardından aceleyle yaptıkları anlaşmayı, işçilerin çıkarına bir kazanım olarak sunmaya çalışıyorlar. Ortada işçilerin çıkarına hiçbir kazanım yoktur. Kazanılmış hakların ortadan kaldırılmasına yönelik saldırılara sessiz kalmıştır. Grev döneminde işten atılan 5 işçi ile 15 İGDAŞ işçisinin işlerine döneceği taahhüdü yerine getirilmemiştir. Ücretler belediye işçisini sefalet koşullarına mahkum etmiştir.

İşverenin istediği şartlarda teslimiyetçi bir ortamda gerçekleşen anlaşma, şimdiye kadar yapılan sözleşmeler içerisinde ekonomik ve sosyal kazanımlar yönünden en geri olan sözleşmelerden biridir. Sözleşme işverenlerin kazanılmış hakların ortadan kaldırılmasına dönük uygulamalarını cesaretlendirici ve kolaylaştırıcı imkanlar sunuyor. Merkez bürokratlarının yeniden greve gitmeyi göze almamaları, sözleşmeyi bir an önce bitirmeye dönük telaş içerisinde işverene sürekli ricacı, arabulucular göndermeleri ve sözleşmenin işverenin istediği şartlarda sonuçlanması, işvereni şimdiden TİS ve grev döneminde fiili mücadelede öne çıkan ileri işçilerin kıyımına dönük hesaplar içerisine itmiştir. Bürokratların, grev süresi ve yasaklama döneminde işçilerin mücadeleyi sürdürme kararlılığı karşısında her defasında sarfettikleri

"taleplerimizden taviz vermeyeceğiz, gerekirse ölümü göze alırız" vb. söylemlerinin işçilerin mücadelesini boğmaya ve aldatmaya dönük olduğu, imzalanan sözleşmeyle daha iyi görülmektedir. Bürokratların kolayından anlaşmayı imzalamaları ve buna karşı ciddi bir tepkinin ortaya konulmamasının birçok nedeni var.

Belediye işçileri yaklaşık 9 ay süren TİS sürecini eylemlerle karşıladı. TİS süreci öncesi Genel-İş tabanı ile sağlanan birlik üzerinden ortaklaştırılan mücadele, Genel-İş Sendikası'nın peşpeşe yaptığı sözleşmeler ile tabanını bu sürecin dışına itti. Grev döneminde, adeta grev kırıcı rolü oynayan bu tutum, Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü işçilerin grevi döneminde de sürdürüldü. Grevdeki işçilerle dayanışma içerisinde bulunulmadı. Genel-İş Sendikası'nın bu tutumu tabanında öncü işçilerin üzerinde de sürdürüldü. Taban yapılan sözleşmelerin rahatlığıyla kendi kabuğuna çekildi.

Aynı durum sermayenin saldırılarıyla yüzyüze olan

sınıfın diğer bölükleri için de geçerlidir. Tekstil ve metal sektörü TİS sürecinde olmalarına rağmen, buralarda örgütlü sendikalar ve işçiler belediye işçileriyle dayanışma içerisinde olmadılar. Bu olumsuz tutum, diğer şeylerin yanında, TİS öncesi her iki sendikanın oluşturduğu komitelerin inisiyatifi ele almamaları ve sürecin tümüyle sendikacıların denetimine bırakılmasına yolaçtı.

Aynı durum Belediye-İş Sendikası için de geçerlidir. Bir yandan greve gidilirken, diğer yandan birçok ilçe belediyesinde yapılan anlaşmalar, grevdeki işçilerin topyekûn mücadelesini zayıflatmakla kalmadı, grev yasağına karşı ilk günlerde sermaye ve hükümeti hedef alan eylemler giderek belediye başkanını hedefler hale geldi. Sanki herşeyin sorumlusu belediye başkanymış gibi, yapılan anlaşmalar iyi örneklermiş gibi gösterilerek, bilinçli bir şekilde işlenerek belediye başkanını sözleşme imzalamaya davet eden eylemlere yöneldi. "Grev yasağını tanımayalım, fiili greve devam edelim, valiliğe yürüyelim, alanlara çıkalım"ın yerini belediye sarayının önü, hükümet ve sermayeyi hedef alan sloganlar yerini belediye başkanını hedef alan sloganlara bıraktı. Bu durum grev yasağıyla birlikte inisiyatifi ele alan öncü işçilerin inisiyatifi tekrar sendikacıların eline bırakılmasına neden oldu. Sendikacılar bu durumu iyi kullanarak, yeniden greve gitmeyi tabanın göğüslemeyeceğini, Taksim'de metro açılışında gerçekleşen eylemin dahi belediye başkanı üzerinde istenilen basıncı yaratmadığını vb. gündeme getirerek, sözleşmelerin bitirilmesinden başkaca bir çarenin kalmadığını propaganda ettiler. Öncü işçilerin

gözleri önünde oynanan bu oyun, ne yazık ki grev yasağı döneminde sendikacılarla yönelik tepki olarak kendini yeniden ortaya koyamadı. Bu, öncü işçilerin mücadelecilik kimliklerinden ve niyetlerinden çok, örgütsüz duruşlarıyla açıklanabilir. Siyasi örgütlülüğün yoksunluk, politikalarda belirsizlik, taban örgütlülüğü üzerinden yükselmeme vb. etkenler mevcut komitelerin rollerini oynayamamasına ve işlevinin sınırlarının ise belli bir yere kadar olduğunu gösterdi.

Gelinen yerde merkez bürokratlar eliyle sözleşmeler bitirilmiştir. Belediye işçilerine hiçbir kazanım sunmayan bu tablo, ancak işçilerin mücadelesiyle değiştirilebilir. 9 aydır mücadele içerisinde olan işçiler, bu durumu kabul edip sineye çekecek değillerdir. Şimdiden mücadelenin kazandığı çok yönlü deneyimle, sermayenin saldırılarına karşı koymak için mücadeleye atılmak gerekiyor.

Bir İZELMAN**işçisiyle konuştuk...****“Direne direne kazanacağız!”**

TİS sürecinin son durumu hakkında bilgi verirsiniz?

72 tane taslak maddesi sunulmuştu işverene, 58'i kabul edilmişti. En son yapılan görüşmelerde geriye dönük haklardan 8. madde ve iş güvenliği maddesinde uyuşmazlık olmuştu. 23 Ekim 2000 tarihinden itibaren DİSK Genel-İş 3 No'lu Şube tarafından uyuşmazlık tutanağı imzalandı. 6 işgünü zarfında arabuluculuk tayin edilecek ve 15 gün içerisinde maddelerde anlaşmazlık olduğu takdirde grev kararı alınacak ve greve gidilecek.

İZELMAN işçilerinin bu sürece bakışı nasıl?

İZELMAN işçisi sendikal inisiyatifi öğrenmiş durumda. İnsanca yaşayabilecekleri bir ücret alabilmeleri için mücadele edilmesinin gerektiğinin bilincinde. Son gelişmeler üzerinden grev ve direnişte kesin karardır. Zaman zaman basın açıklamalarında kullanmış olduğu sloganlarda bunu açıkça ifade etmektedir. Örneğin, "Direne direne kazanacağız!" gibi...

İZELMAN işçilerinin yaşam koşulları hakkında bilgi verebilir misiniz?

İZELMAN 31 tane birimde çalışmaktadır. Bunlardan birkaçı şöyledir; Park-bahçeler (parkların bakımı ve sulamasıyla yükümlü bu insanlar asgari ücret almaktadır), hastaneler (hastanelerin temizliği, hasta bakıcıları vb. asgari ücret alıyorlar), İZSU (su arızaları, kanal bakım-onarım, teknisyenler ve mühendisler; teknisyenler ve mühendislerin aldıkları ücret 170 ile 180 milyon lira arası, işçiler ise 100-110 milyon arasındadır), ESHOT ve İZULAS şoförleri (ücretleri 140-150 milyon arası), çevre sağlığı (ilaçlama işi yapılıyor, ücret asgari), atölyeler (araba yıkama-temizleme, tamirat işi yapılıyor, ücret asgari). İZSU'da çalışan İZELMAN işçi sayısı 480, Eshot ve İZULAS'ta 3 bin kişi. Sendika üyesi toplam işçi sayısı 5300 kişi.

İZELMAN işçileri sendikal mücadele içerisinde bir bilinç değişikliği yaşadılar mı?

Elbette yaşadılar. Örneğin daha önce 1 Mayıs'ın ne olduğunu bilmeyen işçiler son süreçte 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğinin bilincine varmış, katılarak bunu pratikte de ispatlamış durumda. Artı, son süreçte KESK'in Konak'ta düzenlediği basın açıklamasına katılımıyla da sınıf dayanışmasının bilincine varmış durumda.

Son olarak, başlayan hücre saldırısına, buna karşılık tutsakların başlatmış olduğu SAG'a ilişkin öncü-sınıf bilinçli işçilerin yapması gerekenler hakkında ne düşünüyorsunuz? Sendikalara düşen görev sizce nedir?

Öncelikli olarak hücre saldırısına karşı topyekûn bir direnişin örgütlenmesinden yanayız. Tutsaklara yapılan saldırıların tüm işçi ve emekçilere yapılmak istenen saldırıların bir parçası olduğunun bilincindeyiz. Fakat, kendilerine duyarlıyım diyen sendikaların yeterince bu hassasiyeti göstermediğinden dolayı bugünkü duruma gelinmiştir. Öncü işçilerin basıncıyla harekete geçilmesi gerekiyor. Bunun için de kaybedecek fazla bir zamanımız yoktur.

Kızıl Bayrak/İzmir

Exsa işçileri Adana-İstanbul yürüyüşünü tamamladı...

Yürüyüşçüleri İzmit'te binlerce işçi karşıladı

Grevdeki Exsa işçileri Adana-İstanbul yürüyüşlerini tamamladı. Yürüyüşün Adapazarı-İzmit etabı, bölgedeki işçilerin olduğu kadar, işçi hareketinin durumu ve eğilimleri hakkında da bir fikir veriyordu.

Exsa grevcilerini İzmit'te binlerce işçi karşıladı. Yürüyüşçülerin ilk ziyareti, yine kendileri gibi sendikal haklar için direnişte olan Özka Kauçuk işçilerine idi. Dolayısıyla yürüyüşe ilk destek de direnişteki 150 kauçuk işçisinden geldi. Özka direnişçileriyle buluşmanın ardından, Sabancı'ya ait Kentsa'ya doğru yürüyüşe geçen işçileri, Brisa, Pirelli, Goodyear gibi fabrikalarda çalışan binlerce işçi karşıladı. Birbirinden yüzlerce kilometre uzakta da olsa, aynı patron tarafından sömürülen, Adanalı tekstil işçileri ile İzmitli lastik işçileri, bu dayanışma eylemiyle, sömürüye karşı sınıfın birliğini temsil ediyorlardı.

Exsa işçilerini İzmit'te karşılayarak güçlü bir dayanışma eylemine katılımın, çoğunlukla TİS sürecindeki lastik işletmelerinden sağlanması ve bölgedeki diğer fabrikaların gelişmelerden uzak tutulmasını ise, sendikaların bildik taktiklerine yormak gerekiyor. Aylardır süren grev boyunca, Exsa işçisine elle tutulur bir dayanışma desteği örgütlemeyen DİSK yöneticilerinin, İstanbul yürüyüşüne temsili katılımı ve belirli duraklarda gerçekleştirdikleri şovlarsa, bırakın eylemi, söylemde bile sınıfı ne denli geriden izlediklerini ortaya koyuyor.

Bir kez daha Türk-Metal'in imzaladığı sözleşmenin kopyasına imza atan Birleşik Metal-İş'ten sonra, Exsa işçisinin de umut bağladığı DİSK-Tekstil'in TİS görüşmelerini nasıl ve hangi ilkeler doğrultusunda yürüttüğü bilinmiyor. Bu görüşmeler kapalı kapılar ardında ve sözde adına hareket edilen işçilerden dahi gizli yapılıyor. Yürüyüş esnasında girişilen şovların pazarlık payını artırması ise mümkün görünmüyor. Çünkü bunun için yapılması gerekenler yapılmıyor. Caydırıcı tek güce sahip olan işçinin üretimden gelen gücü asla kullanılmıyor. Sadece kuru demeçlerle yetiniliyor. Kaldı ki, Metal sözleşmesi gibi geri bir anlaşma için "iyi bir anlaşma oldu, vatana millete hayırlı olsun" türünden sınıfla, sınıf tavrıyla uzaktan yakından ilişkisi olmayan düzeysiz açıklamaların yanında, Exsa yürüyüşünde yapılan göstermelik "mücadele edeceğiz" nutuklarının hiç bir ciddiyeti kalmıyor.

DİSK'in ve Tekstil-İş başta olmak üzere bağlı sendikaların bunca ciddiyetsizliğine rağmen, yol boyunca Exsa işçisinin gördüğü destek, sınıfın dayanışma istek ve eğilimine de tercüman olmuş bulunuyor. Sendikal barikatlar, biraz da, bu eğilimin her vesile ile eylemli tavra dökülmesiyle aşılacak gibi görünüyor. Gerek Exsa işçileri ve gerekse de diğer mevzi eylemliliklerde sınıf dayanışmasını yaymak ve yükseltmek, salt eylemin kendi içindeki başarısı için değil, ama daha genelde, sendikal ihanetin aşılması, sınıf hareketinin geliştirilmesi için de kaçınılmaz bir görev olarak önümüzde duruyor.

EXSA işçilerinin basın açıklaması eylemi:

"Direne direne kazanacağız!"

EXSA işçileri grevlerinin 135. gününde Adana-İstanbul yürüyüşü için sabahın erken saatlerinde sendikaların önünde toplanmaya başladılar. Saat 10:00'da 150 kadar işçi ve yakını alkışlar ve sloganlar eşliğinde basın açıklamasının yapılacağı Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Grevlerinin ilk günündeki gibi coşkulu olan EXSA işçileri yol boyunca, "Direne direne kazanacağız!", "Ölmek var dönmek yok!", "EXSA işçisi direnişin simgesi!", "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganlarını olanca güçleriyle haykırıyorlardı. Meydanda "Talebimiz aylık 100 milyon, yaşamak için düşük yollara" yazılı dövizler açtılar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptığı konuşmada, yoksulluk sınırının 567 milyon, açlık sınırının 182 milyon olduğu bir ülkede, EXSA işçisinin 100 milyon talebinin dahi kabul edilmediğini, böylelikle işverenin işçilere "ölün" dediğini vurguladı. Aslında Sabancı'nın işçiye 100 milyon vermektense değil, Organize Sanayi Bölgesi'ne sendika sokmaktan korktuğu türünden alışıldık söylemlerle konuşmasını bitirdi.

Daha sonra yürüyüş programı açıklandı. Ankara'da TBMM ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın ziyaret edileceği, Anıtkabir'e çelenk konulacağı, Çarşamba günü Adapazarı'na gidileceği, Perşembe gününü Kocaeli'nde geçirdikten sonra Cuma günü İstanbul'da Sabancı Center önünde yürüyüşün noktalanacağı açıklandı.

Konuşmaların ardından D-400 karayolundan Çukobirlik'e doğru yürüyüşe geçen işçiler, yol boyunca Tekel Yaprak ve Mensa işçilerinin yoğun ilgisi ve desteği ile karşılaştılar. Mensa işçileri EXSA işçileri için öğle yemeği hazırladılar. Daha sonra EXSA işçileri otobüslere binerek eylem programını gerçekleştirmek üzere şehirden ayrıldılar.

Yürüyüş boyunca yoğun güvenlik önlemleri dikkat çekti. Sendika şube başkanının yürüyüş başlamadan önce korteje yabancı kimsenin alınmaması doğrultusunda yaptığı konuşma, grevin başından beri devrimcileri işçilerden uzak tutma ve yalıtma çabasının açık ifadesi oldu.

Kızıl Bayrak/Adana

Sınıf hareketinden kısa haberler...

İşçiler, kapatılma kararına karşı

Et ve Balık Ürünleri Sakarya Kombinasyonu'nun hazineye devredilmesiyle işten atılan işçilerin aileleriyle birlikte başlattıkları işyerini terketmeme eylemi devam ediyor.

25 Ekim'de Öz Gıda-İş Sendikası'na üye işçiler işyerinin yemekhanesinde bir basın açıklaması yaparak eylemi başlatmışlardı. İşten atılan işçilerin aynı zamanda depremzede olması da ayrıca dikkat çekici.

İplik Fabrikası'nda yemek boykotu

Tunceli Pertek'te kurulu İplik Fabrikası'nda işçiler ödenmeyen primlerinin verilmesi talebiyle 16 Ekim'de başlattıkları yemek boykotunu sürdürüyorlar.

TEKSİF Sendikası'nda örgütlü işçilerin yemek boykotuna başlamalarının nedeni; işçilerin işverenle imzaladığı toplu sözleşmeye göre, işverenin yüzde 22-30 arasında değişen prim ödemesi gerekirken, tam üretim yapılmadığı gerekçesiyle bu primleri ödememesidir.

TÜMTİS işçilerine gözaltı terörü

Sermaye iktidarının derinleşen ekonomik-sosyal krizden kurtulmak için debelenişleri sürüyor. Böyle bir dönemde işçilerin en ufak örgütlenme faaliyetine/çıkişına yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Bu bazen cop, bazen işten atma, bazen yargı terörü olarak kendini gösteriyor.

Buna son örneklerden biri de, Arçelik beyaz eşya fabrikasının yükleme-boşaltma işini yapan Yıldırım Tahmil Tahliye Şirketi'nde çalışan 18 işçinin TÜMTİS'e üye oldukları için 25 Ekim'de işten atılmaları oldu. Bunun üzerine direnişe geçen işçiler bu kez polis terörüne maruz kaldılar. 27 Ekim sabahı işçilere ve sendika yöneticilerine saldırarak gözaltına alan polis, işçileri ve sendika yöneticilerini aynı gün akşamı serbest bıraktı.

Çağdaş Matbaacılık'ta grev devam ediyor

4 Ekim'de başlayan grev hala sürmektedir. Cumhuriyet gazetesi bu matbaada basılmaktadır. Cumhuriyet aynı zamanda matbaanın da ortağıdır.

Matbaa işçilerinin mücadele süreci kısaca şöyle: İşçiler bir buçuk yıl önce sendikal olmak için mücadeleye başlamışlardı. 6 ay önce ise DİSK Basın-İş Sendikası'nın yetkisi kesinleşmişti. Bunun üzerine 3 işçi işten atıldı. Bu 3 işçinin atılmasına itiraz eden 12 işçinin daha atılmasıyla, toplam 15 işçi direnişe geçti. Toplusözleşme görüşmelerinden bir sonuç çıkmayınca, içerideki 19 işçi de 4 Ekim'de greve çıktı.

Şu an ise 11 işçi yasadışı bir şekilde grevin sürdüğü işyerinde çalışıyor. Grevi ziyarete gelenler polis baskısıyla karşılaşıyor. Gazete polis koruması ve işveren tehdidiyle çıkartılıyor.

Setaş işçilerinin grevi sürüyor

Kütahya'da kurulu bulunan Setaş Ağaç Sanayi İşletmesi'nde 230 işçinin grevi 5. ayında, ilk coşkusu ve direngenliğiyle sürüyor. 25 Mayıs'ta greve başlayan işçiler Ağaç-İş Sendikası'nda örgütlüler. İşçiler, örgütlü güçleriyle çok şey başarabileceklerini, beş aylık grevleri boyunca Ağaç-İş Genel Merkezi'nden ve Türk-İş Konfederasyonu'ndan doğru dürüst desteğin gelmediğini, bunun böyle devam etmesi üzerine Ankara'ya yürüyerek hesap soracaklarını belirtiyorlar.

Aytaç işçilerinin açlık grevi

YİMPAŞ Holding'e bağlı ve Çankırı'da kurulu Aytaç Et ve Süt Ürünleri Fabrikası işvereni Öz Gıda-İş Sendikası'nın aldığı toplu sözleşme yetkisini tanımamış, işçiler üzerinde sendika karşıtı baskı kurmaya çalışmıştır. Bunun üzerine sendika üyesi 630 işçi, işverenin toplu iş sözleşmesi karşısındaki tavrını ve baskıları protesto etmek amacıyla 1 Kasım'da üretimi durdurarak ölüm orucuna başladılar.

Bu gelişme üzerine, aynı gün sendika ve işveren arasında başlayan görüşmeler sonucu anlaşma sağlandı ve işçiler ölüm orucu eylemini bitirip tekrar üretime başladılar.

Ümraniye'de grev yasaklandı

İstanbul Büyükşehir Belediyesi işçilerinin grevinin Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklanması, yakın dönemde Yargıtay'ca bu kararın bozulması ve sendika bürokrasisinin ihanetiyle birleşen oyun bu sefer de Ümraniye Belediye işçilerine karşı sil baştan oynanmaktadır.

Belediye-İş Sendikası'na üye Ümraniye Belediyesi'ne bağlı işyerlerinde çalışan işçilerin grevi 2 Kasım tarihi itibarıyla 60 gün süreyle "genel sağlığı bozucu nitelikte görüldüğünden" ertelendi.

Şeker işçileri Türk-İş'i protesto ettiler

Şeker-İş Sendikası'nda örgütlü Ankara Şeker Fabrikası işçileri, geçici olarak çalıştırılan işçilere açılan kadrodan kendilerinin yararlandırılmamalarını protesto etmek için, Türk-İş Genel Merkezi'ne vardiya çıkışı sloganlarla geldiler. 500'e yakın şeker işçisi "Kadro istiyoruz!", "4 ay iş 8 ay boş!", "Ecevit, Meral bizi sattı!", "Meral'e güvendik, bizi sattı!" yazan dövizlerle Bayram Meral'i protesto ettiler. 32 bin 500 üyesi olan Şeker-İş'te 16 bin 105 geçici işçi var.

Geçici işçiler 2-3 ay çalışıp yılın kalan aylarında bekliyorlar. 4447 No'lu yasa ile prim ödedikleri halde sağlık güvencesinden yoksunlar.

Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan Türk-İş yönetimine 193 bin mevsimlik işçiye kadro isteme yetkisi verirken; 44 bin 32 Köy Hizmetleri işçisi kadrolu yapıldı şeker işçilerine kadro verilmemesi ve Türk-İş'in buna tepkisiz kalması, 30 Ekim'deki olağanüstü toplantısının yapılmasına neden oldu.

Bayram Meral'in konuşmasının sık sık "Vur dedin vurmadık mı!", "Sokaklara dökülelim!", "Bugüne kadar niye durdun!", "Demagoji yapma, önümüze düş!" sloganları ile kesilmesi ve Şeker-İş Genel Başkanı Ömer Çelik'in kürsüden konuşmasına izin verilmemesi salonda gerginlik yarattı. İşçinin bu öfkesi karşısında sermaye uşağı Bayram Meral çevik kuvvet ve sivil polis tarafından korumaya alındı.

BES Kongresi yapıldı

KESK'e bağlı sendikalar kurultaylarını yapıp "yeni yönetimlerini belirlemeye" devam ediyor. Bunlardan BES (Büro Emekçileri Sendikası) 28-29 Ekim tarihleri arasında kongresini yaparak seçimlerini tamamladı.

2 gün süren BES Kongresi'nde ilk gün konukların ve BES'li kamu emekçilerinin konuşmalarıyla geçti. Parti temsilcilerinin konuşmalarını yaptıktan sonra çıkıp gitmeleri BES'li emekçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Ayrıca BES'li kamu emekçilerinin bir bölümü kongrenin Stad Otel'de yapılmasını, paraların böyle lüks yerlere harcanmasını tepki dolu sorularıyla eleştirdiler. Konuşmacılardan bir kamu emekçisi, yurtsever kamu emekçilerini eleştirerek, süren suskunluklarını bozmaları gerektiğini belirtti.

BES Kongresi'nin 2. günü birinci gününden farklı gerçekleşti. 2. güne tartışmaların yoğun yaşandığı bir atmosfer hakimdi. Birleşik Sendikal İnisiyatif imzalı BES'li kamu emekçilerinin bir bölümü hazırladıkları bildiriye dağıttılar. Bu metinde KESK'in süren saldırılara rağmen suskunluğu eleştirilip, F (hücre) tipi cezaevlerine karşı etkin mücadele edilmesi gerektiği vurgulanmıştı.

Kongre, sunulan önergelerle devam etti. Sunulan önergeler arasında dikkat çekenler şunlardı;

- Akan kanın durması, 'barış' için mücadele edilmesi, bu konuda DKÖ'lerle işbirliği yapılması, mitinglerin düzenlenmesi.
- F tipi (hücre) cezaevlerine karşı etkin mücadelenin yapılması.
- Genel affın çıkması.

KESK'in Türk Kamu-Sen'le Emek Platformu içerisinde işbirliği yapması eleştirilerek, bu işbirliğine son verilmesi önerildi, ancak bu önerge reddedildi. Teslimiyetçi ve reformist çevreler Emek Platformu'nun içerisinde olunması gerektiğini, yoksa KESK'in tek başına bir şey yapamayacağını vurguladılar. Bu görüşe karşı çıkan konuşmacılar ise, Kamu-Sen'in kontra bir sendika olduğunu, ayrıca Emek Platformu'nun emek düşmanı Çalışma Bakanı'nın iki dudağı arasında çıkan kararları onayladığını belirttiler. KESK'in kendi gücüne güvenmesi gerektiği vurgulandı. Türk Kamu-Sen'le işbirliği yapılmaması önergesi reddedildi. Bunun üzerine bazı BES'li kamu emekçileri, "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarını attılar.

- "Emperyalistlerin AB birliği, biz emekçilere

daha çok baskı, daha çok sömürü getirecektir. Bu yüzden AB'ye karşı net bir tutum alınmalı, aktif mücadele edilmeli" önergesi reddedildi.

Ercan Gür'ün, "kongre dışında farklı yerlerde kirli ittifakların yapıldığı"ni belirten konuşmasının ardından kürsüye müdahale edildi. Yoğun tartışmaların ve fiziki müdahalelerin yapıldığı bu konuşmaya reformist-liberal çevreler tepki gösterdi.

Daha sonra Kongre seçimlerinin hangi yöntemle yapılacağına ilişkin önergelere geçildi. Nisbi temsil yöntemi ile seçim listesi reddedilirken, blok liste uygulaması kabul edildi.

HÖP, ÖDP, HADEP birleşerek blok liste oluşturdular. Azınlığın çoğunluğa tabi olması demek olan blok liste uygulaması uzun tartışmalara neden oldu. Kongre'deki BES'li kamu emekçilerinin büyük bir bölümü bu iki seçim yöntemi arasındaki farkı bilmedikleri için seçime kafa karışıklığı ile geçilmiş oldu. Bağımsız adayların biri hariç hepsinin adaylığını çektiği bu karardan sonra, devrimci-demokrat kamu emekçileri kongre salonunu terketti. ÖDP kanadının blok listenin gerçek yüzünü örtmek için "zamandan tasarruf" olarak tanımlama yapması ise oldukça dikkat çekiciydi.

Bağımsız adaylardan Şükrü Mutlu adaylığını çekmediği için tehdit edildi. Söz hakkı istemesine karşın "tarafsız" olan divan söz hakkını reddetti. Ekleme gereksiz, seçimi ÖDP, HADEP, HÖP'ün oluşturduğu blok liste kazandı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kamu emekçilerinin merkezi mitingi 11 Kasım'da Ankara'da...

Saldırlara karşı gücümüzü gösterelim!

İMF'nin dayattığı ekonomik programlar, 2001 yılı bütçesi, zorunlu tasarruflar, kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıran Kanun Hükmündeki Kararname'nin yasalaştırılması girişimleri, Personel Rejimi ve toplu sözleşmesiz, grevsiz sendika yasa tasarıları... Bunlar sermaye devletinin kamu emekçilerine yönelik sosyal, ekonomik, siyasal kapsamlı saldırı ve hak gasplarının özeti içeriyor. İlerici, devrimci kamu emekçilerinin kararlı ve militan mücadelesiyle kurulan KESK, bu saldırılara karşı Ekim ayında bir eylem takvimi oluşturdu.

Takvime göre, bir dizi pasif eylem biçimlerinden sonra, en sonu 11 Kasım günü Ankara'da merkezi bir miting gerçekleştirilecek. KESK bürokratları bu mitinge kitlesel bir katılım için her zamankinden daha yoğun bir çalışma temposuna girdiler. Konularının tehlikeye girmesi ve saldırıların yoğunluğu düşünüldüğünde, başka bir yollarının kalmadığı da ortadadır. 2001 bütçesi ve %10'luk sadaka zamla birlikte, artık örgütsüz kamu emekçileri kesiminde dahi bir tepkinin olduğu açıkça görülebiliyor. Üstelik Türk Kamu-Sen bile bu süreçte sessiz kalmayarak aynı taleplerle bir dizi eylem gerçekleştirirken!

KESK bürokratlarının da dile getirdiği gibi, saldırılar küresel, mücadelede küresel olmalı! Ancak bu bürokratların küresellikten anladığı farklı. Küresel saldırıya küresel direniş, sermaye sınıfına karşı işçi-emekçi sınıfın topyekün örgütlü-fiili direnişiyle küresel olabilir. Fakat son süreçte KESK bürokratları, bırakalım küreselliği, kendi sendikaları arasında bile ortak-fiili bir mücadelenin önünü kesmek istiyorlar. Eylemlerimize desteğe gelen gençleri, işçileri, tutsak yakınlarını, devrimci-sosyalist çevreleri kamu emekçilerinden yalıtmaya, olmadı fiili saldırılarla engellemeye çalışıyorlar. Oysa her kesim tarafından bilinen bir gerçek var; toplumun ezilen her kesimi ile kaderimiz ortak. Sadece kaderimiz değil çözümümüz de ortak. Fiili-meşru-militan bir mücadele hattı ile ezilen tüm kesimlerle birleşmek, ortak mücadele etmek!

Grevleri yasaklanan işçiler; iş güvencesi kalmayan, sosyal hakları gaspedilen, grevli-toplularla sendika hakkı olmayan kamu emekçileri; parasız-bilimsel eğitim talebiyle YÖK'e hayır diyen öğrenciler; cezaevlerinde katledilen, hücrelere konulmak istenen devrimci tutsaklar; varlığı inkar edilen Kürt halkı... Hepimizi yaşarken ölmeye, birbirimizden yalıtılmaya, gücümüzü bölüp-parçalamaya, hücrelere sokmaya çalışıyorlar. Bu amaçla işçi-emekçilere saldıran sermaye devleti ile emekçi örgütü olan KESK'in aynı tutumu alması

mümkün mü? Eğer mümkün oluyorsa, KESK'in önderliğini sorgulamak ve bu önderliğin pasif tutumunu aşmak başta öncü-devrimci kamu emekçileri olmak üzere, tüm kamu emekçilerinin sorumluluğu ve görevi değil mi?

Sermaye devleti dışarıda işçi-emekçi sınıfı teslim almaya yönelik tüm saldırılarının yanısıra içerde sınıfın öncüsü devrimci tutsakları teslim almaya yönelik hücre saldırısını hayata geçirmek için yoğun bir çaba içinde. Sermaye devleti tüm kurumlarıyla birlikte planlı-programlı bir şekilde hareket ediyor. Ulucanlar gibi katliamlardan af tartışmalarına, "öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz" diyerek Süresiz Açlık Grevi'ne başlayan devrimci tutsakların ölümüne direnişlerini karartmak için cezaevlerindeki çeteler arası savaşları, isyanları gündem haline getirmeye kadar, herşeyi planlı bir şekilde yapıyor.

Bu yapılanların amacını biliyoruz; hücreleri hayata geçirmek. Nedeni ise, toplumun en diri ve örgütlü kesimi olan devrimci tutsakları yokederek, sistemi tehdit eden tek bir muhalif ses kalmayana kadar toplumu teslim almak. Çünkü devrimci tutsaklar bize hak almak için örgütlü, kararlı, militan mücadelenin yolunu gösteriyor. Benzer bir direnişle 4 Mart'ta sahte sendika yasasını püskürttüğümüz gibi, aynı şekilde sendikalaşma hakkını fiili-meşru-militan mücadelelerimizle kazandığımız gibi. 4 Mart'ta sahte sendika yasasını faks çekerek, kokart takarak püskürtmedik. Sokakta meşru-militan mücadelelerimizle fiilen püskürttük. Ne yasal sınırlara hapsoldük, ne de bugün KESK bürokratlarının bizi hapsedmeye çalıştığı pasif eylem biçimlerine...

Sermaye devletinin saldırılarını hayata geçirmek için en kararlı ve en pervasız olduğu böylesi bir süreçte, 11 Kasım'da yine Ankara'da alanlardayız. KESK bürokratları yine bildik söylemlerle bizlerin tepkisini düzen içine çekmeye, pasifize etmeye, desteğe gelen kesimleri bizlerden yalıtılmaya çalışacaklar. Ancak daha fazla sessiz kalacak, boyun eğecek, geri adım atacak yerimiz kalmadı. Hem sermayenin sınıfa yönelik saldırılarını püskürtmenin ve haklarımızı kazanmanın, hem de sınıfın öncüsü devrimci tutsakların süresiz açlık grevi direnişini sahiplenerek F tipi hücre saldırısını püskürtmenin sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Saldırıların amacı ve nedeni ortada dururken, geriye bunu püskürtmenin tek yolu kalıyor: Fiili-meşru-militan bir direniş ve ortak bir mücadele hattı. Bu ruhla 11 Kasım'da alanları dolduralım, kamu emekçileri mücadelesine yeni 4 Mart'lar ekleme kararlılığıyla hareket edelim.

Bir kamu emekçisi

Gebze'de İMF karşıtı işçi-emekçi mitingi...**Eyleme 4 bin emekçi katıldı...****Hakların gaspına karşı büyük öfke**

KESK öncülüğünde ülke genelinde başlatılan eylemler çerçevesinde, Gebzeli işçi ve emekçiler de kitlesel bir mitingle hükümeti ve İMF'yi protesto ederek öfkelerini dile getirdiler.

"Artık yeter!" mitingi için Gebze Öğretmenevi önünde toplanan kitle, burada düzenli kortejler oluşturarak, pankart ve dövizleri ile yürüyüşe geçti ve sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü. Yürüyüşteki kitleye halkta alkışlarla destek verdi.

Mitinge kamu emekçileri sendikalarının yanısıra işçi sendikalarından da önemli bir katılım vardı. Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Petrol-İş, Öz Çelik-İş, Kristal-İş'e üye işçiler, eyleme iyi bir katılım sağladılar. Birleşik Metal-İş'e üye işçiler sendika pankartı arkasında kendi fabrika pankartları ile katılırken, Öz Çelik-İş, Petrol-İş, Kristal-İş ve Genel-İş'e üye işçiler, sendika pankartları arkasında topluca yürüdüler.

Meydanda yapılan basın açıklamasını Eğitim-Sen Şube Başkanı İsmet Güven okudu. Güven, ülkede hükümetin çalışanlara yönelik tutumunun her geçen gün daha da ağırlaştığına dikkat çekerek; "Bizlere insanca yaşamayı çok görenler, batık bankalara milyarlarca dolarlar aktarmaktan, vergilerimizi rantiyeye peşkeş çekmekten, kamu kurum ve kuruluşlarını haraç mezat satmaktan geri durmuyorlar." dedi.

İnsan onuruna yakışmayan %10'lar ile geçinmek istemediklerini belirten İsmet Güven; "Sendikal haklarınıza sahip çıktığınız için işi, aşı, geleceği, onurları ve ülkenin aydınlık yarınları için alanları doldurarak mücadele ettiğiniz için, ülke sizinle gurur duymalı. Sorunlarımız ve taleplerimiz dikkate alınmazsa çözüm için tek yol vardır; bu da üretimden gelen gücümüzü kullanmaktır." dedi.

Ardından söz alan Gebze Sendikalar Birliği Sözcüsü Şerafettin Koç ise, özetle; "Artık zamlara, yolsuzluklara, çürümüşlüğe dur demenin zamanı geldi" diyerek, işçi ve emekçilere mücadele çağrısı yaptı.

Mitinge, Gebze Sendikalar Birliği'ni oluşturan sendikaların yanısıra Türk Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, yasal sol partiler ve devrimci gruplar destek verdiler. Mitinge katılım yaklaşık 4 bin kişi civarındaydı.

Devrimci çevrelerin mitinge ilgisi son derece sınırlıydı. Yine de devrimcilerin etkisiyle; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" vb. sloganlar kitleye atıldı. Devrimcilerin zindanlara yönelik sloganlarına alandaki kitleden destek gelmemesi dikkate değer bir durumdu.

"Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" şiarları devrimciler tarafından alana yansıtıldı. Ayrıca, "Hücre tipi yaşama hayır!", "Hücrelerin yapımı derhal durdurulmalıdır", "Hücre insanlık suçudur, izin verme!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" vb. dövizleri taşındı.

Mitingde memur ve işçi sendikalarının bir arada olması, "İşçi memur elele genel greve!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Ankara Ankara duy sesimizi bu gelen işçinin, memurun ayak sesleri!" sloganlarının yoğun ve kitlesel biçimde atılmasıyla somutlandı. "İMF defol bu memleket bizim!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Suskun toplum istemiyoruz!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Nemalar bizimdir hemen ödensin!", "Esnek çalışma dayatılmaz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!" vb. atılan diğer sloganlardı.

Ayrıca eylemde "İMF için değil, halka bütçe!", "İşçi memur elele genel greve!", "Mezarda emekliliğe hayır!", "% 10'a hayır!", "İşçi kıyımına son!" vb. dövizler taşındı.

Mitinge katılan kitlede ekonomik ve demokratik haklarının gaspına karşı yaygın bir öfke ve direniş isteği vardı. Bugün işçi ve emekçiler yoğun bir çıkış arayışı içerisinde, ancak sendikal bürokrasinin kısılcısından da kurtulamıyorlar. Kitlesel mitinglerde bunu tikanıklığı aşma isteği ve topyekûn saldırılara karşı birleşik direniş vurgulayan şiarlarla açık bir tarzda ortaya koyuyorlar.

Devrimcilerin ve sınıfın bilinçli öncülerinin üzerine düşen görev, sınıfın ve emekçi kitlelerin kendiliğinden dile getirdikleri istemlere daha bilinçli ifadeler kazandırmak ve devrim-iktidar mücadelesiyle bağlarını kurabilmektir.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçi memur elele genel greve!

Kızıl Bayrak/Gebze

İstanbul'da İMF karşıtı eylem

28 Ekim Cumartesi günü, İstanbul Emek Platformu tarafından İMF'yi protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. Gün geçtikçe artan baskı ve yoksulluğun sebebi emperyalizme karşı öfkelerini dile getirmek isteyen 100 civarında kişi, saat 12:30'da Saraçhane parkında buluştular. Eyleme grevlerinin 28. gününde olan Çağdaş Matbaacılık ve "Emperyalist yağmaya hayır, İMF programı durdurulsun" pankartı ve İMF maskotuyla Halkevleri de katıldı.

Eylemde "Filistin halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "İMF defol bu ülke, bu halk satılık değil!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Okunan basın açıklamasında; emperyalizmin her gittiği yerde açlık, yoksulluk ve savaştan başka bir şeyin görünmediği, bunun önüne geçmeye çalışan emekçilerin ve önderlerinin susturulmaya çalışıldığı açıklanırken, emperyalist gerici politikalara seyirci kalınmayacağı vurgulandı.

Eylemde ayrıca hücre sistemine karşı "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz", "Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişimiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" dövizleri açıldı ve hücre karşıtı sloganlar atıldı. Gebze Cezaevi'nde Üçlü Protokol gereği yaşanan gerginlik dile getirilmeye çalışılırken polis buna engel olmaya çalıştı. Kısa süren tartışma sonrasında kitle dağıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK'ten İMF protestosu

İMF heyetinin Türkiye'ye gelişi sonrasında protesto eylemlerine bir halka da İzmir'de, 30 Ekim'de, KESK'in yapmış olduğu eylemle eklendi. Konak Sümerbank önünden başlayan eylem, duyurulduğu gibi Konak Meydanı'nda oturma eylemi biçiminde sürdü. Yaklaşık 400 kamu emekçisinin katıldığı eylemde KESK adına dönem sözcüsü Alim Murathan tarafından basın açıklaması okundu.

Saat 17:00'de başlayıp yarım saat süren eylemde, "İMF elini cebimizden çek!", "Zafer direnen emekçinin olacaktır", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!", "Her yer Ankara, her yer Kızılay!", "Yaşasın Kızılay direnişimiz!" vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara'da**KESK'ten İMF karşıtı eylemi**

KESK Ankara Şubeler Platformu, 30 Ekim'de Kızılay Meydanı'nda, Cottarelli'nin Türkiye'ye gelişi ve İMF programını protesto etmek ve eylem takvimini açıklamak için eylem yaptı. 1000'e yakın katılımın olduğu eylemde, "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İMF'ye hayır", "11 Kasım'da Kızılay'dayız"... sloganları atıldı. Haftasonu alınan eylem kararı, şubelerin geç haber almasına ve ön hazırlığın yapılamamasına neden oldu. 5 bin Çevik kuvvetin Kızılay'ı işgal ettiği eylemde KESK şubelerinin dışında bazı yasal sol partiler ile Halkevleri pankart açtı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Çukurova Üniversitesi'nde**İMF karşıtı eylem**

30 Ekim tarihinde Çukurova Üniversitesi Merkezi Kafeterya önünde, İMF Türkiye masası şefi Cottarelli'nin işçi-emekçilere dayatılacak yeni talimatlarla Türkiye'ye gelmesi protesto edildi. R1 kantininden bir yürüyüş başlatıldı. Alkışlar ve sloganlarla Merkezi kafeteryaya kadar yüründü.

Açıklamada: "Altı aylık İMF progamı, işçi ve emekçiler için dayanılmaz hale gelmiştir. Ülkede 15 milyon kişi açlık sınırının altında bir yaşam sürüyor. Bu da yetmiyor; Anadolu, İsrail ve ABD şirketlerine parselleniyor. ABD ve İsrail şirketleri, GAP başta olmak üzere ülkenin her yanında toprak satın alıyor. İMF programları da dahil hiçbir emperyalist saldırı sadece ekonomik değildir. Bu saldırılarla işçi ve emekçi halklarımızı köleleştirmek ve hücre tipi bir toplum beyni yaratmak istiyorlar" denildi.

Açıklamaya ÇÜ Öğrenci Koordinasyonu, ÇÜDER-Girişim VE ÇÜ Yaşamın Hücreleştirilmesine Hayır Komitesi katıldı. ABD bayrağının yakılmasının ardından açıklama sona erdi.

Tekrar sloganlarla, alkışlarla yürünerek R1 kantinine gelindi.

Kızıl Bayrak/Adana

Batman'da seri intiharlar...

Teslimiyet ölüm, direnmek yaşamaktır!

Batman'da son dönemde yaygın biçimde görülen intiharlar, burjuva medyanın ilgi alanlarından birini oluşturuyor. Kısa bir süre içerisinde sayısı 28'e ulaşan intiharlar üzerine Başbakanlık tarafından bir araştırma komisyonu oluşturularak, intiharların nedenleri araştırılıp rapor haline getirildi. Komisyon raporunda intihar nedenlerini sıraladıktan sonra, başbakanlık tarafından oluşturulacak bir acil müdahale planı için önerilerde bulunuyor

Araştırma raporu, Batman'daki yaygın intiharların nedenlerini şöyle sıralıyor: "Terör bölge insanın paronoyak yaptı. İşsizlik ve gelir dağılımı çok belirgin. Aile içi şiddet yaygın. Sosyal yapı, teknolojik gelişmeye yetişemiyor. Bakireliğini kaybeden kızlar, namus infazından kurtulmak için intihar ediyor."

Batman'da yaygınlaşan intiharlar, bölge halkının yaşadığı iktisadi-sosyal ve psikolojik durumu göstermesi açısından dikkate değer bir olgudur. Çünkü, ulusal özgürlük ateşini söndürme çabalarının önemli bir mesafe aldığı bugünkü şartlarda bu olgu, düzenin Kürt halkını teslim alma, değerlerinden yoksunlaştırma politikasının yarattığı sonuçları göstermektedir. Düzen cephesinin yaşanan yaygın intiharlara yönelik ilgisi, yürütülen teslim alma politikalarının önüne çıkabilecek engellerin tespiti ve Kürt halkını denetimi altında tutma kaygısının bir sonucudur. Bu kaygılarla düzenlenen rapor, bu nedenle intiharların gerçek nedenlerini çeşitli çarpıtmalarla gizlemeye çalışmakta, ancak yine de başarılı olamamaktadır.

İşsizlik, sosyal yapı, namus, aile içi şiddet intiharların görünürdeki nedenleri olarak görülebilir. Ancak gerçek farklıdır. Tüm bu "nedenler" gerçekte birer sonuç olarak intiharlara etkide bulunmaktadır. Yine bir diğer neden olarak gösterilen "terör paronoyası" ise utanmazca bir yalandır. İntiharların temel nedeninin çarpıtılıp, tersyüz edilerek kabullenilmesidir. Çünkü, intihar olgusu PKK'nin teslimiyetçi bir sürece girdiği, devlet ve teslimiyetçiler tarafından barış ve huzur çıkırtkanlığının yapıldığı bir dönemde ortaya çıkmıştır. Bunun içindir ki, intiharlara eğer bir neden aranacaksa, o da ancak teslimiyet ve "barış" döneminde aranmalıdır. Kürt halkını "paranoyak"lıkla niteleyenler, bu durumu kendileri bilinçli olarak yaratmışlardır. Şimdi yapılmaya çalışılan, teslimiyet platformunun iflasını gizleme çabasıdır. "Barış ve huzur ortamı" lafazanlığının arkasındaki gerçekliğin saklanmasıdır.

Kürt halkının sosyal-psikolojik durumu iki ayrı dönem üzerinden bir karşılaştırıldığında, intiharların temel nedeni tüm çıplaklığıyla ortaya çıkar. Böylece "barış ve huzur" ortamının Kürt halkı için gerçekte ne ifade ettiği bir kez daha gösterilmiş olur.

"Direnmek yaşamaktır!"

Kürt halkı ulusal özgürlüğü için tarihin gördüğü en onurlu mücadelelerinden birini yürüttüğü dönemde mücadelesini tek bir şiarla özetliyordu: "Berxwdan jiyane-Direnmek yaşamaktır!" On yıllarca kimliksizleştirme ve değersizleştirme saldırısına maruz kalmış bir halk, verdiği büyük mücadeleyle kimliğini kazanıyor, büyük bedeller ödeyerek haklı bir gururu yaşıyordu. Yaşamın anlamı,

Bölgede intiharlar çünkü yaşı: 12 ve

İşsizlik, göç ve yoksulluk sonucu bölgede intiharlar her geçen gün artarken, Van'da bir çocuk ipele, biri de silahla canına

geç kızların intiharlarına ilişkin araştırma raporuna göre, Batman'da intiharları araştırarak Dicle Kültür Merkezi Değisi, SBS ve HADEP Kadın Kölleri tarafından yapılan araştırma, Batman'da çalışmalarını tamamlayan İst. İktisadi İstatistik Kurumu'nun yayınladığı "İktisadi Durum Raporu"nda yer alan bir bölüme göre, Batman'da intiharların arttığı ve yoksulluğun yaygınlaştığı belirtiliyor.

İntiharlara yabancı basın ilgisi

MAN- Batman'da son zamanlarda meydana gelen intihar olayları, ABD medyasında ilgisini çekmeye başladı. Batman'da, son 10 ay içinde 29'u ölümle sonuçlanan intiharların 70'inin üzerindeki intihar olayıyla ilgili olarak New York Times Gazetesi'nin muhabiri Douglas France ve

man'a geldi. Vali İsa Parl ve intihar edenlerin yakınları ile görüşen muhabir France, intiharlarla ilgili yaptıkları haberin önümüzdeki günlerde gazetedeki yayınlanacağını söyledi. Öte yandan, İngiliz Daily Telegraph gazetesi ve Alman Der Spiegel dergisi muhabirlerinin de Batman'a geldi.

Yaşamın direnmekle özdeşleştirilmesi Kürt halkı için erdemlerin en büyüğü ve bir o kadar da insan olmanın en doğal ölçütü sayıldı.

Özgürlüğü için yaşamına son vermekte çekinmeyen Kürt insanı, Kürt halkı için "yüceleşmek" mertebesine çıkarılır, isimleri bayraklaştırıldı. Dörtler, Mazlum Doğan, Sema Yüce ve daha niceleri yaşamlarına özgürlük için kendi elleriyle son verdiler. Hepsi birer alev olup, Kürt halkının içerisine konulduğu yüzyılların karanlığını parçaladılar. Bu Kürt halkı için özgürlük, onur ve yaşamın kendisiydi.

Ya şimdi Kürt insanı niye intihar ediyor? Özgürlüğü ve yaşamın diğer adı olan direnmek için değil, anlamsızlaştırılmış bir yaşamın ölümlü eş anlamı olduğunu göstermek için. Burjuva medya bu intiharları bir trajedi olarak gösteriyor. Evet bu bir trajedi. Kürt halkının trajedisidir. Teslimiyetin trajedisidir. Kürt halkı, bir kişiyi yaşatmak için, ödediği binlerce canla yarattığı tüm değerlerin düzene teslim edilmesine boyun eğdi. "Bir kişi" bugün yaşıyor, ama köleliğe karşı direnmeyen Kürt halkı içinden çıktığı mezarlığa geri dönüyor. Batman'da peşpeşe canına kıyan Kürt insanı, gerçekte bu geri dönüşü sembolize ediyor. Çünkü, "direnmek yaşamaktır", direniş yoksa yaşamak da yoktur.

Öcalan yakalandığı sıralarda yaşlı bir Kürt kadını şöyle konuşuyordu: "Apo yoksa yaşamın anlamı var ki?" Bu yaşlı Kürt kadını, özgürlüğü ve onuru her Kürt insanı gibi "Apo" ile özdeşleştiriyordu. "Apo" bugün yaşıyor, ama özgürlüğü teslim ederek, böylelikle siyasal bir mefta olarak. Kürt insanı bugün ağızdan ifade etmiyor. Ama gerçekte onlar için tüm değerlerini teslim eden, direnmek yerine "yaşamayı" tercih eden "Apo" da öldü. "Apo"nun arkasından giden Kürt halkı düzene boyun eğmeye çağrıldı, Kürt insanının uğruna öldüğü değerler düzenin ayakları altına paspas yapıldı. Tam da bu nedenle özgürlük, onur ve direnişle sembolleştirilen "Apo"nun ölümü, "yaşamın anlamsızlaşması" idi gerçekte onlar için. "Yaşamı anlamsızlaştırılan" Kürt insanı bugün, böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyor ve yaşamına son veriyor.

Batman intiharlarının gösterdiği asıl gerçek işte budur. İntiharların son bulması da özgürlük için yeniden "direnmek yaşamaktır!" şiarıyla kendisini tutuşturabilme gözüpekliliğinden geçiyor.

Teslimiyet bataklığında hiç olmaktansa, özgürlük için yanmak ve yaşamı kazanmak! İşte Kürt halkının önünde duran tercih budur.

direnmekti. Kimliksizleştirmeye, köleliğe, değersizliğe, güdülmeye karşı binlerce şehit pahasına direnilmeliydi. Kürt halkı direndi ve Mezopotamya'nın halklar mezarlığında kendisini yeni baştan yarattı. Dünyanın onurlu halkları arasına adını yazdırdı.

Gençlik hareketinden kısa haberler...

Öğrenciler Beyazıt'ta İMF'yi protesto ettiler

27 Ekim Cuma günü Türkiye'de bulunan İMF heyeti protesto edildi. İMF'siz bir ülke ve YÖK'süz bir üniversite isteyen İstanbul Üniversitesi öğrencileri, Beyazıt'taki Merkez Kampüsünde biraraya gelip yürüyüşe geçtiler. Beyazıt Meydanı'na kadar yürüyüşe devam eden öğrenciler, burada İstanbul'un diğer üniversitelerinden gelen öğrencilerle buluştular. Yapılan basın açıklamasında, eğitime ayrılan bütçenin yetersizliğinden dolayı parasız kalan hocalarının özel üniversitelere geçmek zorunda kaldıklarını, bu ülkeyi emperyalistlere terk etmeyeceklerini vurguladılar.

Formasyon eylemleri sürüyor

Fen ve Edebiyat fakültelerinden mezun olanların öğretmenlik hakları, formasyon derslerinin kaldırılmasıyla ellerinden alınmıştı. Buna karşı gelişen tepkiler ise her geçen gün yükseliyor:

Dicle Üniversitesi'nde geçen hafta sonundan beri imza toplayan öğrenciler eylemlere hazırlanıyorlar.

Ege Üniversitesi öğrencileri 31 Ekim Salı günü formasyon hakları için düzenledikleri eylem programını başlattılar. Formasyonun kaldırılmasını protesto etmek için kokart takıp sınıflarda birer dakika alkışlı protesto gerçekleştirdiler.

2 Kasım'da İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri dersleri boykot ettiler. Sınıf konuşmaları yapılarak boykot bir anda bütün fakülteye yayıldı. Hergele Meydanı'nda toplanan öğrenciler basın açıklamasına katılmak üzere gelen basının içeri alınmadığını görünce kapıya doğru yürüyüşe geçtiler. Bunun üzerine basının içeriye girmesine izin verildi ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Birçok öğretim üyesinin de desteklediği eylem, "Diplomalı işsiz olmayacağız!", "YÖK'e hayır!" sloganları ve 3 Kasım'da boykotun devam ettirilmesi, 6 Kasım'da YÖK'ü protestoya çağırıyla sona erdi.

Harran Üniversitesi'nde de formasyon hakkının gaspedilmesine karşı 2 Kasım Perşembe günü kitlesel bir eylem gerçekleştirildi ve iki günlük boykot kararı alındı.

6 Kasım yaklaşırken YÖK protestoları yoğunlaşıyor

İTÜ'de geçen hafta başlatılan alkış eylemi sürüyor. 6 Kasım'a kadar yemekhanede hergün saat 13:00'de gerçekleştirilen alkış eyleminde YÖK protesto ediliyor.

2 Kasım Perşembe günü İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü'nde yapılan bir basın açıklamasıyla YÖK protesto edildi. Basın mensuplarının kampüse alınmaması üzerine kapıya doğru yürüyüşe geçen öğrenciler, burada yaptıkları basın açıklamasında, 17 Ağustos depremiyle ağır hasar gören üniversitenin kendi kaderine terk edildiği, potansiyel suçlu gibi görüldükleri, 374 arkadaşlarının yurttan haksız yere atıldığı, yurt ücretlerine %150 oranında zım geldiğini belirttiler. Daha sonra üzerinde "YÖK'ün üniversitesi!" yazılı bir tabutu çöpe atıldılar.

Marmara Üniversitesi öğrencileri de, 2 Kasım'da okullarındaki özelleştirme uygulamalarını, yemek zamlarını, birçok hizmetin paralı hale getirilmesini, öğrenci kulüplerinin kapatılmasını protesto ederek, bunların sorumlusunun YÖK olduğunu belirttiler. "Çetelere değil eğitime bütçe!", "YÖK'e hayır!", "Kahrolsun IMF, kahrolsun YÖK!" sloganlarını atan öğrenciler Eğitim Fakültesi önünden dağıldılar.

YÖK'e ve YÖK düzenine hayır!

Kapitalizmin yapısal krizinin faturasının işçi-emekçilere yüklenebilmesi için gerçekleşen 12 Eylül askeri darbesi, yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi üniversitelerde de kendini gösterdi. Sermaye için dikensiz bir gül bahçesi yaratılmak istenmesinin üniversitelere yansması, yüzlerce demokrat öğretim görevlisinin ve binlerce öğrencinin üniversitelerden atılması ve üzerlerinde terör estirilmesi oldu. Ve daha önceki deneyimlerden ders çıkaran sermaye iktidarı, bu baskıyı kalcılaştırabilmek için YÖK'ü kurdu. Geçmişte nispi bir özerkliğe sahip olan üniversitelerin yönetimleri YÖK'e devredildi. Bu da üniversitelerin emir komuta zinciri içerisinde yer almaları sonucunu doğurdu.

YÖK'ün asli görevi, üniversitelerdeki her türlü muhalefetin sindirilmesi şeklinde özetlenebilir. Yaklaşık 20 yıldır, gerek öğrenciler gerekse öğretim üyeleri üzerinde YÖK sopası sistematik bir biçimde sallandırılmıştır.

YÖK'ün bilimsellikten uzak faşist bir kurum olduğu kuruluş yasasında da açıkça görülmektedir. YÖK yasasının maddelerinden biri; "Atatürk inkılapları ve ilkeleri doğrultusunda, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli ahlakı, insani, manevi ve kültürel değerlerini taşıyan, Türk olmanın şeref ve mutluluğunu duyan, toplum yasalarını kişisel çıkarlarını üstünde tutan, ülke ve millet sevgisiyle dolu.... öğrenciler yetiştirmek"tir (madde 4). Kısacası YÖK, faşist ideolojiyle sulandırılmış beyinler ve düzene memurlar yetiştirmeyi amaçlamaktadır.

Eğitim kurumları düzenin yeniden üretildiği kurumlardır. Fransız Devrimi'yle birlikte eğitim "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik haklarının bilincine varılması ve gerçekleşmesi" için temel önemde bir hak olarak algılanmıştır. Ancak kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin ürünü olarak eğitim giderek sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmiştir. Bugün eğitim giderek ayrıcalıklı bir azınlığın hakkı haline gelmektedir.

Özellikle 1970'li yıllardan bu yana kriz içerisinde debelenen kapitalist sistem, yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi eğitimde de neo-liberal politikaları uygulama yolunu seçmiştir. Bu doğrultuda kamu harcamalarının kısılması, eğitime ayrılan payın da kısılması sonucunu doğurmuştur. Eğitimin bir meta haline getirilmesi, eğitim kurumunu ticarethaneye, öğrenciyi ise ödediği haraclarla diploma alan bir müşteriye dönüştürmektedir.

Bilimsel bilginin üretilerek toplum yararına kullanılmasını sağlaması gereken üniversiteler, bugün artık bu işlevinden tamamen soyundurulup, tümüyle sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirilmektedir. Üniversiteler sermayenin araştırma-geliştirme laboratuvarları olarak kullanılmaktadırlar. Yanısıra YÖK sayesinde üniversite üzerinde denetimini kurumsallaştıran MGK, kendi siyasal hedefleri doğrultusunda da üniversiteleri

kullanmaktadır.

Gelinen yerde YÖK'ün işlevi ve üniversitelerdeki faşist, anti-bilimsel kimliği yeterince teşhir olmuş durumdadır. Öğrenciler, öğretim görevlileri ve toplumun duyarlı kesimi bu kurumun kaldırılması yönündeki istemlerini sürekli olarak dile getirmektedirler. Bunun bilincinde olan gerici-faşist partiler bile bu muhalefeti yedekleyebilmek için YÖK'ün kaldırılmasını dillendirebilmektedirler. Fakat tüm çürümüşlüğüne rağmen, sermaye düzeni için taşıdığı önemden dolayı, bu kurum olduğu gibi korunmaktadır.

Üniversiteleri ticarethaneye çeviren, öğrencileri ve öğretim görevlilerini zor yoluyla denetim altında tutmaya çalışan, üniversiteyi MGK çizgisine sokan, işçi-emekçi çocuklarına üniversite kapılarını kapatan, topladığı haraclarla eğitimi metalaştıran YÖK

ortadan kaldırılmalıdır.

Üniversite gençliği özerk, bilimsel ve parasız bir eğitim için YÖK'ü ortadan kaldırmak zorundadır. Bu sorun toplumun diğer sorunlarından bağımsız olmadığı ölçüde, ancak onlarla birlikte çözüme ulaşabilir. Bunun için bizler bu istemi kendi içerisinde amaçlaştırmamalı, onu işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesiyle, emeğin özgürleşmesi mücadelesiyle birleştirebilmeliyiz. Unutmamalıyız ki YÖK kapitalizmdir. Üniversiteleri özgürleştirme mücadelesi kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmekten geçer.

YÖK'e ve YÖK düzenine hayır demek için 6 Kasım'da alanlara, özgürleşmeye!

Herkes parasız, bilimsel, anadilde, demokratik eğitim!

Okulların kapıları işçi emekçi çocuklarına kapatılmaz!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

(Ekim Gençliği'nin Kasım '00 tarihli 42. sayısından alınmıştır...)

Düzen'in YÖK tartışması:

Ormanı saklamak için ağacı gösteriyorlar

Sermaye sınıfı çürümeye yüz tutan kurumlarının yarattığı kriz nedeniyle çıkmazdadır. Yaşanan bu kriz sisteme muhalif kesimlerin her geçen gün genişlemesine yol açmaktadır. Ayrıca bu durum sistem dışı çözüm arayışlarının gündeme gelmesi anlamına da gelmektedir.

Bujuvazi çürüyen kurumlarına karşı yükselen muhalif sesleri bir şekilde bastırmak zorundadır. Muhalefeti bugüne kadar baskı ve terörle ezmeye, fiziki olarak yok etmeye çalıştığı gibi, çözümün sistem içinde mümkün olduğu yanılsamasını da yaratmaya çalışmaktadır.

Eğitim ve öğretim alanında son dönemde düzen cephesinde yapılan tartışmalar dikkate değerdir. Yıllardır YÖK'e karşı birikmiş olan öfkeyi düzen içine kanalize etmek için çaba göstermektedirler. Bu nedenle YÖK'e karşı muhalifmiş gibi görünmekte, eleştirmektedirler. Eğitim sisteminin çarpıklığına değinilmekte, sorumlu olarak YÖK ilan edilmektedir.

Eğitim sisteminin çarpıklığı düzen cephesinde Nisan ayından itibaren gündeme getirilmeye başlandı. Önce rektörler, "Üniversite Öğrencilerinin Sorunları" adlı raporda, bu konuyu vurguladılar. Ezberci eğitim ve diplomalı işsizlerin çokluğundan şikayetçi olan rektörler, çözümsüz kalan gençliğin sisteme muhalif olan hareketlere sempati duymaya başladığını vurgulayarak, "ortama uyum projeleri" geliştirmeye çalıştılar. Eğitim-öğretim yılının başlamasıyla birlikte, bu kez Mesut Yılmaz YÖK'ü eleştirmiş, YÖK'ün çarpık eğitime dur demek için çaba göstereceğine başka işlerle uğraştığını belirtmişti.

Ve nihayet Cumhurbaşkanı Sezer, eğitim sisteminin eleştirisine son noktayı koydu, YÖK'ü yerden yere vurdu. Ankara Üniversitesi'nin açılış töreninde YÖK'e ve siyasilere ağır eleştiriler yöneltti. YÖK'e, üniversite rektörleri ve diğer akademik kadroların atanmasında yetki verilmesinin "özelde üniversite özerkliğini, genelde de demokratikleşmeyi yaraladığını", ayrıca "oy uğruna kurulan ve sayısı her geçen gün artan üniversitelerin de, eğitimli işsiz yetiştirmekten öteye gidemediğini" belirtti. Dahası, öğrencilerin ve öğretim elemanlarının örgütlenme ve siyasetle uğraşma engelinden kurtarılması gerektiğini vurguladı.

Sistemin sözcülerinin ve temsilcilerinin yaptığı bu bir dizi açıklamanın ardından hemen şu soru akla gelmektedir. Burjuvazinin öğrenci gençliğin sorunlarına bu "aşırı" ilgisi nereden gelmektedir? Neden YÖK'ü eleştiren düzen temsilcileri sorunun sözde çözümü için bile adım atmamaktadırlar?

Çünkü öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlar ve çözümleri burjuvaziye ilgilendirmemektedir. Zira yaşanan sorunlar kapitalizmin yarattığı sorunlardır ve kapitalizmin varlığı koşullarında kalıcı bir çözüm getirilmesi imkansızdır. YÖK topa tutulmakta, çağdışı bulunmakta, fakat ardından söylenen sözler sistemin YÖK vb. kurumlara ne kadar ihtiyaç duyduğunu göstermektedir.

Sezer'in Cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte "demokratikleşme" havası estirilmeye çalışılmış, işçi-emekçiler beklenti içerisine sokulmuştur. Aynı şekilde, YÖK ve eğitim sistemi de tartışılıp eleştirilerek, öğrenci gençlik beklenti içerisine sokulmak istenmektedir.

Öfkenin hedefine YÖK oturtularak, yaşanan sorunlardan burjuvazinin ne kadar rahatsız olduğu dillendirilmektedir. YÖK ve çarpık eğitimi düzenden soyutmuş gibi gösterilmektedir. Böylece YÖK'ü eleştiren, eğitimin çarpıklığına karşı çıkan gençlik kapitalist düzene öfke beslemeyecektir.

Düzen sözcülerinin yaptığı bu açıklamalar, gençlikte biriken öfkeden duyulan korkunun ürünüdür. Öfkenin ve tepkinin bilinçli bir kanala akmasından, okulların sisteme yönelmesinden korku duyulmaktadır. Bu yüzden birkaç kurum sözde eleştirilerek sorunun çözüleceği görüntüsü vermek istenmektedir. Öğrenci gençlik düzenin sorunlarının çözümüne bir çare aradığını düşünmeli ve beklemelidir. Yapılmak istenen budur.

Sistemden hesap soran, bilinçli öfkesiyle düzene yönelen bir gençlik hareketinin gelişmesinin önüne geçilmek istenmektedir. Fakat hiçbir manevra, eğitimde özelleştirme, har(a)çlar, barınma, gerici eğitim gibi bir yığın sorununun kaynağının bu düzen olduğunu gizlemeyi başaramayacaktır. Öğrenci gençlik düzene karşı kavgada çok geçmeden yerini alacaktır.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

(Ekim Gençliği'nin Kasım '00 tarihli 42. sayısından alınmıştır...)

SAG direnişine güçlü bir desteği

Nasıl bir

Zindanlar cephesinde sert bir çatışma sürecine girdik. Her iki cephe de iradesini ve gücünü yeniden sınavacak. Devrimci ve komünist tutsaklar ileride mutlaka devrimci kazanımlar ve sonuçlar bırakacak bu sert çatışmada en ağır bedeli ödemeye hazırlar. Taşındıkları sorumluluk ve bilincin doğal bir sonucu olarak canlarını ölüme yatırıyorlar, mutlaka kazanma azmiyle hareket ediyorlar. Zira, artık biliniyor ki, hücre saldırısı işçi ve emekçilere, toplumsal muhalefete dayatılan örgütsüzleştirme ve teslim alma saldırısının bir parçasıdır. Burada alınacak bir yenilgi ya da zafer kaçınılmaz olarak toplumsal mücadelenin diğer alanlarına da yansıtacaktır. Terside geçerli olabilirdi. Dışarda yükselecek bir sınıf ve kitle hareketi zindanlara dönük saldırıları engelleyici-hafifletici bir işlev görebilirdi.

Ne yazık ki, sınıf ve kitle hareketinin mevcut durgunluğu, parçalılığı ve devrimci önderlikten yoksun olmaktan kaynaklı geriliği, bir kez daha mücadelede ödenecek bedellerin en ağır payını zindanlardaki tutsakların omuzuna yüklemiş bulunuyor. Komünistler olarak bu sorumluluktan kaçmayacağız. '82'nin, '84'ün, '96'nın deneyimi ve mirasıyla, Buca'nın, Ümraniye'nin ve Ulucanlar'ın kararlılığı ve öfkesiyle giriyoruz direniş.

Devrimci ve komünist tutsaklar, "şimdi sıra bizde", "şimdi sıra direnişte" diyerek yapmaları gerekeni ortaya koyuyor, böylece üstlerine düşen sorumluluğu yerine getiriyorlar. Günlere yayılan bu süreçte hücre saldırısının püskürtülmesinde mücadelenin dışarı cephesine de önemli bir sorumluluk düşüyor. Aylardır süren hücre karşıtı muhalefeti bu aynı kararlılığın, aynı sorumluluğun göstergesi ve devamı olarak görmek gerekir. Fakat bu kadarı yeterli midir? Şimdiye kadar elde edinilen kazanımlarla, mevcut sınırlı güçlerle, ortaya konulan çalışma temposu ve düzeyiyle yetinilebilir mi? Buradan sonuca gidilebilir mi? Değilse, dışarda nasıl bir çalışma yürütmek gerekir? Burada yalnızca bazı temel noktaların altını çizmek istiyoruz.

Birleşik, merkezi, programlı-hedefli ve sonuç almada ısrarlı bir çalışma

"Ölürüz ama hücrelere girmeyeceğiz", "ancak ölümlerimizi hücrelere koyabilirsiniz" kararlılığının artık pratik bir eylem olarak da hayata geçirilmeye başladığı bir direnişte, önümüzdeki sürecin görevleri hiçbir biçimde 20 Ekim öncesi gibi ele alınamaz. Sınırları gün gün, saat saat belirlenmiş bir çatışmayla sonuca gidilecektir. Deyim yerindeyse, kim ne yapacaksa, kimin ne kadar gücü varsa, bu kritik süreçte öne sürecektir. Direnişin son günlerinde yerine getirilmesi planlanan ve vaadedilen bir çalışma tarzı ve anlayışı, "bekleyelim görelim" tutumunun utangaç bir ifadesi olabilir ancak.

Hücre saldırısının asla zindanlara atılan devrimci tutsakların sorunu olmakla sınırlı olmadığı, toplam saldırıların bir devamı ve parçası olduğu artık herkes

tarafından kabul ediliyor. Öyleyse, dışardaki destek de direnişin bu toplumsal-sınıfsal içeriğine ve düzeyine, direnişin ciddiyetine uygun olmalıdır.

Herşeyden önce dışardaki muhalefeti, direnişin "destekçi"si olmaktan çıkarıp direnişin dışarda kendine özgü mücadele araç ve yöntemleriyle süren bir ayağı olarak görmek, böyle örgütlemek gerekiyor. Direnişin kazanımla sonuçlanmasında, eylemli kitlesele desteğin, ilerici ve emekçi katmanların dinamizmiyle açılacak ikinci bir cephenin katkı ve etkisini tartışmak bile gereksizdir. Bu, yalnızca ödenecek bedellerin ağır olmasını sınırlama anlamında değil, aynı zamanda, ileriye dönük ve kalıcı başka siyasal kazanımlar için de kaygısı güdülmesi gereken bir durumdur.

Bu konuda son bir yılda çok önemli kazanımlar elde edilmiştir. Herşeyden önce hücre karşıtı platformların, aynı anlama gelmek üzere devrimci direnişimizin taleplerinin, meşruluğu kanıtlanmış ve geniş bir kesimin ilgi ve bilgi alanına sokulmuştur. İleri kesimlerin duyarlılığı sağlanmış ve kısmen desteği kazanılmıştır. Şimdi, bu kritik aşamada, oluşan bu duyarlılığı, harekete geçmeye hazır potansiyeli planlı, programlı bir çalışmayla ve daha ileri bir tarzda faaliyetin örgütlenmesinde destek düzeyine çıkarmak, daha geniş kesimleri, yeni ve taze güçleri de sürece katmanın kritik halkasını oluşturuyor.

Asıl yerine getirilmesi gereken kitlesele desteği örgütleme görevidir

Kuşkusuz burada acil ve temel olan, çeşitli düzeylerdeki duyarlılık, tepki ve öfkenin merkezi bir tarzda hedefli olarak harekete geçirilmesi, güçlerin hazırlıklı olması ve ısrarlı, kararlı bir çalışma düzeyinin tutturulmasıdır. Kritik süreç, devrimci güçlere, şimdiye kadar elde edilen kazanımlara yaslanarak daha güçlü bir eylemli ve kitlesele desteği örgütleme, öncülük misyonunu yerine getirme görevini yüklüyor. Dışarda oluşan duyarlılığın ve tepkilerin harekete geçirilmesi, büyüyüp daha geniş kitlelere maledilmesi, kalıcı ve sonuç alıcı olabilmesi, herşeyden çok bu koşula bağlıdır.

Direnişin başlamış olması, birleşik mücadele ihtiyacının her zamankinden daha çok ve bir an önce karşılanmasını dayatıyor. Direnişin üç hareket tarafından sürdürülüyor olmasının ortaya çıkardığı tablo, artık tercihlerin ötesinde bir durumdur. Kuşkusuz, bu görüntü, dışarda hücre karşıtı birleşik bir mücadelenin yürütülmesinin önünde ciddi güçlükler çıkarmaktadır. Bunun, başta aileler olmak üzere belli kesimler üzerinde moral ve motivasyonu zayıflatan bir etki yaratacağı hesaba katılmalıdır.

Böyle bir durumda, başta üç hareketin dışardaki çalışmayı azami düzeyde merkezileştirmesi, birleşik bir kampanya biçiminde örgütlenmesi daha bir önem kazanıyor. Eğer parçalılık giderilecek, dağınık güçler

biraraya getirilecekse, bu konuda öncelikli görev en başta bu üç hareketin güçlerine düşmektedir. Ortaklaşılacak olan bir plan, program ve bu programı duyarlı kesimler başta olmak üzere geniş kesimlere ınal edecek, kendi içinde esneklikleri olan ısrarlı ve ilkeli, hedefli bir çalışma ve bu çalışma etrafında biraraya gelmiş güçler olduktan sonra parçalılığı ve parçalılığın yarattığı güç kayıplarını, moral bozukluğunu aşmak hiç de zor değildir. Kaldı ki, mevcut durumda birleşik mücadelenin asıl muhatabı, aylardır sürdürülen propaganda çalışmasıyla duyarlılık kazanan ve henüz harekete geçirilemeyen geniş kesimlerdir. Grupçuluğu aşmak adına çeşitli grupların biraraya getirilmesi, birleşik bir mücadelenin yerine ikame edilemez, kendi başına temel bir kaygı haline getirilemez. Eldeki hazır güçlerle sınırlı bir hareket ve çalışma tarzını ise asla yeterli göremeyiz.

Sınırlı ve kendiliğinden çalışmadan kampanyalara, propagandadan ajitasyona, ajitasyondan eyleme...

Artık alanlara ve kitlesele eylemin gücüyle çıkma zamanıdır. Bunun için ise,

örgütlemek için...

Çalışma?

A. Aras

yalnızca ailelere ve duyarlı kesimlere dayanan, yalnızca son günlere daraltılmış, kısımcı, dar ufuklu, kendiliğindenci ve kolaycı çalışma tarzını kesin bir biçimde geride bırakmak gerekmektedir.

Devrimci tutsakların kararlı direnişlerinin, daha şimdiden uğruna hücre hücre hayatlarını koydukları meşru ve haklı taleplerinin etkin bir tarzda propagandasının önemi tartışmasızdır. Şimdiye kadar sürdürülen propaganda ve ajitasyon faaliyetini hem yoğunlaştırmak, hem kapsamını genişletmek, hem de etkili kılmak gerekmektedir. Birçok faaliyeti birarada ve pek çok yerde birden örgütlemek gerekmektedir. Öyleyse süreç adım adım gelişen bir kampanya olarak örgütlenmelidir.

Fakat genel geçer ve hantal bir propagandayla yetinilemeyecek kadar da zaman hızla akmaktadır.

Süreç, propagandadan ajitasyona geçmeyi, en

etkili araç ve yöntemlerle hücre karşıtı muhalefeti ileriye çekmeyi, destek güçleri büyümeyi gerektirmektedir. Olabildiğince etkili araç ve yöntemleri bulup kullanmak, bunları hızla yaygınlaştırmak, kitlelerin harekete geçirilmesinde sonuç almayı kolaylaştıracaktır. Etkili yöntemlerin kullanılmasının ötesinde, bu bizzat çalışmamızın içeriği ile ilgili bir sorundur aynı zamanda.

Hücre saldırısı ile işçi sınıfına ve emekçi katmanlara dönük saldırıların bütünlüğünü, taleplerimiz ile geniş yığınların demokratik-iktisadi talepleri arasındaki köklü ilişkiyi gözeterek bir hedefli çalışma sürdürülebilirse, bir parça çekim gücü olunabilirse, şimdiye kadar olmadığından daha büyük bir desteğin sağlanacağından kuşku duyulmamalıdır. Birlikte hareket eden güçler de dahil olmak üzere bu hususta bildik nedenlere dayalı bir zayıflık olduğunu belirtmeliyiz. Bu bize ek görevler yüklemektedir.

Bize düşen görevler

Bu çalışma bağlamında komünistlere düşen ayırdedici görev, güç yetersizliği gibi sorunlara takılmaksızın, bunu gerçek bir kitle çalışmasına dönüştürmek, güçlerini pratik olarak da sınavacağı bir sürece girmektir. Şimdiye kadar yeterince harekete geçiremediğimiz aileler başta olmak üzere, dağınık ve sekilsiz güçlerimize kadar etrafımızdaki herkesi direnişe desteğin örgütlenmesi çalışmasında bir araya getirmeli ve ilişkilerimize yeni bir şekil vermede bunu iyi bir fırsat olarak değerlendirmeliyiz. Güçlerimizin ve ilişkilerimizin içinde bulunduğu, etkileşimde olduğu bütün alanları çalışma alanları olarak görmeli, buldukları her yerde (okulda, işyerinde, mahallede) hücre karşıtı platformların oluşturulmasını ve örgütlenmesini, çalışmamızın kendi alanlarına taşınmasını önlerine koymalıyız. Öyle ki, bu süreçte tek bir insanımız boşta ve boşlukta olmamalıdır. Tabii ki bu süreçte onlara ne yapacağını, nasıl yapacağını bütün açıklığıyla önden kazandırmış olmalıyız. Bu ise herşeyden önce bizim belirlenmiş bir plan ve programa sahip olmamız demektir.

Aileler cephesinde dünün geri sorunlarıyla uğraşmak zorunda değiliz. Direnişin yakıcılığı tüm ailelerimizi daha canlı, daha atılgan ve daha fedakar kılacaktır. Önemli olan onlara ne yapılacağını göstermek, iyi bir işbölümüyle enerji ve katkılarını verimli bir şekilde yararlanmaktır.

Politik-taktik bazı sorunlar

İşçi ve emekçiler başta olmak üzere, gönüllü bizden yana olan geniş bir kesim henüz hücre saldırısının püskürtülmesinin taşıdığı önemin farkında değil. Bunun şimdiye kadar giderilmemiş olması ciddi bir eksiklik ve bu eksikliği kendi hanemize yazmak durumundayız.

Tam da böyle bir süreçte ve kısa zamanda bu eksikliği gideremeyeceğimizi bilmeliyiz. Öncelikli olan saldırıyı püskürtmekse eğer, bu alana bütünüyle gözlerimizi kapayacağımız, programımızın bir gereği olarak sınıfa dönük bir çalışma ile hücre saldırısını birleştirmemiz gerektiği açıktır. Gücümüz ölçüsünde, en ileri, en örgütlü ve en hareketli kesimlerden (grevde, direnişte olan işçiler) başlayarak bunu zorlamalıyız. Bütün grev, direniş ve miting alanları öncelikli yoğunlaşma hedeflerimiz olabilmelidir.

Onlara dönük çalışmamızın, propagandamızın eksenini nasıl kurmalı, nasıl hareket etmeliyiz? Bu herşeyden önce onlardan ne istediğimizi, niçin istediğimizi en yalın en çarpıcı biçimiyle anlatabilmek demektir. Direnişe aktif bir destek örgütlemeyi önümüze koymuşsak, herşeyden önce direnişimizin meşruluğunu, taleplerini ve gücünü onlara taşımamızdır. Kendilerine dönük saldırı ile hücre saldırısı arasındaki bağı, birlikte mücadelenin önemini ve yakıcılığını anlatabilmeliyiz. Hücre saldırısı ile sınıfa dönük örgütsüzleştirme (sendikasılaştırma, esnek çalışma, taşeronlaştırma, grev yasakları) genel saldırısı arasındaki ilişkiyi bu özel dönemdeki çalışmamızın eksenine oturtmak, burada yoğunlaşmak son derece kolaylaşmıştır. Onların kafasında bir yere oturmayan hücre saldırısı, bu bağın kurulduğu ısrarlı bir propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla ve isabetli bir ilişki tarzıyla rahatlıkla yerli yerine oturacaktır. Bununla kalmayacak, arayış içinde olan işçi ve emekçilerin direnişte oluşturdukları bir takım olanaklar ve örgütlülüklerden (grev-direniş komiteleri vb.) yararlanılabilecek, bunlar rahatlıkla hücre karşıtı platformlara ve örgütlere destek sunulabilecektir.

Bunları diğer kesimlere dönük çalışmamızda da gözetmeliyiz. Her alanda devrimci tutsakların talepleri ile işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlük taleplerini birleştiren halkaya (ki bu örgütsüzleştirmedir) özel bir tarzda asılmamızdır. Kamu emekçilerine dönük sefalet ücreti dayatması onları alanlara çıkmaya zorluyor. Dün yalnızca örgütlenme talebini başa alarak büyük bedeller ödeyen bu kesime, bugün sefalet ücretlerine ek olarak sahte sendika yasası da dayatılmaktadır. Öyleyse, bu yasanın da bir tür hücre saldırısı olduğu yönlü bir çalışma daha kolay bir etki alanı bulacaktır.

Sonuç olarak, genel ve dışardan seslenen, yalnızca desteğe çağıran bir konumdan çıkabilmek, direnişin sınıfsal ruhuna ve gereklerine uygun bir çalışmayı hakkıyla yürütebilmeye bağlıdır. Bunun az-çok başarılı olduğu koşullarda, sanıldığından daha erken ve daha ileri bir gücün ileriye çıktığı ve destek sunduğu görülecektir.

Ve son olarak, bir noktanın altını bir kez daha kalın bir biçimde çizmek gerekiyor: Dışardaki desteğin düzeyi ve durumu ne olursa olsun, hiçbir devrimci, hücrelere ölümü pahasına olsa bile girmeyi kabul etmeyecektir. Bunu bugüne kadar birçok kez kanıtladık, bir kez daha kanıtlamaya hazırız.

SAG ve ÖO süreci ve zindanlar cephesindeki sorumluluklarımız

Devrimci tutsaklar tarihsel sorumluluklarının bir kez daha öne çıktığı bir sürece girdiler. Komünistler içeride ve dışarıda bu sürecin gerektirdiği politik sorumlulukları yerine getirme kararlılığındadır. Böylesi bir evrede komünistlerin, zindanlar cephesindeki görevlerle bağlantılı olarak, örgütlü ve planlı bir siyasal çalışmayı kesintisiz sürdürmesi yakıcı bir sorumluluktur.

Sermaye devleti İMF-TÜSİAD imzalı MGK onaylı tarihin en kapsamlı sosyal yıkım programını yaşama geçirerek işçi ve emekçileri açlığa ve yoksulluğa mahkum ederken, bir yandan da devrimci örgütleri tasfiye etmeye çalışıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızı hücre hücre bölerek teslim almak istiyor. Devrimci tutsakları, hücrelere kapatarak örgütlülüklerini dağıtmak, işçi ve emekçilerle bağlarını koparmak, yalnızlaştırmak ve kişiliksizleştirip teslim almak istiyor. Bunun için pervasızca saldırıyor.

Söz konusu olan, genelde yaşamın hücreleştirilmesi, özelde komünist ve devrimci tutsakların hücrelere atılmasını hedefleyen, sermaye devletinin stratejik saldırısıdır. Zindanlar cephesi bu saldırının en kritik halkasıdır. Karşı devrimin kazanacağı olası bir "zafer", sınıf ve kitle hareketi ve onun bir parçası olan devrimci hareket açısından zindanları aşan iç karartıcı siyasal sonuçlara yol açacaktır. Kendi şahıslarında teslim alınmak istenenlerin işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesi olduğu bilinciyle hareket eden devrimci tutsakların ölümüne kararlıkla saldırıyı püskürtmek için bedenlerini açlığa yatırmalarının en temel nedeni, burjuva sınıf egemenliğini güçlendirecek politik sonuçları bertaraf etmektir.

Devlet ideolojik ve zora dayanan saldırılarını kesintisiz sürdürmesine rağmen, daha şimdiden baltayı taşa vurduğunun farkına varmıştır. Devrimci tutsakların Ulucanlar katliamı ve Burdur kanlı operasyonunda ortaya koydukları "ölürüz, teslim olmayız" kararlılığı, hücre saldırısının niteliğini ortaya sermiş, hücre karşıtı politik mücadele platformunun doğuşunda, devletin hücre politikasını darbeleyecek düzeyde gelişmesinde doğrudan rol oynamıştır. Köşeye sıkışan politikasının toplumsal meşruiyet alanını genişletmeye yönelik manevraları, tam da bu gelişmelerle bağlantılıdır. Bu yanı sıra, verili koşullarda saldırının püskürtülmesinin imkanları açısından devrim cephesinin en avantajlı alanı bugün zindanlar.

Hücre saldırısını püskürtmeye yönelik taktik politikanın hedefi, talepleri, mücadele ve eylem biçimlerinin belirlenmiş olması, "hücrelere girmeyeceğiz" üst başlığında ortaklaşılması elbetteki önemlidir. Ama daha da önemlisi, eylemin zamanlaması, güçlerin ne zaman karşı karşıya geleceği noktasında yakalanacak açıklık, bunun üzerine kurulacak birlikteliktir. Eylemin zamanlaması, düzen cephesindeki gelişmeler ve hücre karşıtı mücadelenin geldiği düzeyden bağımsız ele alınamaz. Faşist devletin hücre saldırısındaki açmazlarını büyütme, "reform" adı altında saldırının toplumsal meşruiyet alanını genişletmeye yönelik manevralarını boşa çıkarmak zorunluluğu, hücre karşıtı mücadelenin belli bir ivme kazanmakla birlikte zayıf yanları, zindan cephesinden bir karşı saldırıyı zorunlu kılıyordu. TKİP, DHKP-C, TKP(ML) dava tutsakları, böylesi politik bir öngörü üzerinde yükselen bir açıklıkla, tarihsel sorumluluklarının gereği olarak direniş sürecini başlattılar.

Genel direniş süreci başlamıştır. Komünistlerin zindanlar cephesinde çok daha sistemli bir çalışma içerisinde olması süreç açısından büyük önem taşıyor.

Ailelerimizi direnişimizin parçası haline getirmeyle bağlantı görevler

Genel direnişimiz, ailelerimizin bizim üzerimizden bakan parçalı bakışını aşmasının imkanlarını artırmıştır. Bu imkanı değerlendirmek, direniş sürecimizin güçlü halkaları haline getirmek, daha da önemlisi, ailelerimizin genel olarak bizlerle sınırlı duyarlılığını bir üst düzeye sıçratıp devrim ve

sosyalizm mücadelesine yakınlaşmalarını sağlamak, ilişkimizi yoldaşlık düzeyine çıkartmak vazgeçilmez görevimizdir.

Ailelerimize yönelik sokağı ve eylemi eksen alan propaganda ve ajitasyonumuz kesintisiz sürmelidir. Bundan daha önemlisi, ailelerimize, işçi ve emekçilerin sürece çekilmesi noktasında volan kayışı rolünü üstlenebilecekleri tarzda yaklaşmalıyız. "Çocuklarınıza sahip çıkmak, ölümü hücrelerine girmemeleri temelinde onlarla birlikte mücadele etmekten geçiyor. Sizler, işçi sınıfı ve emekçiler, genel direnişimize omuz verdiğiniz ölçüde ödenecek bedeller azalacaktır" yaklaşımı propaganda ve ajitasyonumuzda öne çıkarılmalıdır. Ziyaretlerimiz ile sade ve açık bir dille yazılacak mektuplarımızın eksenine bu perspektif oturmalıdır.

DKÖ, sendikalar, meslek kuruluşları, uluslararası insan hakları kuruluşlarına yönelik sorumluluklarımız

Tüm tutsak yoldaşlar genel direnişimizle bağlantılı olarak, kitle örgütlerine yönelik destek mektupları yazma görevini planlamakla yükümlüdürler. İşçi sınıfı ve kamu emekçilerine yönelik saldırılarla hücre saldırısı arasında bağlantı kuran, ortaya çıkan direnişleri selamlayan destek veren tarz mektuplarımızı damgasını vurmalarıdır.

Basında hücre karşıtı tutum içinde olan yazarların içine girdiğimiz yeni süreç çerçevesinde bilgilendirilmesi, genel direnişimizin gerekçelerinin ortaya konulması, duyarlılık çağrısında bulunulması, kontra kalemlerin süreçle bağlantılı her türden provokatif değerlendirmelerinin teşhir edilmesi, bir diğer önemli görevimizdir.

Birçok uluslararası insan hakları kuruluşu hücre karşıtı bir yaklaşım içinde olduklarını dile getirmektedir. Bu duruşu güçlendiren bir politik yaklaşım içinde olunmalıdır. Uluslararası insan hakları kuruluşlarına genel direnişimizin gerçeklerini, kararlılığımızı, SAG ve ÖO eyleminin yol açacağı sonuçları, '96 SAG ve ÖO direnişiyle de bağlantısını kurarak ortaya koyan, destek isteyen, cezaevlerini ziyaret ederek koşulları bizzat görmelerini talep eden mektupların yazılması bir başka görevimizdir.

SAG ve ÖO eyleminin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde sarsıcı sonuçlara yol açacağı açıktır. Sorun bu politik etkinin örgütlenmesidir. Bu bir görevin yerine getirilmesinde, bu ölümüne direnişin en ince ayrıntılarına kadar propaganda ve ajitasyonunun yapılmasında, direnişle ilgili belge ve bilgilere sahip olunması büyük önem taşıyor. Yoldaşlarımız tüm gelişme ve bilgileri merkezileştirmelidirler. Genel direniş sürecinin her anını, duygu ve düşüncelerini bir günlüğe kaydetmelidirler.

Yoldaşlarımızın genel direnişimizin gerektirdiği bir sorumlulukla hareket edeceklerinden en ufak bir kaygı duymamakla birlikte, bazı vurgular yapmak sürecin omzumuzla yüklediği bir sorumluluktur. Komünistler için devrimci iç yaşamın örgütlenmesi vazgeçilemez bir sorumluluktur. Zindanlar cephesinde bu sorumluluk çok daha yaşamsaldır. Hele böylesi ölümüne kararlılıkla sürece müdahale ettiğimiz koşullarda sorunun çok daha önemli olduğu açıktır. Genel direnişimiz her yoldaşımız için bir sınav, bir okuldur. Zaafların aşılmasının bir aracı olabildiği gibi, iyi hazırlanılmadığı koşullarda tökezlemenin de nedeni olabilir.

Görev, zirveleri fethetme kararlılığı ile hata ve zaafı tarihsel ve sınıfsal bir perspektifle vurma tutumunu birleştirmektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin gözleri üzerimizdedir. Önder yoldaşlarımız Habip ve Ümit'in gözleri üzerimizdedir. Bu tarihsel sorumluluğa uygun bir tarzda politikamız doğrultusunda süreci örgütlemek boynumuzun borcudur.

Bedelse bedel, cansa can!.. Faşist sermaye devletinin saldırılarına karşı biz komünist tutsaklar her zaman olduğu gibi bugün de hazırız. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesinde, devrim davasının yenilmezliğine duyduğumuz büyük inancı kuşandık. Hücreleri yıkmaya kararlıyız. Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!

Güçlü direnişe zayıf destek

İki haftayı geride bırakan Süresiz Açlık Grevi direnişine karşı sorumluluklar çeşevesinde güncel bir önem taşıyan bu metin, gazetemiz Kızıl Bayrak'ın 21 Haziran '96 tarihli sayısının başyazısıdır. '96'daki büyük zindan direnişini konu alan metni bazı kısaltmalarla yayınlıyoruz...

Cezaevlerinde sürmekte olan açlık grevleri kritik bir safhaya girmiş bulunmaktadır. Haftalardır süren eylem bazı yerlerde tutsakların yaşamını tehdit eder bir aşamadır. Faşist rejim suskunluk ve ilgisizlik tutumu takınarak kendince geri adım atmama kararlılığı sergilemiş oluyor. Bu onun her zamanki tutumunun yeni bir örneğidir. Fakat bu çaba boşunadır. Devrimci tutsaklar geçmiş yıllarda hayatlarını ortaya koyma pahasına bu tutumu her seferinde boşa çıkarmayı başarmışlardır. Her seferinde faşist rejimin kendisi geri adım atmak zorunda kalmıştır. Bu kez de sonuç farklı olmayacaktır.

Halen tutsaklar direnişlerini büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Bu kararlılığın gerisinde kazanılmış haklarını ve devrimci onurlarını korumanın ötesinde nedenler var. Bugün zindanlardaki mücadelenin sonuçları dışardaki genel mücadeleyi her zamankinden çok daha fazla ilgilendirmektedir. Devletin bizzat kendisi de sorunu bu çerçeveye oturtmuştur. Bilindiği gibi dışardaki mücadelenin içeriden, cezaevlerinden yönetilip yönlendirildiği iddiası, cezaevlerine yöneltilen son saldırının temel dayanağı olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla, devlet için zindanlardaki direnmeyi ezmek, tutsakların can ve kan pahasına elde ettiği hak ve kazanımları geri almayı başarmak, aynı zamanda dışardaki mücadeleye politik ve moral bir darbe vurmak anlamına gelmektedir. Son saldırı açıkça bu özel amaca bağlanmıştır. (...)

Direnişin tek gerçek zaafı ise dışarıdan yeterli bir destek ve dayanışmanın hala da örgütlenmemiş olmasıdır. Bugüne dek tüm yapılanlara rağmen dışardaki destek ve dayanışma faaliyeti hala son derece yetersizdir. 1500 siyasal tutsağın haftalardır sürdürdüğü bir direnme eylemine karşı düzen cephesine egemen suskunluk fesadının hala kırılmaması bu yetersizliğin açık bir kanıtıdır. Bu faşist rejimi cesaretlendirmekte, açlık grevlerinin bugün vardığı kritik aşamaya rağmen sessizliğini ve biçimsel ilgisizliğini korumasını kolaylaştırmaktadır. (...)

Bugünün en acil, en yakıcı ihtiyacı zindanlara yönelik faşist saldırıyı püskürtmektir. Bu saldırıyı püskürtmek için, devrimci hareket, kendi gerçek kitle gücü ne ise, bunu bir an önce fabrikalar, mahalleler, işyerleri, okullar vb. üzerinden seferber etmek durumundadır. Binlerce deri işçisinin politik amaçlı iş bırakma eylemi bunun yolunu açmış bulunmaktadır. Devrimci etkinlik altındaki tüm öteki birim ve alanlarda da bunun yapılmaması için bir neden yoktur. Faşizmin zindanlara yönelik imha ve teslim alma operasyonu aynı zamanda dışardaki mücadeleyi hedef aldığına göre, dışarıda bu tür bir etkin dayanışma ve karşı koyma eylemini örgütlemek çok daha gereklidir.

Açlık grevleri gelinen yerde kritik bir evrededir. Ne yapılabilecekse hemen yapılmalıdır. Tüm devrimci odaklar derhal güç ve olanaklarını birleştirmeli, mevcut etki alanlarında destekleyici kitlesel direnmeler örgütlemelidirler. Tuzla deri işçilerinin politik grevi burada bir örnek tutum olarak değerlendirilmelidir.

Bu tür bir seferberlik, o çok umut bağlanan sözde ilerici ve demokratik kamuoyunu, aydınları, ilerici kuruluşları, kitle ve meslek örgütlerini, "sosyalist"liği bile elden bırakmayan bir kısım sendika bürokratını az-çok etkili bir biçimde seferber edebilmenin de biricik yoludur. Devrimci odaklar asıl yapılması gerekeni yapmaz da, tutsak ailelerinin o son derece uygun tanımıyla, "demeç demokrattığı"ndan öteye geçemeyen sözde ilerici çevre ve kuruluşlara umut bağlamayı sürdürürlerse, zindan direnişleri gerçek bir dış destek ve dayanışma eyleminden yoksun kalmayı sürdürecektir.

Bu elbette tutsaklar için yenilgi demek olmayacaktır. Fakat böyle bir durumda onlar kendilerine yönelen zalim saldırıyı püskürtmek için çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacaklardır.

(S.Y. Kızıl Bayrak, sayı: 8, 21 Haziran '96)

Daima omuz omuza, daima yürek yüreğe, daima başımız yukarıda!

Merhaba dostlar;

Uzun maratonun 10. gününde sizin şahsınızda tüm dost ve yoldaşlarımızı selamlamak, sesimizi sesinize katmak istedik. İşte o gün geldi. Sevinçliyiz. Tuzun ve şekerin, bilincin ve inancın direnciyle bir kez daha koşacağız bu maratona. On'ların geçtiği yoldan geçeceğimiz için sevinçliyiz. İnancımızı bir kez daha tazeleyeceğimiz için sevinçliyiz. Ve biz düzenin
..... bir hayal olmadığını bir bir göstereceğimiz için sevinçliyiz.

Kolay mıymış, koca bir dünyayı hücreye tıkmak, görecekler!

Tarihin ırmağına zincir vurmak mümkün müymüş, görecekler!

Biz varoldukça, yeryüzünden silinmesi gereken insanlar ve zalimler insanlığa ikinci kez barbarlığı yaşatamayacaklar. Sömürüyü ve zulmü milyonların bedeninde bir kırbaç gibi şaklatamayacaklar.

Sözümüz var, bizden önce gidenlere!

Sözümüz var, insanım diyenlere!

Sözümüz var, sukunetle bizi izleyen milyonlarca emekçiye!

Öleceğiz ama teslim olmayacağız! Hücrelerini başlarına yıkacağız! Kazanan biz olacağız!

Daima omuz omuza, daima yürek yüreğe, daima başımız yukarıda!

Özlemle, hasretle hepimizi kucaklıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Haydar Baran-Resul Ayaz
Bartın Cezaevi

Not: Metinde boşluk olarak bırakılan yerler, cezaevi idaresi tarafından üzeri okunmayacak biçimde karalanıp sansürlenmiş ifadelerdir.

Direniş hattındaki yerimi aldım

Merhaba;

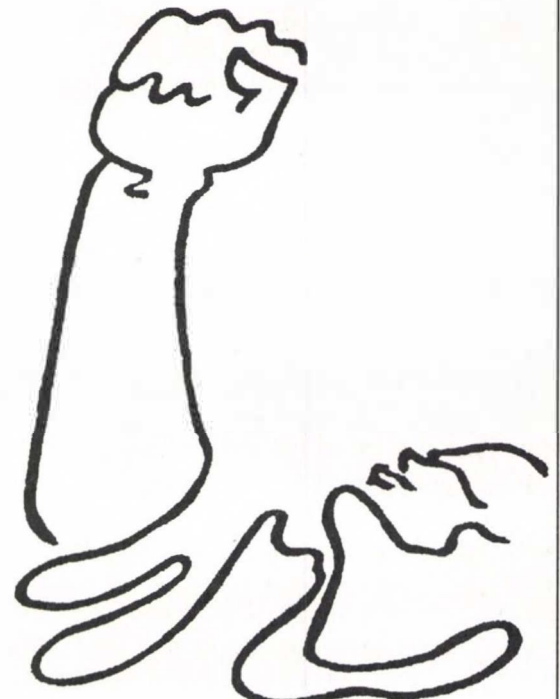
Proletarya partisinin çağrısıyla SAG genel direnişine başladım. Sermaye devletinin F tipi saldırısını parçalayacak direniş hattının saflarındaki yerimi aldım.

Artık proleter devrim ve sosyalizm hedefimizle direnişin en önünde yürüyoruz. Cezaevlerinde büyüyen direniş ateşi fabrikalarda da yankısını bulacak, işçi sınıfı içindeki örgütlülüğümüz gelişecek ve büyüyecektir. Artık doğrudan sosyalizm için, proletarya iktidarı için çarpışıyoruz.

Barikat başlarındaki Viborg işçilerinin yürek atışlarıdır duyduklarımız. Artık barikat başlarındayız, uğrunda savaştığımız sosyalizm bayrağımızı burjuvazinin burçlarına dikene kadar hiç durmadan yürüyeceğiz.

Tüm içtenliğimle selamlarım...

Sefa Gönültaş/Bayrampaşa Cezaevi
C Blok/4. Koğuş

Aydınlara!

Merhaba,

Bildiğiniz gibi 20 Ekim 2000 tarihinde biz DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davası tutsaklarının başlattığı Süresiz Açlık Grevi direnişimiz sürüyor.

Direnişe başladığımız günden bu yana devlet çeşitli yalan, demagoji ve provokasyonlarla direnişimizi karalamaya, boğmaya çalıştı. Özellikle "af" söylemleriyle ülke gündemini değiştirmeye, direnişimize gölge düşürmeye çalışıyor.

Bu nedenle son günlerde adli tutukluların peşpeşe "af talebiyle" başlattığı söylenen "isyan"lar tesadüf değildir. Adana Kürkçüler Hapishanesinde sözde bir takım nakilleri protesto ve af talebiyle infaz koruma memurları rehin alındı. Ardından Bayrampaşa Hapishanesi Adli Blok'ta yine "af talebiyle" infaz koruma memurları rehin alınıp "isyan başlatıldı". En son da Elazığ E Tipi Hapishanesi'nde "af talebiyle" olduğunu söylenen "isyan"da infaz koruma memurları rehin alındı.

Tüm bu olaylar bizzat devletin besleyip büyüttüğü mafyacıları ve çetecileri tarafından başlatılmıştır. Bu olaylar adli tutukluların duyarlı oldukları af sorunuyla birleştirilerek tüm adli tutuklu kitlesinin de desteğini almaya çalışarak "isyan"a dönüştürüldü.

Bizim hücrelere karşı direnişte olduğumuz bu günlerde adli tutukluların "af isyanı" gündeme geldi denilerek af tartışmaları yeniden başlatıldı. Bu sefer yine devletin siyasi partileri, milletvekilleri, Adalet Bakanı af ile ilgili açıklamalar yapmaya başladı. Bunun üzerine birçok aydın ve köşe yazarı da af üzerine bir şeyler söyledi. "Af"ın çıkması hapishanelerdeki sorunların çözümü için bir çare gibi gösterilmeye çalışılırken, direnişimiz karşısında duyarlı kesimleri de etkilemeye çalışıyorlar.

Devletin bilinçli olarak gündeme getirdiği af konusu ele alınırken, özellikle kendine aydınım diyen ve hücrelere karşı olan kesimlerin tepkileri yumuşatılmaya, direnişimiz etkisizleştirilmeye çalışılıyor.

Adli tutukluların hassas olduğu af konusunda biz siyasi tutukluların adli tutuklu ve hükümlülerle karşı karşıya getirmek istiyorlar. Devlet "hapishanelerdeki açlık grevleri affın çıkmasını uzatır" diyerek, haklı direnişimize tepki örgütlemeyi amaçlıyor. Geçtiğimiz günlerde gazetecilerin Süresiz Açlık Grevi Direnişimizle ilgili bir sorusuna Hikmet Sami Türk; açlık grevleriyle sonuç alınamayacağı ve açlık grevlerinin affı tehlikeye sokacağı şeklinde cevap veriyor.

Bu açıklamalarla aynı zamanda kimi gazetelerin Süresiz Açlık Grevimizin "af talebiyle" başlatıldığı demagojileri direnişimizin haklı taleplerini belirsizleştirmeyi, hücreleri gündem dışında bırakmayı, hücreler dışında başka konuları tartıştırmayı amaçlamaktadır.

Bizim direnişimizin talepleri nettir. Hücrelerin kapatılması, Terörle Mücadele Yasası'nın kaldırılması, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kapatılması ve sonuçlarının ortadan kaldırılması, hapishanelerde katledilen arkadaşlarımızın katillerinin açığa çıkartılıp, kamuoyuna açık bir şekilde yargılanarak cezalandırılması ve emekçi halklarımızın hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm anti-demokratik yasaların kaldırılması. Bu taleplerimiz kabul edilinceye kadar direnişimiz sürecektir ve belli bir süre sonra Ölüm Orucu'na döşünecektir.

Devletin "af" çıkartıp çıkarmaması temel bir sorun değildir. Zaten devletin amacı da hapishanelerdeki tutsakları bırakmak değildir. Asıl amaç; af, yasal düzenlemeler vb. söylemlerle demokratik bir ülke havası estirerek, yumuşama havası estirerek daha büyük baskılara, zulme, soygun ve sömürüye, tüm bunlarla bağlantılı olarak hücrelere zemin hazırlayabilmektir.

F tipi hapishaneler meşrulaştırılmaya çalışılırken, ülkenin asıl gündemi olan IMF ve Dünya Bankası'nın programlarıyla halka karşı yürütülen topyekûn saldırı perdelenmeye çalışılıyor.

Bu saldırı, emeğinin karşılığını isteyen emekçiye; demokratik, parasız eğitim isteyen öğrenciye; ürettiği malın karşılığını isteyen üreticiye; düşünce özgürlüğü isteyen aydınlara ve özgür, bağımsız, insanca yaşayabileceği bir ülke isteyen tüm halkadır.

Af tartışmaları veya çıkarılacak bir "af"la bu sorunlar çözülecek mi?

Hapishaneler boşaltılsa bile çok kısa süre sonra dolacaktır. Çünkü düzenin adaletsizliği, yoksulluğu, açlığı, sömürü ve zulmü halka reva gördüğü düşünülürse, bu düzen "suç" ve "suçlu" üretmeye devam edecektir. Bunca sömürünün, zulmün, adaletsizliğin karşısında aydınlara, demokratların, duyarlı tüm kesimlerin ve halkın meşru direnişi sürecektir.

Sizlerin devletin bu manevralarını boşa çıkarmak için tersine direnişimizin taleplerini gündemde tutmanız gerektiğini düşünüyoruz. Evet, hücrelere karşı olan herkes ortak mevzide birleşebilir. Çünkü direnişimiz ve taleplerimiz aynı zamanda sizin de taleplerinizdir.

Özellikle devletin suni gündemler yaratarak direnişimizin önüne geçilmesini sağlamaya çalışmasına zemin vermemelisiniz. Af çıksa da çıkmasa da hücre

saldırısı biz devrimci tutsaklarla birlikte sizlere yönelik bir saldırıdır. Bu saldırı ve sorunlar af tartışmalarıyla ortadan kalkmayacaktır.

Biz inançlarımıza ve düşüncelerimize yönelik yok etme saldırısı karşısında direniyoruz. İnsan inançları ve düşünceleri ile vardır. Bizim kararlılıkla sürdürdüğünüz direnişimize verdiğiniz desteği ve hücrelere karşı tepkilerinizi sürdürmenizi bekliyoruz. Devletin halkta ve özellikle af konusunda hassas olan adli tutuklulara yaratmaya çalıştığı beklentiye ve rahatlığa zemin verilmemelidir.

Af konusunda veya değişik konularda elbette herkesin söyleyecek bir şeyi olur. Ancak temel gündemin ne olduğu ve biz devrimci tutsakların direnişi gözden kaçırılmamalıdır. Devlet hücreleri hayata geçirme konusunda kararlı. Biz de girmeyeceğimiz konusunda kararlıyız. Direnişimizi zafere kadar sürdüreceğiz. Taleplerimiz kabul edilene kadar bedel ödemekten çekinmeyeceğiz.

Devletin direnişimizi karalama, boğma ve provokasyon çabalarını kararlılığımızla ve direnişimizin gücüyle boşa çıkartacağız.

Biz kazanacağız!..

Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Tüm Hapishanelerdeki

DHKP-C, TKP(ML), TKİP tutsakları

28 Ekim 2000

Direnişimizin talepleri:

- 1- Bugüne kadar yapımı süren, esas olarak devrimci tutsakları tecrit, yalnızlaştırma, işkence yöntemleriyle teslim alma, kişiliksizleştirme politikaları çerçevesinde gündeme getirilen F Tipi Hücre hapishaneleri kapatılmalıdır.
- 2- Bütün bir halkı "terörizm" demagojisi ile suçlayarak "zanlı" haline getiren; işkence, katliam ve infazları yasallaştıran, bunları gerçekleştiren işkenceci-katilleri koruyan 3713 sayılı Anti-Terör yasasının sadece F tipi hücrelerin yasal dayanağını oluşturan 16. Maddesi değil, tamamen anti-demokratik olan ve sonuçları artık iyice görülen bu yasa bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.
- 3- Kamuoyunda "Üçlü Protokol" olarak tanınan, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı'nın ortak imzalarından oluşan, tutsakların savunma hakları ve tedavi hakları başta olmak üzere hak gasplarına yönelik, avukatlara onursuz arama dayatmasını içeren protokol iptal edilmelidir.
- 4- Kuruluş amacı ve 1984'ten beri uygulamalarıyla özel-olağanüstü mahkemeler olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.
- 5- Hapishaneler belli periyotlarıyla ilgili kentlin Barosunun atayacağı avukatlar, Tabipler Odası'nın belirleyeceği hekimler, tutukluların belirleyeceği avukatlar, tutukluların belirleyeceği tutuklu aileleri, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.
- 6- 21 Eylül 1995 tarihinde BUCA Hapishanesi'nde üç arkadaşımızın katledilmesinden; 4 Ocak 1996 tarihinde ÜMRANIYE Hapishanesi'nde dört arkadaşımızın katledilmesinden; 24 Eylül 1996 tarihinde DİYARBAKIR Hapishanesi'nde on arkadaşımızın katledilmesinden; 26 Eylül 1999 tarihinde ULUCANLAR Hapishanesi'nde on arkadaşımızın katledilmesinden ve tüm bu saldırılarda onlarca arkadaşımızın yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. 5 Temmuz 2000 tarihinde BURDUR Hapishanesi'nde arkadaşlarımıza saldıran, kolları kopartan, yaralayan, tecavüz edenler ve bu operasyonun emrini verenler, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç, Yusuf Bağ, Mecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen, Gültekin Beyhan, Aygün Uğur, Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Ayşe İdil Erkmen, Tahsin Yılmaz, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük, Hayati Can, Ümit Altıntaş, Halil Türker, Abuzer Çat, Mahir Emsalsiz, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Habip Gül, Zafer Kırbyık, Önder Gençaslan, İsmet Kavaklıoğlu, H. Hüsnü Eroğlu, Mehmet Yalçınkaya, Kalender Kayapınar, Yunus Yaman, Mehmet Batuge, Kadir Demir, Edip Direkçi, Nihat Çakmak, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Mehmet Sabri Gümüş, Cemal Cam, Ahmet Çelik, Polat İyit, Engin Huylu, Murat Dil, Uğur Hülagü Gündoğan, Mustafa Kaya, Kazım Tunç isimli arkadaşlarımız değişik tarihlerde sağ olarak tutuklanmışlardır.
- 7- Bu arkadaşlarımızın can güvenliği devletin sorumluluğundaydı. Bilindiği gibi tutukluluk statüsünün, halk tarafından kabul edilir ve hukuki oluşunun temeli devletin can güvenliğini garanti altına almasıdır.
- 8- Bu arkadaşlarımız ise devlet tarafından katledildi. Bu arkadaşlarımızı geri istiyoruz...
- 9- Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.
- 10- Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. Bu işkenceciler hakkında gerek savcılıklara gerekse de TBMM komisyonlarına başvurularımız vardır. "Takipsizlik kararları" ile işkencecilerin korunmasından vazgeçilmelidir.
- 11- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Biz kazanacağız!..

Tüm Hapishanelerdeki

DHKP-C, TKP(ML), TKİP Tutsakları

Merhaba,

Sizlerin de bildiği gibi; bir yıldan daha uzun bir zamandır, "F Tipi Hapishane" adı altında biz devrimci tutsaklara yönelik yeni bir saldırı dalgası başlatılmıştır. O günden bugüne devlet, bu politikasını hayata geçirebilmek için zemin yaratma çabası içinde olmuştur. Hücreler kamuoyu nezdinde "kabul edilebilir" hale getirilmek için meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Hücre tipi hapishane politikası sadece biz tutsaklarla sınırlı değildir. Emperyalizmin hedefi tüm halkımızı teslim almaktır. Bu yüzden de kendisine devrimciyim, demokratım, insanım diyen herkes bu hedefin içindedir. Size yazmamızın nedeni de artarak devam eden hücre saldırısıdır...

Bugüne kadar gerek ülkemizde gerekse de yurtdışında hemen her kesim çeşitli eylemliliklerle hücrelere karşı olduğunu ifade etti. Ülkemiz dışında gerçekleşen eylemlilikler bize güç ve moral veriyor. Emperyalizme karşı her ülkeden tavır alınması, haklı

Yurtdışındaki emekçi halklarımıza!

olanı güçlendirirken haksız olanı da güçsüzleştirmektedir. Ülkemizde hücre saldırısı olarak gündeme gelen halkları teslim alma politikası, bulunduğunuz ülkede değişik biçimde sürüyor. Bugün hücrelere karşı olmanız, aynı zamanda emperyalizme karşı olmanız demektir.

Çok açıktır ki; tecrit ve yalnızlaştırma üzerine kurulu bu saldırının özü, siyasi kimliğimizi yok etmek, hapishanelerdeki örgütlülüğümüzü tasfiye etmektir. Devletin hapishaneler politikası dünden bugüne "teslim alma" üzerine şekillenmiştir. '80 faşist cunta sonrası tutsaklara dayatılan Tek Tip Elbise ve "askeri eğitim", 1990 1 Ağustos Genelgesi, 1995 Buca Katliamı, 1996 Ümraniye Katliamı, 1996 Mayıs Genelgesi ve Eskişehir

Tabutluğu'nun tekrar açılması, 1996 Diyarbakır Katliamı, ve 26 Eylül 1999 Ulucanlar'ın ardından; Burdur ve Bergama saldırıları devletin "yok etme" saldırılarının örnekleridir. Bütün bu örnekler "niyet" in ne olduğunu ve hedefin netliğini göstermektedir. Hedef devrimci tutsaklar, amaç onların teslim alınmasıdır.

Ulucanlar Katliamı'nın hemen ardından MGK toplantısında bir karar alındı; "Hücrelere geçeceğiz." Bu karar sürecin nasıl şekilleneceğinin de sinyalini veriyordu. Bir kez daha hedefte devrimci tutsaklar vardı. Peki ama neden? Neden devlet ille de tutsakları "F tipi" hapishanelere atacağını diyor? Neden "ıslah" programı uygulayacağını diyor? Neden bunun için katliamlar yapıyor, işkenceler yapıyor, kol kopartıyor? Neden? Çünkü emperyalistler öyle istiyor. Çünkü İMF öyle istiyor. Çünkü, Koçlar, Sabancılar ve onlar gibi ülkemizi emperyalizme satan işbirlikçiler öyle istiyor. Çünkü devrimciler onlar için düşmandır, sömürü, zulüm düzenlerinin düşmanıdır... Çünkü devrimciler onların "istikrarnı" bozuyor...

Biz "Demokrasi, Bağımsızlık ve Özgürlük" istiyoruz. İktidar kendisi gibi düşünmeyen hiç kimseye yaşam hakkı tanımak istemiyor. Biz onlar gibi düşünmüyoruz. Onun için; "Ya benim gibi düşüneceksin ya da yok edeceğim", "Ya benim söylediklerimi tekrar edeceksin ya da susacaksın, susmazsan zorla sustururum" diyor. BİZ SUSMUYORUZ! Bizi kuşatmak istiyorlar. Bu kuşatma, örgütsüz bir toplum yaratmak ve halkı teslim almak amacıyla gerçekleştiriliyor. İşçiler, memurlar, esnaf, çiftçiler, gecekondulular, gençlik, devrimciler, tüm halk bu kuşatma içine alınmak isteniyor. BİZ BU KUŞATMAYA KARŞI ÇIKIYORUZ! Bu kuşatma, AB ve ABD emperyalizminin kurmaylığında sürdürülüyor. Halkın teslim alınması, bunun için örgütlü güçlerinin tasfiye edilmesi, Avrupa ve ABD emperyalizminin de istediğidir. Çünkü Türkiye'ye yeniden "çeki düzen vermenin" tek alternatifi istikrarn sağlanmasıdır. İstikrar bozanların en başında devrimciler gelmektedir. Başta yapılması gereken devrimcilerin etkisizleştirilmesidir. Devrimciler etkisizleştirildiğinde halkı teslim almak onlar için daha kolay olacaktır. Devrimciler tasfiye edildiğinde; sömürü ve soygun daha rahat yapılacak, tekeller daha güvenli olacaklardır. Direnme odakları olmadığında Türkiye emperyalizm için "dikensiz gül bahçesi" olacaktır.

F tiplerinin bir an önce hayata geçirilmesi onlar için bütün bunlardan dolayı hayattır. Tahkim yasasının çıkarılması ve ardından ekonominin yönetiminin tümüyle İMF'ye devredilmesiyle, F tiplerinin inşasına büyük bir hız verilmesi aynı zamanda olmuştur. Ecevit diyor ki; "Hapishanelerde istikrar sağlanmadan, ülkede istikrar sağlanamaz." Öyle ki, bu ifadenin ardından, tam da Ecevit'in ABD gezisi sırasında Ulucanlar katliamı gerçekleştirilmiş ve bu durum emperyalizme hücrelere geçileceğinin teminatı olarak gösterilmiştir. Açıktır ki; ülkemizde devrimciler yok edilmedikçe, teslim alınmadıkça, emperyalistler ve işbirlikçi uşakları için "tam istikrar" sağlanmış olmayacaktır. Devrimciler var oldukça, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da emperyalizmin taşeronluğunu üstlenmeleri o kadar kolay olmayacaktır. Soygun, sömürü ve zulüm üzerine kurulu düzenlerini devam ettirmek o kadar kolay olmayacaktır. Onun için; ille de "HÜCRELER" diyorlar. Onun için; BİZ, tüm bu gerçeklerden hareketle, tüm bu saldırıların, kuşatmanın önüne barikat olmak, ülkemiz halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesini daha da ileri taşımak, emperyalizmin tasfiye planlarını boşa çıkarmak için HÜCRELERDE somutlanan saldırılara karşı 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren, DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak ÖLÜM ORUCU temelinde yürüteceğimiz SÜRESİZ AÇLIK GREVİ'ne başladık. Bu mücadelenin hep birlikte yürütmemiz gereken demokrasi ve özgürlük mücadelesi olduğu bilinciyle direnişimize güç vermenizi ve birlikte olacağımızı bekliyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

(...)

Sendikalara!

Merhaba,

Sizlere F tipi hücre hapishanelerine karşı başlattığımız Süresiz Açlık Grevi ve belli bir aşamadan sonra Ölüm Orucu'na dönüşürecek eylemimizin taleplerini bildirmek ve bu süreçte, desteğinizi istemek için yazıyoruz.

Sizlerin de takip ettiğiniz ve bildiğiniz gibi, faşist devlet yıllardır uyguladığı tüm baskılar, işkenceler, katliamlara rağmen teslim alamadıkları devrimci tutsakları teslim alabilmek için "F tipi" dedikleri hücre hapishaneleri hayata geçirmeye çalışıyor. Halkın sorunlarını çözmek için harcama yapmazken, depremzedelere bir çadırı, işçiye, memura yüzde 10-15 zammı bile çok görünken, hücre hapishaneleri yapmak için milyonlarca dolar harcamaktan kaçınmıyor. Neden?

Çünkü hücre hapishanelerle teslim alınmak istenen yalnızca devrimci tutsaklar değil. Teslim alınmak istenen düzene muhalif olan, hakkını arayan, bunun için sesini çıkaran halkın her kesimine pervasızca bir saldırı sürdürülüyor. Bugün devrimci tutsaklara dayatılan hücreler tüm bu saldırıların odağı haline gelmiş durumdadır. Ecevit; "İMF'nin bize önerdiği programı hayata geçirebilmemiz için önce hapishaneleri düzeltmemiz lazım" diyor. Bunun için, Ulucanlar Hapishanesi'nde olduğu gibi ağır silahlarla, bombalarla saldırıp işkence yaparak, en vahşi yöntemlerle onlarca tutsağı katletmekten bile çekinmiyor. İMF Türkiye masası şefi Cottarelli emrediyor; Hücre hapishanelere hız veriliyor. Memur kararname çıkarılıyor. Özelleştirmelere, işten atmalara, sendikasılaştırmaya hız veriliyor. Devrimci tutsaklara dayatılan hücre hapishaneler, halklarımıza dayatılan İMF ve Dünya Bankası programlarından bağımsız değildir. "F Tipi" diye anılan hücre hapishaneler, emperyalizmin bir bütün olarak halkı teslim alma operasyonunun önemli bir parçasıdır.

Bu nedenle; işçilere yapılan saldırılar ve hak gaspları; özelleştirmelere ve bunun bir sonucu olarak işten atılmalara hız verilmesi; grevle getirilen yasaklar, sendikasılaştırma ve yüzde 10 barajı gibi uygulamalarla yapılmaya çalışılan tasfiye operasyonları, hücre hapishaneler saldırısıyla içiçedir. Kamu emekçilerine yapılan saldırılar ve hak gaspları; tüm çalışanlara reva görülen "sadaka" zamlar, sendikal örgütlenmelerine getirilen engeller ve Kanun Hükmünde Kararnameler yoluyla yapılmaya çalışılan "disipline etme" planları, hücre hapishaneler saldırısıyla içiçedir. Köylülere yapılan saldırılar ve hak gaspları; taban fiyatları ile dayatılan açlık ve yoksulluk, girdi fiyatlarına yapılan zamlar ve destekleme alımlarına getirilen kısıtlamalar, özelleştirme uygulamaları ile tarım kesimine dayatılan tasfiye, hücre hapishaneleri saldırısıyla içiçedir. Gençliğe yapılan saldırılar ve hak gaspları; YÖK cendesine sıkıştırılmış ve birer ticarethane haline getirilmiş üniversiteler, eğitim hakkının gaspı, tüm üniversite emekçileri ile birlikte öğrencilerin söz, karar ve örgütlenme haklarının gasp edilmesi, kışla disiplini dayatmaları, polis zoru gibi tüm saldırılar, hücre hapishaneler saldırısı ile içiçedir.

Bu liste, tüm halk kesimlerini içine alan bir tarzda sayfalar dolusu uzatılabilir. Yoksul gecekondulu halkı, işsizler ordusu, kadınlar, çocuk işçiler, kaçak çalıştırma, sokak çocukları, küçük üreticiler, yoksul köylülere ve diğer halk kesimleri için sıralanabilecek çokça sorun vardır. Ama öz olarak dile getirmek istediğimiz; İMF ve Dünya Bankası dayatmalar ile yaşama geçirmeye çalışılan ve asıl olarak SABANCI'ların, KOÇ'ların "huzurunu ve istikrarnı" sağlamayı hedefleyen ekonomik ve siyasi programların halka karşı topyakın bir savaşa dönüştürülmesidir.

Çok kapsamlı bir kuşatmayla karşı karşıyayız. Bu kuşatmayla örgütsüz bir toplum yaratılmaya çalışılıyor. Halkı bölüp parçalayarak, örgütsüzleştirerek teslim almak istiyorlar. Biliyorlar ki; halk örgütsüzleştirilirse ancak teslim alınabilir. İşte bu yüzden tüm halka teslimiyet dayatılıyor. Bugün işçiyi, memuru, emekçiyi boğaz tokluğuna çalıştırıp, yüzde 10-15 gibi komik zamlarla yoksulluğu, sefaleti dayatanlar, buna karşı çıkanları da hücrelere atarak insanlık onurlarını da yok etmekle tehdit ediyorlar. Aylardan beri "Hücre ölümdür! İzin vermeyeceğiz!" diyerek hücrelere karşı çıkan tüm kesimlere rağmen hücre hapishanelerini hızla bitirmeye çalışıyorlar. Tutsak yakınları her gün gözaltına alınıp dövülüyor, yaşlı analarımız yerlerde sürüklenerek işkencehanelere taşıyor.

Hücrelerle teslim alınmak istenen inançlarımız, savunduğumuz değerler, insanlık onurumuzdur. Yıllardır tüm baskı ve katliamlarına rağmen teslim alamadıkları biz devrimci tutsakları hücrelere atarak, birbirimizden, ailelerimizden, halktan ve tüm dünyadan yalıtıp, tecrit ederek, işkence ve katliamlarla teslim almaya çalışıyorlar. Bizden, inançlarımızdan, savunduğumuz değerlerden, insanlık onurumuzdan vazgeçip, her şeye boyun eğen kişiliksiz birer insan posası haline gelmemizi istiyorlar. Devrimci tutsakları susturup teslim alabilirlerse halk muhalefetini daha kolay bastırabileceklerini düşünüyorlar. Bu yüzden faşist devletin "F tipi" hücre hapishaneleri adı altında tüm muhalif kesimleri teslim alma amaçlı saldırıları tüm hızıyla devam ediyor.

Kendisine insanım diyen, halktan yana, ilerici, demokrat, devrimci gören, sömürüye ve adaletsizliklere karşı olan herkes bu saldırılara karşı birlikte mücadele etmelidir. Mücadelemiz haklı ve meşrudur. Biz devrimci tutsaklar bu saldırılara karşısında susmayacağız. İnançlarımızdan, savunduğumuz değerlerden, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizden asla vazgeçemeyeceğiz. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun teslim olmayacağız. Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz. Bu kararlılık ve kazanacağımıza olan inançla, faşist devletin hücre hapishaneler temelinde tüm halkı teslim alma amaçlı bu saldırılarını püskürtmek için biz DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davaları tutsakları olarak 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren, eylemimizin belli bir aşamasında Ölüm Orucu'na dönüşürecek Süresiz Açlık Grevi'ne başlıyoruz.

(...)

Bugün hücre hapishanelere karşı olmak ülkemiz demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Hak ve özgürlüklerimizi istemek, eşitlik ve adalet istemek, sömürsüz, bağımsız ve demokratik bir ülke istemek hücre hapishanelere karşı olmak demektir. Bu saldırılar tüm halka yöneliktir. Hücrelere karşı mücadele, çalışma ve yaşam koşullarımızı düzeltilmesinden bağımsız değildir. Bu mücadelenin savunucusu biz devrimci tutsaklara sahip çıkmak, aktif destek sunmak sizin de kaçınmayacağınız bir görevdir. Bu yüzden saldırıların püskürtülmesi için halkın her kesiminin üzerine düşen bir sorumluluktur. Birlikte mücadele edecek, birlikte kazanacağız. Bu mücadelede sizin de direnişimize destek olacağınızı inanıyor ve güç katmanızı bekliyoruz.

**KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
ÖLECEĞİZ AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ!
YAŞASIN GENEL DİRENİŞİMİZ!
BİZ KAZANACAĞIZ!**

Selamlarımızla. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

**Tüm hapishanelerdeki
DHKP-C, TKP(ML), TKİP Tutsakları**

**Tüm hapishanelerdeki
DHKP-C, TKP(ML), TKİP Tutsakları**

Gebze Cezaevi'nde katliam hazırlığı!

Hücrelerin sevkler için hazır olduğu açıklamalarının yapıldığı şu günlerde, cezaevlerine yönelik provokasyonlar da devlet eliyle tırmandırılmaya başladı. Açlık grevlerinin başlamasıyla birlikte af tartışmalarını gündeme alan devlet, bir taraftan da operasyon hazırlıkları yapma telaşında.

28 Ekim sabahı erken saatlerde Gebze Cezaevi'nde operasyon olduğu haberini aldık. Bunun üzerine ulaşabildiğimiz aile ve kurumlara ulaşarak bir an önce cezaevine gitmeye karar verdik. Cezaevinin önüne gittiğimizde araçlarıyla sivil ve resmi polislerin yanında bir de itfaiye arabası duruyordu. Cezaevinin etrafı kazılmıştı. Diğer ailelerle buluşarak birlikte beklemeye başladık. Bu arada itfaiye arabasının gecedan beri burada beklediğini ve askerlerin de gece cezaevine girdiklerini öğrendik. Daha sonra avukatlar geldiler. Cezaevi yetkilileri ile haber almak amacıyla görüşmek istedik, fakat bir bilgi alamadık. Yalnızca "Merak etmeyin arama var, bir şey yok" demekle yetindiler.

Bu bekleyiş öğleden sonraya kadar sürdü. Saat 14:00 sularında cezaevine yaklaşık 20-25 kadar boş askeri araç girdi ve bir süre sonra robocop kıyafetli, kasklı, kalkanlı ve silahlı askerlerle dolu olarak çıktı. Bunun bize "bir şey yok" denildiği gibi bir durum olmadığını gördük ve daha da kaygılandık. Çünkü içeriden çıkan askerlerin hazırlıklarından sıradan bir arama için değil, operasyon için geldikleri anlaşılıyordu. Ve bizim yaşanan onca katliamdan sonra, hele de şu günlerde devlete hiçbir güvenimiz yoktu. Askerlerin ardından itfaiye arabasını da gönderdiler. Ancak biz orda kalmaya ve tutsaklarla görüşünceye dek gitmemeye karar verdik. Bunun üzerine avukatlar gidip cezaevine gelen başsavcıyla görüştüler ve içeriye üç ailenin alınması konusunda anlaştılar. Onların ardından kapıda bekleyenlerden de birer kişinin görüşe girmesi kabul edildi ve girdiler.

İçerdeki tutsaklarla görüşüp dışarıda bekleyenlere bilgilendirme yapmak üzere çıkan avukatlar ve aileler, gecedan beri askerin içeride olduğunu, tutsaklar uyurken koşullara girildiğini ve bazı koşullarda arama yaptıklarını, bunun üzerine diğer koşulların barikat kurarak bu şekilde aramaya izin vermediklerini söylediler. Özellikle de gaz maskeli, kasklı ve silahlı gelinmesinin arama değil, operasyon için olduğunu söyleyen tutsaklar, cezaevi komutanının kendilerine; "Bundan böyle aramaların 'Üçlü Protokol'de de yazıldığı gibi bu şekilde yapılacağını" söylediğini belirttiler.

Bu yaşanan olaydan sonra da cezaevinde gerginlik bitmiş değil. Tutsaklar, can güvenlikleri olmaması nedeniyle ile maltada nöbetçi bıraktıkları için, idare de sayım almayarak gerginliği tırmandırmaya devam ediyor.

F tipi hücrelerin uygulamaya sokulmak istendiği şu günlerde cezaevlerinde yaşanacak direnişleri kırmak amacıyla hazırlıklara başlayan devlet, devrimci tutsakları bedel ödemedi hücrelere koyamayacağını bilmelidir. Devrimci tutsaklar bugüne dek yapılan saldırılara karşı Buca'da, Ümraniye'de, Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direnişi'nde, Ulucanlar'da, Burdur'da nasıl cevap verdilerse, bundan sonraki teslim alma saldırısına karşı da aynı kararlılıkla cevap vereceklerdir.

Bizler, dışarıdaki aileler, işçi-emekçiler ve devrimci ve ilerici güçler olarak, devletin terörüne karşı baş eğmeyeceğimizi ve devrimci tutsakları hücrelere koydurtmayacağımızı birkez daha duyuruyoruz. Bunun için ne gerekiyorsa yapmaya ve her türlü bedeli ödemeye hazırız.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Onurumuza sahip çıkacağız, öldürtmeyeceğiz!

Bir TUYAB çalışmanı

Gebze Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklardan

Provokasyonlara ve katliamcı saldırılara karşı duyarlılık çağırısı

23 Ekim 2000 tarihinde, bulunduğumuz Gebze Cezaevi'nde idare, dış güvenlik ve savcının ortaklaşa planladığı provokatif bir saldırıyla karşılaştık. Bu kişiler tarafından temsilcilerimize, cezaevinde tünel bulunduğuna dair kesin bilgi ve bulgular olduğunu, içeride silah bulunduğunu vb. söyleyerek, bu nedenlerle silahlı bir asker araması ve operasyonunu dayatmışlardır. Yapılacak silahlı aramada herkesin havalandırmaya çıkarılacağı, sadece temsilcilerin koşuşturma kalabileceği, herkesin para ve değerli eşyasını yanına almasını, kaybolması durumunda bunlardan sorumlu olmayacaklarını, zemin araması dışında ince bir şekilde eşya ve zula araması yapılacağını söylemişlerdir. Eğer tünel ve silah bulunmazsa bundan böyle tünel varmış gibi hareket edeceklerini açıklamışlardır.

Bu konuyla ilgili idare ve savcılıkla yapılan görüşmeler sürerken, 28 Ekim Cumartesi sabahı 07:00'de gaz bombalı, makinalı tüfekli, coplu, kasklı, her bakımdan teçhizatlı yüzlerce asker, başsavcı ve cezaevi müdürleri gözetiminde ana maltaya sokulmuş, 1 ve 2. koşullar ise askerler tarafından basılmıştır. Asker aramasını kabul etmeyen 4, 8, 9, 10 ve 12. koşullar barikat kurarak bu şartlarda bir aramayı kabul etmeyeceklerini söylemişlerdir. Yapılan görüşmeler sonucunda koşulların silahlı bir grup subay tarafından aranması kabul edilmiştir.

Yapılan arama iddia edildiği gibi bir tünel vb. araması değil, F Tipi cezaevlerine yönelik hazırlığın bir parçasıdır. Aynı zamanda Üçlü Protokol'ü uygulamaya dönük bir çabadır. Başka cezaevlerinde de benzer operasyon ve arama dayatmaları olduğunu biliyoruz. Açık ki bu tür operasyonlarla F tipine sürgün/sevk saldırılarının tatbikatı yapılmaya çalışılmaktadır.

Şu anda da Gebze Cezaevi'nde savcı Eren Yenice, cezaevi idaresi ve özellikle 2. müdürlerden Zafer Çolakoğlu ile Bülent Üstündağ eliyle provokatif tutumlar sürdürülmektedir. Söz konusu 2. müdürler akşam sayımlarını bilerek almamakta ve ısrarla bir gerginlik politikası izleyerek yeni saldırıların, asker operasyonlarının koşullarını oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Bu tür provokatif saldırılara ve operasyonlara karşı direneceğimizi bir kez daha belirtiyoruz. Tüm devrimci kamuoyunu Gebze Cezaevi'nde gelişebilecek provokasyon ve katliamcı saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Gebze Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar

ÇHD İstanbul Şubesi'nin Gebze provokasyonuna ilişkin raporu

Saldırı sindirme amaçlıdır

28.10.2000 tarihinde Gebze Kapalı Cezaevi'ndeki siyasi tutuklu ve hükümlülere yapılan operasyon girişimi ile ilgili raporumuz/basın açıklamamızdır. /29.10.2000

28.10.2000 günü Gebze Cezaevi'ne müdahale olduğu duyulduğu an derneğimiz üyesi avukatlar cezaevine gitmiş, askerlerin çekilmesinin ardından sınırlı biçim ve şekilde de olsa yetkili savcı ve tutuklularla da görüşerek durumu yerinde tespit etmiş, müdahale etmeye çalışmış ve bunun neticesinde durumun kamuoyuna duyurulması gereken ciddi bir vaka olduğunu değerlendirmiştir.

Olayların Gelişme Seyri:

Olaylar cezaevinde rutin aramalar yapıldığı halde cezaevi jandarmanının ayrıca arama yapmak istemesi ile başlamıştır. Bir hafta süredir jandarmanın tünel var gibi soyut iddiasına dayanarak baskın tarzı bir arama yapmak istemesi ve tutukluların da bunu keyfi ve sindirme amaçlı olduğu görüşü ile kabul etmemesi ile bir gerilim yaşanmaktaydı.

Jandarmanın 28.10.2000 günü gece yarısından itibaren tüm operasyon malzemeleri ile (kalkan, maske, gaz bombası, silah gibi) cezaevinin içinde konumlanmış, dışarıdan itfaiye v.s. gibi takviye de hazırlanmış. Tutuklular uykuda iken ve hava aydınlanmadan ani bir hamle ile jandarmanın silahları ile koşulların bir bölümüne baskın tarzında girmiş, bunu fark eden diğer koşullardaki tutuklular korunma amacıyla barikat kurmuşlar. Bundan sonra süren görüşmelerin neticesinde silahsız ve makul şekil ve sayıda görevli tarafından yapılan arama neticesinde hiçbir şey bulunmamış ve arama sona erdirilmiştir.

Olayın duyulması ile birlikte tutuklu aileleri cezaevi önünde endişeli şekilde beklemişler, ailelere ve avukatlara tüm ısrarlarına karşın hiçbir bilgi verilmemiş, ancak olayların sona erdiği saat 14:30 dan sonra bilgi ve iletişim olanağı doğmuştur.

Olayın ardından cezaevinden onlarca araç dolusu jandarmanın çıktığı görülmüş, donanımları ile içerden çıkan bu derece çok sayıda silahlı gücün operasyon amacını da taşıdığı anlaşılmıştır.

Olayın Niteliğine İlişkin Değerlendirmeler:

Yapılan görüşme ve edinilen izlenimlerden anlaşılmıştır ki, jandarmanın üçlü protokolü kendisine dayanak yaparak tamamen kendi inisiyatifi ile keyfi, kuralsız, zamansız ve baskın tarzı arama görünümü girişimlerle bir baskı oluşturma çabasıdır. İnsanlar uykularında iken yapılan bu girişim tedirgin etme, huzursuz bırakma, kurallara ve insan haklarına bir meydan okuma amaçlı görülmektedir.

Gebze Cezaevi'nde de diğer cezaevleri gibi tutukluların bir bölümünün F tipi hücre cezaevlerine karşı başlattıkları süresiz açlık grevi de gerekçe olarak gösterilerek, tutuklu idare arasındaki gerilim idarece artırılmıştır. Olayın bu yönü de bulunmaktadır.

Tutuklular olay sonrasında jandarmanın kendilerine "tünel olsa da olmasa da biz bundan sonra tünel var gibi müdahale edeceğiz" dediğini ifade etmişlerdir.

Olayın bir çok yönü tepkiye layık olmakla birlikte, bu gibi girişimlerin Burdur ve Ulucanlar Cezaevindeki tarza çok yakın olduğunu, keyfi ve baskı yaratma amacından öteye bir sonucunun düşünülmemeyeceği gerçeğine kamuoyunun dikkatini çekmek isteriz.

Bu tür girişimler bu kez yarım kalsa da Burdur ve Ulucanlar benzeri sonuçlara yol açabilecek haksız müdahalelerdir. Bu girişimin sahipleri cezaevindeki tutukluyu bir insan olarak görmek ve kabullenmekten uzaktır.

Kamuoyu bu olaydan sonra özeldir Gebze Cezaevi'nde, genelde tüm cezaevlerinde benzer girişimlerin durdurulması ve yeni yaralama ve ölümlerin önüne geçilmesi için her an duyarlı olmalıdır.

Derneğimiz de bu gibi girişimlerin önüne geçilmesi için her türlü çabayı sürdürecektir.

**Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu**

Yaşadığımız Vatan dergisi bir kez daha katliamcı devletin saldırısına uğradı

“Devrimci basın susturulamaz!”

31 Ekim günü sabah saatlerinde Yaşadığımız Vatan dergisinin Çağaloğlu'ndaki bürosunu basan polis dergi çalışanları ve aralarında Özgür TAYAD sekreteri Tekin Tangün'ün de bulunduğu misafirlerini vahşice saldırarak gözaltına aldı. Toplam 24 kişinin gözaltına alındığı baskının ardından polis 4 gün ek gözaltı süresi aldı.

Polis arama izni olmadan giriştiği hukuk dışı saldırıyı duvarı balyozla yıkarak gerçekleştirdi. Bu arada içeride yağmalamaya da girişen polis gazeteleri darmadağın ederken fotoğraf makinaları ve arşivi de tahrip etti. Aynı gün öğleden sonra baskını protesto etmek için büroda bir basın açıklaması düzenlendi ve talan edilmiş büro basın mensuplarına gezdirildi. Yaşadığımız Vatan dergisi çalışan ve okurları üzerlerine “Yaşadığımız Vatan” önlükleri giyerek pencerelelere “Halkın sesini susturamazsınız!”, “Devrimci basın susturulamaz!”, “Vatan çıkıyor

bekleyin!” yazılı dövizler astılar.

Cezaevlerindeki Süresiz Açlık Grevi'nin 11. gününde gerçekleşen bu baskının amacı, eylemin dışarıdaki destek gücünü sekteye uğratmak, sesini boğmaktır. Diğer yandan muhalefetin geniş kesimine gözdağı verilmek istenmekte, F tipi ölüm hücrelerine geçiş amaçlı saldırıda direniş cephesinin zayıflatılması hedeflenmektedir.

Ancak devrimci basına yönelik hiçbir saldırı şimdiye kadar bir sonuç vermemiştir, bundan sonra da vermeyecektir. Devrimci basın, devrimin, işçi sınıfının ve emekçinin sesi, soluğu olmaya devam edecektir. Faşizmin karanlığını ve zorbalığını tek yumruk olarak yırtacağız!

Devrimci basın susturulamaz!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!

Devlet F tipi cezaevi uygulamasını başlattı!

Devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi'ne başlamalarının hemen ardından Kürkçüler, Bayrampaşa Cezaevi'nde adli tutukluların 'af' talebiyle yaptıkları eylemlerin zamanlaması ve yöntemi, bu eylemlerin devlet kaynaklı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Rehin alma, malta işgali vb. eylemler, hem af saldırısının yakınlığına göstermesi, hem de “cezaevleri kontrolümüzde değil” demagogisini kamuoyuna maletme çabası açısından önemlidir.

F tipi cezaevlerine geçişin ön önemli hazırlıklarından biri olan “kamuoyu bilgilendirme” çalışmalarına Adalet Bakanlığı'nın yaptığı son açıklamalar ile nokta konulmuştur. Adalet Bakanlığı halen koğuş sisteminin uygulandığı

cezaevlerinde “oda”ların yapımının bittiğini, oda sistemine geçileceğini beyan etmiştir. Ayrıca F tipi cezaevlerinin yasal dayanağını oluşturan TMY'nin 16. maddesinin kaldırılacağı, “disiplin cezası” olmayan “terör suçluları”na da açık görüş yaptırılacağı, uygulamanın denetlenmesi için “izleme kurullarının” hızla oluşturulacağı, “af” söylentileriyle birlikte sürekli dile getirilmektedir.

Bakanlığın açıklamalarının hemen ertesinde taşra cezaevlerinde ve yoğun olarak PKK'li mahkumların bulunduğu cezaevlerinde hücre sistemine geçiş için adımlar atıldı. Erzurum Cezaevi'nde hücre sistemine geçilmiş, ancak hazırlanan hücrelerin “ihtiyaç” karşılamadığı söylenerek az sayıda tutsak koğuşa bırakılmıştır.

Aydın ve Sanatçı Girişimi SAG'ı desteklemek için iki günlük açlık grevi yaptı

28 Ekim'de Adana İHD'de Aydın ve Sanatçı Girişimi hücrelere karşı ve zindanlarda başlatılan SAG eylemine destek amacıyla 2 günlük açlık grevi yaptı. 10 aydın ve sanatçının katıldığı açlık grevi saat 11:30'da bir basın açıklamasıyla başlatıldı. Açıklamada hücre tipi cezaevleriyle insanı kişisizleştirmek, yalnızlaştırmak, yoketmek amacı güdüldüğü, kendine duyarlıyım, demokratım, aydınım diyen herkesin hücrelere karşı çıkması gerektiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından bir müzik dinletisi verildi. Aydın ve sanatçılardan bazıları şiir okudular. Daha sonra cezaevlerindeki Ulucanlar katliamı, Burdur ve Bergama saldırıları ve '96 SAG ve ÖO ile ilgili bir video kaseti gösterildi. Mavilim Tiyatro Grubu ise birkaç skeç canlandırdı. Bir tutsağın annesine sesleniş canlandırılırken, skeçte tutsak anaları ve diğer izleyenler gözyaşlarını tutamadılar. Şiir ve müzik dinletileri akşama kadar sürdü.

Açlık grevindeki aydın ve sanatçılardan birisi hücre tipi cezaevleri ve ölmeye çalışılan muhalefete ilgili bir konuşma yaparak, dileyenlerin bir kürsü olarak kullanabilecekleri bir ortam yarattı. Partilerin, kitle örgütlerinin, sosyalist basının destek verdiği açlık grevi ertesi gün akşam saatlerinde 17:00'de bitti.

Kızıl Bayrak/Adana

Gazi'de Susurluk devleti protesto edildi

Susurluk pislüğünü dışa vurmasına vesile olan olayın 4. yılında Susurluk devletini protesto etmek ve zindanlarda devrimci tutsakların başlatmış olduğu Süresiz Açlık Grevi direnişine destek vermek amacıyla, 3 Kasım günü saat 20:00 civarında, Gazi Cemevi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Bu basın açıklamasına yaklaşık 500-600 kişilik bir kitle katıldı. Kitlenin ruh hali oldukça iyiydi.

Basın açıklaması okunduktan sonra meşaleli bir grup

önde yürüdü. Cemevi'nden aşağıya doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında şu sloganlar atıldı: “Gazi'nin katili Susurluk devleti!”, “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!”, “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!” vb. sloganlar atıldı.

Kitle Cemevi'nden aşağı inerken, Grup Yorum'un “Halkımızın Gelini” parçası söylenerek basın açıklaması bitirildi.

Gazi Mahallesi'nden Kızıl Bayrak okurları

İşkenceci katillerden hesap soralım!

TKİP dava tutsakları Ahmet Turan, Dinçer Erduvan, Müslüm Turfan'a işkence yapan işkenceci polisler hakkında açılan dava başladı.

Gözaltının ardından yapılan muayene sonucu verilen üçer ve beşer günlük iş göremez raporları sonrasında yapılan suç duyurularının ardından işkenceciler hakkında dava açıldı ve 18 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Bu davanın sanıkları bizlere hiç de yabancı değil. Bu dava sanıklarından Mehmet Hallaç ve Şeref Bayrakçı, işkenceci katledilen devrimci sendikacı Süleyman Yeter'in öldürülmesi ile ilgili davada tanıklık yapmışlar, sanık işkencecileri korumuşlardır. Davanın bir diğer sanığı olan komiser Ahmet Okuducu ise, Süleyman Yeter'in öldürülmesinden yargılanan, görevinden el çektirilen, aranan ve bir türlü bulunamayan firari sanıktır.

1 Kasım'daki duruşmaya aileler ve ÇHD'li avukatlar geldi. Mahkeme saatini beklerken işkenceciler de avukatlarıyla birlikte salonda beklerken, duruşmanın hemen öncesinde yüzleşmemek için kaçıp gittiler. Duruşma Ahmet Turan,

Dinçer Erduvan ve Müslüm Turfan'ın gelmesiyle başladı.

11 Kasım '98'de gözaltına alınan tutsaklar, Terörle Mücadele Şubesi'nde kaldıkları 4 gün süresince psikolojik baskı, sürekli uykusuz ve ayakta tutma, elektrik, tazyikli su, haya burma gibi birçok işkenceye maruz kaldıklarını anlattılar. İşkence sırasında gözbağının kayması ve açılmasıyla işkencecileri gördüklerini ve tanıyabileceklerini söylediler.

Ardından sözalın Avukat ise, işkence yapanların duruşmadan önce salonda olduklarını ve yüzleşmemek için ayrıldıklarını, ayrıca sanıklardan Ahmet Okuducu'nun başka bir davada gözaltında adam öldürmekten yargılandığını, bunun gözönünde bulundurulmasını talep etti.

Bir sonraki duruşmada sanıkların teşhis edilmesi kararıyla duruşma 29 Ocak'a ertelendi.

İşkenceci katillerin yargılanması, yeni işkence ve katliamların önüne geçilebilmesi için, duruşmalara daha güçlü katılmalı ve işkencecilerden hesap sormalıyız.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da basın açıklaması: Af bir aldatmacadır!

Adana İHD önünde 2 Kasım'da TUYAB ve Dayanışma-Der bir basın açıklaması yaptılar. Yaklaşık 60-70 kişinin katıldığı açıklamada af taleplerinin bir aldatmaca olduğu, devletin devrimci tutsakları hücrelere daha kolay sokmak için affı gündeme getirdiğine vurgu yapıldı. Devrimci tutsakların zindanlarda başlayan SAG direnişlerinden ve bedel ödemekten asla çekinmeyeceklerinden, '96 SAG ve ÖO direnişinden bahsedilerek açıklama devrimci tutsakların talepleriyle bitirildi. Açıklama esnasında “Hücreleri parçala, tutsaklar sahip çık!” “Anayız, haklıyız, hücreleri yıkarız!” “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” “Katil devlet hesap verecek!” “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!” “Yaşasın genel direnişimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Almanya'da faşizme karşı onbinlerce kişi alanlardaydı!

“Namuslu, akli başında insanların ayağa kalkması”, “Faşizme karşı medeni cesaretin gösterilmesi” sözleri son haftalarda Almanya'da politikacıların ağızlarından düşmüyor. Diğer yandan ise faşist saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. Sokak ortasında bir göçmen işçiye veya sığınmacıya sataşmadığı, dövülmediği, evlerinin, sığınmacılara ait yurtların yakılmadığı, Yahudilere ait sinagogların, mezarlıkların, anıtların saldırılmadığı, ateşe verilmediği, ilerici sendikacıların, anti-faşistlerin hedef gösterilerek saldırıya uğramadığı gün geçmiyor. En son istatistiklere göre Almanya'da günde 35 ırkçı-faşist saldırı yaşanıyor. Bu saldırılarda yaşamını yitirenlerin sayısı 130'un üzerinde.

Tüm bunlara karşı kitlelerin öfkesi büyüyor. Özellikle son haftalarda faşist saldırılara karşı Almanya'nın birçok kentinde onbinlerce kişi sokağa çıkarak faşizme geçit vermeyeceklerini haykırıyor, düzen partilerini yabancı düşmanı ırkçı ve faşist saldırılara karşı tutum almaya zorluyor. Bu eylemlerden ikisi 21 ve 28 Ekim tarihlerinde Kuzey Ren Westfalya eyaletindeki Dortmund ve Düsseldorf kentlerinde gerçekleşti.

21 Ekim Dortmund:

Dortmund Kuzey Ren Westfalya'nın maden ve çelik kenti. Özellikle atom enerjisinin kullanımı, kömür ocaklarının ardarda kapatılmasını beraberinde getirdi. Onbinlerce maden işçisi ya erken emekli olmak zorunda bırakıldı, ya da işten atıldı. Dortmund'un üç ayrı semtinde binlerce kilometre kare üzerinde kurulu 100 bine yakın işçinin çalıştığı Hoesch tekeli ise, çelik üretiminde Almanya'da önemli bir yer tutuyordu. Tekelin daha sonra çelik devleri Thyssen, ardından Kropp ile birleşmesi sonucunda onbinlerce işyeri yok edildi. Özellikle son yıllarda Doğu Avrupa pazarlarından çok daha ucuza çelik ithal edilebilmesi, fabrikanın tümünden kapanmasını getirdi, çelik işçileri kapı önüne konuldu.

Her iki sektörün işyerlerini tümünden kapatması Dortmund'u işsizliğin kol gezdiği bir kente dönüştürdü. İşsizlik %20'lerin üzerinde seyrediyor. Göçmenlerin durumu çok daha kötü. Her 3 yabancından biri işsiz. Özellikle işçi semtlerinde evler boşalıyor, işsizler iş bulabileceklerini umdukları kentlere taşıyorlar. Kitlelerin alım gücü düşüyor. Bunun sonucunda mağazalar ardarda iflas ederek kapanıyor veya ürününü satabilecek başka kentlere taşıyor. Boşalan yıkık dökük evleri yüzbinlerce mark borçlanarak yabancılara satın alıyor, işyerleri açıyor. Bazı semtler, yoksulluk sınırının çok altında yaşayan Almanlar ve yabancılardan oluşan semtlere dönüşüyor. Amerika'da Çinlilerin

yaşadığı semtler veya siyahların gettoları misali.

Tüm bunlar özellikle gençliği olumsuz yönde etkiliyor. İşçi çocukları madenlerde ve Hoesch'te meslek eğitimini tamamladıktan sonra kalifiye işçi olarak baba mesleğini sürdürüyordu. Ama işyerlerinin tümünden kapanması meslek eğitim yerlerini de yoketti ve gençliğin gelecek umutlarını kararttı. Son yıllarda özellikle eğitim gibi bir dizi alanda sosyal hakların kısıtlanması, özelleştirmeler, örneğin gençlik evlerinin, yüzme havuzlarının devletin tasarruf paketleri sonucu kapatılması ile gençlik kendini sokakta buldu. Ve gençlik, geleceğini karartmanın bu sistemin kendisi olduğunu kavrayamadığı için, özellikle göçmen işçiler ve sığınmacıları tüm sorunların kaynağı görüyor, kinini onlara yöneltiyor. Faşist ve yabancılara seçim malzemesi olarak kullanan gerici partiler bunu geliştirip güçlendiriyorlar. Tüm bu gelişmeler sosyal-demokratların kalesi olan Dortmund'da sağ ve faşist partilerin seçmen potansiyelini güçlendirdi ve belediye seçimlerinde Hıristiyan demokrat ve faşist partiler küçümsenmeyecek oranda oylarını artırdılar.

Faşistler Dortmund sokaklarında, özellikle yılbaşından beri aktif olarak kendini göstermeye başladılar. Yabancılardan yoğun olduğu semtlerde göçmenlere saldırdılar, gözdağı verdiler. Haziran ayında NPD'li bir faşistin ateş açarak 3 polisi öldürmesinin ardından, bazı Nazilerin, polis ve devletin haber alma örgütünde çalışan ücretli eleman olduğu da resmen açığa çıktı. Bu arada ırkçı ve faşist saldırılarda ismini sıkça duyuran NPD'nin yasaklanması tartışmaları da emekçi kitlelerin basıncı ile gündeme girdi.

“Hür Arkadaşlık” ismi altında örgütlenen faşist gruplar Dortmund'da 21 Ekim günü yürüyüş yapma izni

Yürüyüşlerde dağıtılan BİR-KAR bildirisinden...

Yerli ve yabancı işçiler! Faşizme karşı omuz omuza!

Almanya'da ırkçı ve faşist saldırılar son bir yıldır ciddi boyutlarda sürüyor. Yabancılar, sığınmacılar, anti-faşistler, sendikacılar, konutsuzlar, özürülüler tehdit ediliyor, sokak ortasında saldırıya uğruyor, dövülüyor, evleri, yurtları ateşe veriliyor. Binin üzerindeki saldırılarda bugüne değin 100'ün üzerinde kişi yaşamını yitirirken, tutuklanan failerin sayısı 10'u bulmuyor.

(...)

Kapitalizmin giderek ağırlaşan iktisadi bunalımı faşizmin yeniden güçlenişinin temel nedenidir!

Kapitalist sistemin tüm dünyada derinleşen iktisadi ve toplumsal bunalımının uzantısı olarak Almanya tarihinin en büyük rüşvet skandalları ile sarsılırken, 16 yıllık gerici CDU döneminin ardından işbaşına gelen SPD-Yeşiller hükümeti, kapitalist sistemin birikmiş sorunlarını çözemeyeceğini daha ilk günlerde gösterdi. Ekonomik durgunluk, işsizlik, sosyal ve politik haklara karşı pervasızca saldırılar sürüyor. Emeklilik, çalışma, sağlık, eğitim, alanlarında kazanılmış bir dizi sosyal haklar yağmalanırken, tekel birleşmeleri ve özelleştirmeler sonucu işyerleri yok ediliyor, ücretlerin dondurulması, esnek çalışma, taşeronlaştırma ile işçi ve emekçiler yoğun bir baskı ve sömürüye maruz kalıyor. İşsizler ordusu çığ gibi büyüyor, emekçi kitleler derin bir yoksulluğun kucağına itiliyor. Tüm bunlar işçi ve emekçilerde öfkeyi körüklüyor, mücadele potansiyelini besliyor.

Faşizm, sistemin bunalımını aşmak için bir karşı-devrimci alternatif olarak güçlendiriliyor ve bizzat tekeller tarafından hazırlanıyor. Çünkü bunalımın önüne olağan yöntemlerle bir türlü geçilemiyor. Kapitalist sistemin ürettiği ve doğrudan sorumlu olduğu sosyal hoşnutsuzluk, gerçek muhatabı burjuva düzene yöneleceğine, tersinden faşizmin ilk basamağı olan ırkçılık, şovenizm ve yabancı düşmanlığı duygularını geliştirip besliyor. Dün kapitalizmin krizinin sorumlusu Yahudilerdi, bugün ilticacılar, göçmen işçiler. Tekeller 1933'lerde işçi hareketini ezmek ve devrimci gelişmeyi boğmak için Hitler faşizmini iktidara getirmişti. Bugün de aynı tekeller kendisini hedef alacak, ileride daha da keskinleşmesinden korktuğu, toplumsal tepkilere karşı hazırlanıyor. Bir yandan devlet aygıtı militaristleştirilirken, diğer yandan seçimlere soktuğu NPD, DÖU, REP gibi faşist partileri devlet kasasından on yılda 70 milyon ödeyerek besliyorlar. (...)

BİR-KAR

aldı. Faşistler bununla, NPD'nin yasaklanması durumunda onların koruması olmadan da yürüyebileceklerini, tek başlarına "kavga"larını sürdürebileceklerini göstermek istiyorlardı. Bu yürüyüşle, hem kendi taraflarına moral verecekler, sempati toplayacaklar, hem de güç toplayacaklardı.

Faşistlerin yürüyüş haberinin duyulmasından sonra anti-faşist gruplar, kurum ve kuruluşlar, bazı PDS milletvekilleri ve BIR-KAR olarak bizim de aralarında olduğumuz bir birlik oluşturuldu. Birlik Nazilerin yürüyüşünü engellemek için bir dizi eylem planladı. Şehir merkezinde bildiriler dağıtılarak yürüyüşe çağrı yapıldı.

21 Ekim günü eylem birliği komitesinin düzenlediği yürüyüş kolu sabah istasyondan şehir merkezine doğru hareket etti. Faşizm, göçmenlere yapılan saldırılar ve Alman devletinin teşhir edildiği pankartlar taşındı, sloganlar atıldı. SPD'li politikacılar da alttan gelen basıncı ve emekçi kitlelerde büyüyen tepkiyi düzen sınırlarında eritmek için "Yabancılar arkadaşımız olacak!" sloganı altında bir miting çağrısı yapmıştı. Yürüyüş kolu bu mitingin yapılacağı alana vardığında kitle sayısı 20 bini bulmuştu. Burada NRW Başbakanı Clement'in yaptığı konuşma anti-faşistler tarafından sık sık ıslıklandı. PDS milletvekili Jelpke ise yürüyüş sloganını, "peki arkadaşlarımızı nasıl sınır dışı edebiliyor, onlar için yapılmış özel hapisanelerde hapsediyoruz" diyerek, NRW eyaletinin son dönemlerde yabancılara ve sığınmacılara karşı uyguladığı sınır dışı etme tutumunu eleştirdi.

Daha sonra belirlenen saatte başka bir yürüyüş daha yapılacağı duyuruldu. Binlerce genç, ağırlıklı olarak liseli gençlik, yeniden bu kez faşistlerin yürüyüşünü engellemek için yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kolu sık sık karşılaştığı polis barikatlarını yarararak polisle çatıştı.

Bu arada polis 500 faşistin yürüyüşünün güvenlik içinde geçmesi için de gerekli tüm önlemleri almıştı. Bununla da kalmayarak "Alman polisi faşistleri koruyor!", "Düsseldorf'ta nerdediniz!", "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganlarının sıkça atıldığı yürüyüş koluna saldırarak, kendine taş atıldığı gerekçesiyle, keyfi bir biçimde 250 kişiyi çembere alarak saatlerce tuttu. Kentin tüm sokakları eylemlerin sürdüğü bir arenaya dönüştü. Eylemlerde sayıları 1500'ü bulan anti-faşist gözaltına alındı.

Bu eylemde seslerini duyurmayı başaramayan Naziler ise yürüyüşten birkaç gün sonra, anti-faşistlerin buluştukları bir kahveye saldırdılar. Olay yerine gelen polisin kimliklerini bile almadan dağılmasını söylediği 40 faşist daha sonra yabancıların yaşadığı sokaklarda slogan ve tehdit ederek yürüdüler ve bir Türk lokantasının önünde "Türklerden alış-veriş yapmayın!" diyerek slogan attılar.

Yürüyüşte polisin anti-faşistlere saldırıları günlerdir gazetelere gönderilen okuyucu mektuplarıyla ve yerel televizyonlarda protesto edilirken, polisin saldırısı ile yaralanan veya gözaltına alınan gençlerin aileleri biraraya geldiler ve toplu olarak polis hakkında dava açmak için hazırlıklara başladılar. Devlet, faşist örgütlenmeye izin veren yasalarıyla ve polisin birkaç yüz faşisti korurken anti-faşistlere vahşice saldırmasıyla, bir kez daha iki yüzlülüğünü saklayamadı ve teşhir oldu.

28 Ekim Düsseldorf:

Dortmund'ta faşistlerin yürüyüşünün 20 bin emekçi tarafından protesto edilmesinden bir hafta sonra, faşistler bu kez Düsseldorf'ta, NPD'nin iznini aldığı ve "Hür Arkadaşlık" grubunca örgütlenen bir yürüyüş izni aldılar. Faşistler

Düsseldorf'ta 1945'ten beri ilk kez yürüyeceklerdi. Hem de onun üzerinde Doğu Avrupa vatandaşının yaralandığı metro istasyonuna bomba koymalarından üç ay ve Yahudilere ait sinagogu ateşe vermelerinden dört hafta sonra.

Düsseldorf NRW'nin zengin kenti ve eyalet başkenti. Yüzlerce uluslararası banka ve tekel faaliyet gösteriyor. 1984'ten beri belediye meclisinde SPD-Yeşiller çoğunlukta. Burada da, birçok büyük kent gibi işyerleri yokediliyor, işçiler daha düşük ücretlerle taşeron firmalarda çalıştırılıyorlar, sosyal giderler için ayrılan ödenekler kısıtlanıyor. Yoksul ile zengin arasındaki uçurum giderek belirginleşiyor. Bu özellikle Düsseldorf'ta tüm açıklığı ile görülüyor. Şehrin dış semtlerinde zengin lüks villalarda bir patlama yaşanırken, azgelirliler için inşa edilen konutlara ayrılan ödenekler kısıtlanıyor, hem de kentte dar gelirli ailelerin sayısı artarken. Bu koşullar 1999 belediye seçimlerinde CDU'ya sandalye sayısının yarısını almasına olanak sağladı. %5 barajının kaldırılması ilk kez FDP ve eski NPD militanı bir Cumhuriyetçi de belediyeye girdi. Seçimlerde yabancılara karşı açılan imza kampanyasını CDU'nun yanında Cumhuriyetçiler de sürdürdü.

Faşist örgütlenmeler ise '90'lı yılların başından beri var. 1992'de NF'nin (Ulusal Cephe), 1995'te FAP'nin yasaklanması sonucu, Naziler NPD'nin gençlik örgütünde örgütlenmeye başladılar. Özellikle 1998'den beri "Hür Arkadaşlık" grubu adı altında örgütleniyorlar, genç Naziler tarafından "Hür"lerin, NPD'den daha sert, militan "devrimci" ve böylece daha ilginç olduğu ifade ediliyor. Bu "Hür Arkadaşlık" grubu ayrıca, Düsseldorf'ta Rhein bölgesine de enformasyon telefonunu yönetiyor, bunun üzerinden 6 yıldan beri tüm Almanya'da faşistlere bilgi akışı sağlıyor. Solingen'de 5 yabancının yakılarak öldürüldüğü eylemin failleri Düsseldorf'ta faşistlerin bulunduğu spor kulübünün üyesiydiler. "Arkadaşlık Düsseldorf" grubu '96'da bir sığınmacı yurdunu ateşe vererek adını duyurdu. Ayrıca NPD'nin yürüyüşlerini örgütleyen, toplantı ve konser düzenleyen, bildirimlerini dağıtan ve bomba koyan grup, maçlarda ise holigan olarak sık sık kendini gösterdi.

Düsseldorf'ta faşistlerin yürümesine izin verilmesi devrimci ve ilerici kitlelerde öfke ile karşılandı. Anti-faşist ilerici çevreler, örgüt ve partiler, üniversite öğrenci temsilcilikleri biraraya gelerek bir birlik kurdular ve faşistlerin yürüyüşünün 22 Mayıs '99'da Köln örneğinde olduğu gibi engellenmesi kararı oybirliğiyle alındı. NRW eyalet politikacıları da özellikle Düsseldorf'un imajını düzeltmek için bir miting çağrısı yaptılar.

Binlerce anti-faşist ve devrimci miting için alanda toplandı. Yapılan konuşmalarla faşizm ve kanlı yüzü bir kez daha teşhir edildi. Saat 12:00'de burjuva partilerin, kurum ve kuruluşların çağrısını yaptığı diğer miting alanına gitmek için binlerce kişilik yürüyüş kolu izinsiz olarak yürüyüşe geçti. Ama kısa süre sonra polis yürüyüşün yapıldığı sokağın tüm çıkışlarını tuttu. Uzunca bir süre çember içinde tutulan yürüyüşçüler ve polis arasında çatışmalar yaşandı. Daha sonra polis bir yolu açmak zorunda kaldı. Anti-faşistlerin yürüyüş kolu diğer miting alanına vardığında kitlenin sayısı 25 bine ulaştı. Eyalet başkanı Clement, Dortmund'daki konuşmasını bir kez daha tekrarlıyor, yine birkaç sokak ileride 3 bin polisin koruması altında 300 faşist yürüyordu. Yine "namuslu insanların ayağa kalkması", yine "medeni cesaretin gösterilmesi" sahnede politikacılar tarafından sakız gibi çiğneniyordu. Ama faşizme karşı, faşistlerin kentlerinde yürümesini engellemek için ayağa kalkan ve medeni cesaretini gösterenler ise polis copu ve gözaltılarla karşılaşıyorlardı.

Kıbrıs: 41 örgütün sosyal yıkım paketine karşı meclis eylemi

İşgale ve sosyal yıkım paketine hayır!

Türkiye'nin dayattığı IMF patentli sosyal yıkım paketine karşı Kuzey Kıbrıs'taki 41 örgütün yer aldığı platformun eylemlilikleri sürüyor. Son olarak meclis açılışında siyah kıyafetlerle meclis salonunda oturarak sosyal yıkım paketini protesto eden platform bileşenleri, hazırladıkları bildiriye de mecliste dağıttılar.

Türkiye'ye karşı onursuz boyunduruğa ve yıkım paketine karşı oluşturulmuş bulunan platform toplumun farklı kesimlerinin bir araya gelmesiyle oluşturulmuş bir yapılanma. Şimdiye kadar ortaya koyduğu eylem ve etkinliklerde önemli bir kitle muhalefetine kendisini ortaya koymasının önünü açan platform, geniş bir bileşime sahip olduğu oranda, farklı sınıfsal konumlara denk gelen farklı anlayışları bünyesinde barındırmaktadır. Bu nedenle, bugün işgal ve yıkım paketine karşı yakalanmış birliktelik mücadelenin ilerleyen safhalarında değişime uğramaya gebe dir.

Herşeye karşın, yıllar sonra Kuzey Kıbrıs'ta giderek derli toplu bir biçimde kendisini ortaya koyan toplumsal muhalefet cephesi bir olumluluğu ifade etmektedir. Önümüzdeki süreçte Kıbrıs'taki siyasal çatışma daha da derinleşecektir. Çünkü Kuzey Kıbrıs halkı artık seyirci olmaktan çıkmıştır.

Meclis'te dağıtılan

41 örgüt imzalı bildiri metni:

"Mücadelemiz artarak devam edecektir!"

31 Ekim 2000

UBP-TKP hükümeti 21. yüzyıla girmeye çalıştığımız bugünlerde Ankara Patentli Paketi yürürlüğe koymak inadını sürdürmektedir. Bu inatla Kıbrıs Türkü'nün yokolacağı da acı bir gerçektir.

IMF reçetesinin Türkiye'ye dayattığı politikaların ayırıcısının Kıbrıs Türk toplumuna dayatılmaya çalışılması bağımsızlık ilkesiyle bağdaşmamaktadır.

Ekonomik İstikrar Paketi adı altında Dayatmacı Yıkım Paketinin bu topluma çare olamayacağı aylardır toplumun gündemindedir. Halkımızın meydanlarda pakete karşı iradesini ortaya koymasına karşın Koalisyon Hükümeti "Biz bu paketi uygulayacağız" diye bağırırmaktadırlar.

Ankara hükümeti-Denktaş-Hükümet üçgeni halkın özgür ve bağımsız olma iradesine ipotek koymaya devam etmektedir.

Kıbrıs Türk Toplumunu kendi ekonomik siyasi demokratik yeniden yapılanma ve Kıbrıs sorununun çözümünde taraf olma hakkına sahiptir. Bu hak bu şeytan üçgeni tarafından engellenmektedir.

Meclis halkın istemleri konusunda karar almaldır. Bu halk 18 Temmuz, 1 Eylül ve 17 Ekim mitinglerinde iradesini ortaya koymuştur.

Bu yapılacak eylemin amacı Meclisin halkı temsil etme bilincine dayalı çözüm üretmesini sağlamaktır. Meclis ülkede varolan sorunlara sessiz kalmakta, dıştan dayatmacı tavırlara karşı koymamaktadır.

Bizlerin mücadelesi ülkemizi, içinde bulunduğu bu kapkara tablodan aydınlığa çıkarmaktır. Aksi halde halkın verdiği yetki tartışılabilir bir noktaya gelecektir.

Halkımızın desteğiyle demokratik geleceğine yönelik bu mücadele artarak devam edecektir.

CTP, YBH, KTÖS, KTOEÖS, DEV-İŞ, DEVRİMCİ GENEL İŞ, EMEK İŞ, BES, TÜRK-SEN, KTAMS, KTM MOB, EL-SEN, TEL-SEN, BASIN-SEN, BEL-SEN, TIP-İŞ, YÖN-SEN, KOOP-SEN, GÜÇ-SEN, DAÜ-SEN, PEY-SEN, Mağusa Türk Genel-İş Sendikası, K.T.Esnaf ve Zanaatkarlar Odası, K.T.Hayvan Üreticileri Birliği, YKB, Kıbrıs Türk Sanatçı ve Yazarları Birliği, Haklar ve Özgürlükler Derneği, Girne Halk Sanatları Derneği, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Ekim Kültür ve Sanat Derneği, Kıbrıs Sanat Derneği, Barış Derneği, Barış ve Demokrasi İnsiyatifi, KIB-YAY, Naci Talat Vakfı, Kutlu Adalı Vakfı, Barış ve Federal Çözüm için Kadın Hareketi, Kadın Araştırmaları Merkezi, Kıbrıslılar Bilim, Eğitim, Sağlık ve Dayanışma Derneği (KİBES), Çağ-Sen

ABD başkanlık seçimleri

Burjuva demokrasininin sirk gösterisi

Son günlerde medyanın temel gündem maddelerinden biri, ABD'deki başkanlık seçimleri. Temel gündem maddelerinden biri olmasına rağmen Al Gore ve George Bush'un neler söylediğini ya da birbirinden farkını anlamak pek olası değil. Bize yansıtılan şekliyle (her ne kadar büyük bir hayranlıkla sunulsa da) seçimler bir sirk gösterisinden ya da bir televizyon yarışmasından farklı değil.

Aslında gerçekte de durum bu. Türk medyası daha çok hangi adayın anketlere göre önde gittiğini günü gününe vermekten öteye gitmiyor. Fakat aktarılanlardan oy oranlarının neden böyle yükselip düştüğünü anlamak mümkün değil. Adayların alabileceği oy oranlarındaki bu günlük değişim, lototo oyunları ya da borsa endekslerindeki değişime benzetilebiliyor. Ancak, kapitalizmin nabzının attığı yer olan borsanın yaşadığı yükseliş veya düşüşlerin sebeplerini oy oranlarındaki değişimle karşılaştırmak, deyim uygunsa abesle iştigaldir.

Adayların oy oranlarındaki değişim, kaşı, gözü, yürüyüşü gibi o kadar apolitik sebeplere bağlanıyor ki, insan bir an kendini bir yarışma programında sanıyor. Fakat işin aslını anlamaya ve biraz perde arkasını aralamaya çalıştığımızda, bu apolitik tutumun hiç de şaşırtıcı olmadığını görüyorsunuz.

İki adayın birbirinden farkına ilişkin olarak, ABD Yeşiller Partisi'nin başkan adayı Ralph Nader şunları söylüyor: "Aralarındaki tek fark, şirketler kapılarını çaldığında diz çökmelerindeki hız". Gore ve Bush dışında başka başkan adayları var mıydı sorusu burada aklınıza gelecektir. Çünkü medyanın yansıttığı kadarıyla, sadece iki başkan adayı yarışıyor. Bu tutum (ki Türk medyası esasta burada Amerikan medyasının tutumunun izleyicisidir) Nader'in açıklaması ile birleştiğinde, ABD seçimlerinin niteliğini çok açık bir şekilde ortaya seriyor. Aslında seçilmek istenen tekellerin çıkarlarını en iyi şekilde savunacak olandır. İcra edilen oyunun amacı budur. Türkiye'nin büyük sermayedarlarından Vehbi Koç'un bir seçim sırasında "kim kazanırsa kazansın, sandıktan ben çıkacağım" mealindeki sözleri hatırlanacaktır. ABD seçimlerinde hangi aday kazanırsa kazansın, sonuçta Koç'un söylediklerine benzer bir durumla karşılaşacağız. Bugüne kadar yapılan seçimlerde ya cumhuriyetçilerin ya da demokratların adayları kazandı. Bu sefer de böyle olacak. Sorun yine aynı: Hangisi? Dünyanın en demokratik ülkesi olarak bizlere sunulan ABD'de yaşanan, dünyanın en apolitik seçimidir. Tekeller saltanatlarını sürdürmek için kendilerine en iyi baş memur arıyorlar.

Durum böyle iken, seçime neden ihtiyaç duyuyorlar? Böylece emekçiler kandırılıp tekellerin tercihlerine yedekleniyor. Seçilen memurun konumu kitlelerin gözünde (ABD söz konusu olduğunda dünya çapında) meşrulaştırılıyor. Ayrıca cumhuriyetçileri ve demokratları farklı tekeller destekliyor ve bu tekellerin desteklediği memuru başa geçirmek istemesi oldukça doğal. Seçimler için milyonlarca dolar harcıyorlar, bir bakıma kumar oynuyorlar. Destekledikleri aday kazandığında, yatırdıklarını fazlasıyla geri alıyorlar. Ama seçilen memurun örneğin cumhuriyetçilerden olması durumunda diğer tekellere karşı tutum alacağı anlamına gelmiyor. Çünkü o herşeyden önce bütün tekellerin baş memuru.

Al Gore ve George W. Bush arasında kuşkusuz ayrıntılarda ve esasa ilişkin olmayan konularda

farklılıklar var. Ama örneğin Filistin'in işgali ve El Aksa intifadası sonrasında yaşanan İsrail katliamlarına ikisi de karşı değil. Yani geleneksel ABD tutumunu benimseyip İsrail'i destekliyorlar. Daha da ötesinde, genel olarak ABD dış politikası söz konusu olduğunda, aralarında hiçbir farklılık yok. Hangisi seçilirse seçilsin, emperyalist ABD dünya üzerindeki jandarmalığına devam edecek. Bundan kimsenin kuşkusunu yok. Nitekim Türk sermaye çevreleri ve politikacılarındaki genel kanı da, Gore ya da Bush hangisi seçilirse seçilsin ABD'nin Türkiye'ye yönelik bakışında ve politikalarında bir değişiklik olmayacağı yolunda.

Farkları fiyatları

Bu söylediklerimizden sonra pek gerekli görünmemekle birlikte, biz yine de iç politikaya ilişkin "farklılıklarına" değinelim.

Demokrat Gore yeni vergiler düşünüyor, Bush ise vergi muafiyetinden bahsediyor. Fakat bundan yıllık geliri 35 bin dolar olanlar yararlanabilecekler. Sağlık söz konusu olduğunda Bush'un da Gore'un da düşündüğü pahalı sağlık sigortaları. Gore alacağı bazı sosyal sigorta vergilerini özel yatırıma aktarma niyetinde olduğunu söylüyor. Spekülatörler için iyi bir alan olacak bu. Çevreye gelince, elbetteki ikisi de çevreci (!) Fakat nedense ikisi de benzinden pahalı olan ve daha fazla kirlilik yaratan etanol kullanımından yana. Gore kürtajdan yana, Bush ise karşı. Silahların sahiplerinin korunması ile ilgili yasayı onaylayan Gore seçimlerde silah kontrolünü savunuyor. Bush ise silahlanmadan yana.

Diğer adaylar

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, "dünyanın en demokratik ülkesinde" yaşanan gerçekte bir tam seremonidir. Tekellerin has adayları dışındakiler "en demokratik medya" tarafından yok sayılıyor. Bu adaylardan yukarıda ismi geçen Nader de, Gore'un oylarını böldüğü için söz konusu ediliyor. Başka bir aday ise Reform Partisi'nin başındaki Patrick Buchanan. Aslında ABD'de seçimlere girmeyen yüzlerce parti bulunuyor, fakat "en demokratik" medya bunların hepsini yok sayıyor.

ABD seçimlerinde bundan önceki dönemlerde, neredeyse otomatige bağlı bir tarzda, her üç dönemde iki kez demokratlar bir kez de cumhuriyetçiler kazanmaktaydı. Clinton'ın ikinci kez seçilmesi bu bakımdan "süpriz" oldu. ABD seçimlerinin başka süprizleri de dönem dönem süren bu kısır döngüyü kırmaya çalışanlar. Buchanan'ın

başında bulunduğu partinin kurucusu Ross Perot bir petrol milyarderi olarak paranın gücünü kullanarak seçimlerde %16 oy almıştı 1992'de.

Bush ve Gore sürekli televizyon ekranlarında boy gösterirken, onları takip eden Nader aldığı oylarının kritik önemine rağmen televizyon programlarına katılamadı.

"Aykırı" bir aday olarak tanımlanan Nader, Gore'u Bush karşısında zor duruma düşürmek ve iki partili sistemi mahvetmekle suçlanıyor. Fakat Nader bu eleştiriyi "Mahvedilecek ne kaldı ki?" diye yanıtlıyor. Nader bir tüketici hakları savunucusu. Çok-uluslu şirketlerin yayıncılığına karşı olarak *The Multinational Monitor* adlı bir dergi çıkardı. Ayrıca emperyalist tekellerin ABD hükümetiyle ilişkilerinin durumu konusunda dersler verdi.

Emekçi sınıflar

Emekçi sınıflar söz konusu olduğunda, Gore ve Bush tam bir umursamaz tutum sergiliyorlar. Tersinden ABD'li emekçiler de Gore ve Bush'un seçim kampanyasına karşı benzer bir umursamaz tavır içerisindedir. Örneğin Mississippi'de geçen seçimlerde sandığa gidenler, seçmen sayısının yalnızca %33'ü idi.

ABD servet-sefalet uçurumunun en keskin şekilde yaşandığı ülkelerin başında geliyor. Binlerce evsiz, onbinlerce mevsimlik çalışabilen pamuk işçisi, siyahların yaşadığı ve beyazların yıllardır uğramadığı, tam bir sefalet tablosunu yansıtan yerleşim yerleri, kamplara hapsedilmiş kızıl derililer... Bunlar, ne Gore'un ne de Bush'un umrunda.

Kısacası, 7 Kasım tarihi ABD'li emekçiler açısından yeni hiçbir şey ifade etmiyor.

Rüzgaratlı Çocuklar Geçidi

I

Geçiyorlar!
tahta kılıçlar kuşanan çocukların
rüzgaratlı
suları ve göğü köpürdeterek
geçiyorlar!
kristal bir hüznün tadı bırakarak gözlerimize
geçiyorlar!

bir ışık hüzmesi
bir çiğ tanesi
bir defne yaprağı gibi
bir bir düşüyorlar toprağa,
çok kanamalı bir dipnot olarak
düşüyorlar
mermer alnına tarihin

geçiyorlar kuşatmalardan ve uzaklardan
umudun güneyle esmer kahramanları
kara göğümüzü aydınlatmak için
diziliyorlar ellerimizin üstüne
gözleri taştan da katı gözleri kara gözleri yukarda

II

Bir düşten, bir oyundan, okul yollarından
barikata koşarken vurulan küçük generallerin
en sonuncuydu oğlum Vael,
sırasını saymadı-ağlamadı
hayır, daha cesur değildi diğerlerinden
bir oyuna dalarcasına şehvetle, girdi kavgaya
bir oyundan çıkarcasına sakın, çekildi köşesine
-rüzgaratlı çocuklar ülkesine

Yerine koştu Mustafa(*) henüz 9 yaşında
Yüreğinden kopan fırtınayı sürdü sapanına
Geçiyor şimdi bir başkası eller üstünde
göğsünde bir parça bulut

-parola niyetine

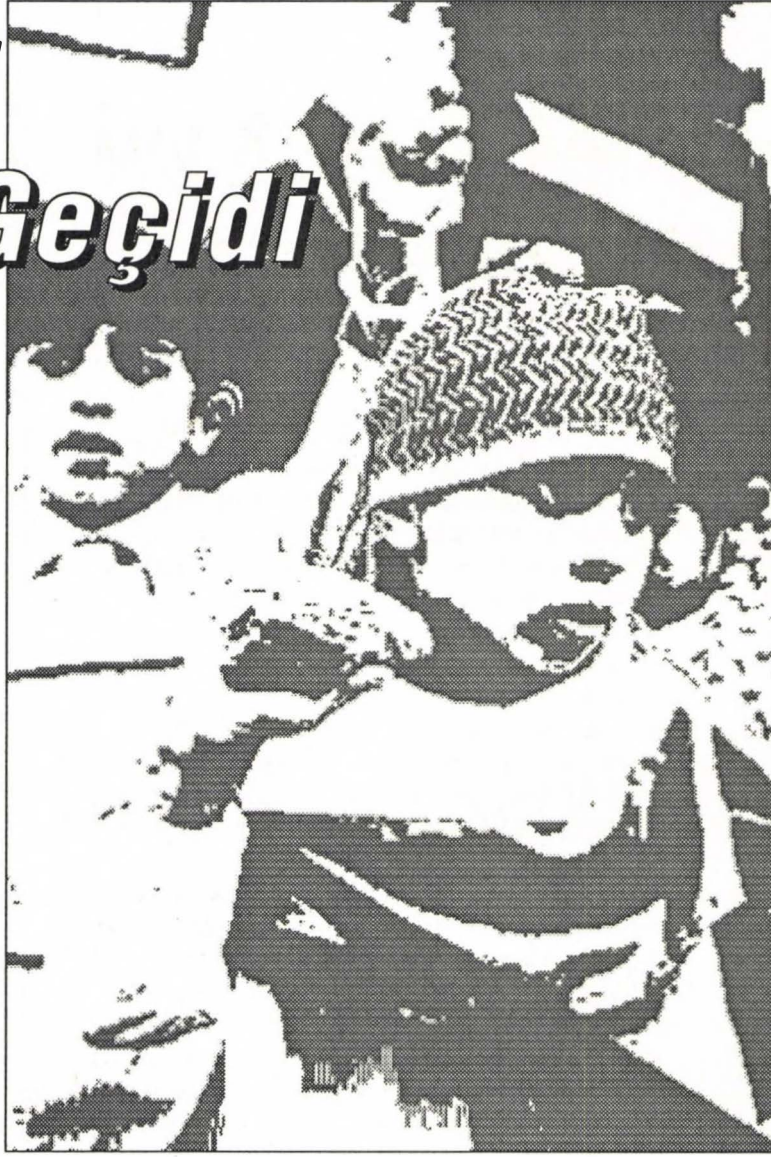
bir elinde sapan, avuçlarında taş
geçiyor kalbinden vurulmuş
ardında armağan gibi bir çocukluk

-kavgaya sunulmuş

yarasına sarılmış çaputtan kan atlanarak
geçiyor portakal çiçekleri arasından
heceleyerek gecenin alnında parlayan yıldız adlarını
geçiyor son pusudan da elvedasız

III

Ey göğsünü yırtan ağıtları halkımın!
Ey tarihin boğazını düğümleyen hırıltı!
söyleyin ey kutsal kitaplar, tapınaklar!
yakarmak neye yarar, susmak neye?
Adaklar neye yarar dualar neye?
Nereye uçar bu çocuklar?
böyle zamansız, böyle cesur, böyle acele
umut ki toprağın suya hasretidir
bölünür durur kuru dere yataklarına
daha kaç çeşit acıyla tanışmalı kalbimiz?

toprak ki, çölärtiği azığıdır Arabın,
-çakallar sofrasından arta kalan
daha kaç çocuğun kanıyla harmanlanmalı
özgür bir vatan kıvamına varmak için?

IV

kinini savur rüzgara Arap kardeşim
acını göm dişlerinin arasına
taş atmaya yetmese de gücümüz
kavgaya çocuklar doğurtacak kadar
yerindedir gücümüz kuvvetimiz henüz

çocuk yapmalıyız öyleyse çocuk
sütüdişinden ve masaldan
yumuşak tenden ve yakılmış tarlalardan
kandan, terden ve katıksız düşten çocuk

her düşenin ardından
bıkmadan usanmadan
çocuk yapmalıyız yeniden
gülden ve menekşeden yani
çocuk: taştan ve sapanın

çocuklar yani
özgürlüğün taştan elleri
hiç bitmeyen hasretimiz.

(*) Vael'in katledilmesinin ardından Mustafa'nın
söylediğidir: "Öldürüleceğimi biliyorum, ancak bu
önemli değil. Topraklarımızı terketmeleri için İsrail
askerlerine taş atmak istiyorum" (Hürriyet gazetesi)

27 Ekim 2000

A. Aras

Ramiler'in boşalmaz yerleri

taş generallere...-

Kare kare ölümünü
görüyorum katillerin
gazetelerinde
Korku var
minicik yüreğinde
Sımsıkı sarılmış baba ve oğul
-kanınız üzerinden pazarlığa
oturanların konaklarının yan
sokağındaki-
elektrik kutusu siperiniz
Korkun ki taşıyor
senin resimlerinden bile

taştı

siyonist cellatları boğacak
kadar

ve isyanını taşıyor yeni
intifadaların

Kim demiş korkmaz diye
taş generaller

çocuk kadar saf
savaş kadar katı

yüreklidir onlar
korktular fakat

korkak olmadılar

Kim demiş taş generaller
ölmez diye

onlar ölümsüz

ölülerimizdendir

Çünkü kapkara bir

boşluktur ölüm

fakat boşalmaz

yeri onların

T. Yılmaz

Ekim '00

Ekim Devrimi 83 yaşında**Enternasyonal proletaryaya yol göstermeye devam ediyor****M. Dağlı**

20. yüzyılın en önemi tarihsel-toplumsal olayı, kuşkusuz ki **Büyük Sosyalist Ekim Devrimi**'dir. 83 yaşındaki şanlı Ekim Devrimi, enternasyonal proletaryanın ve kapitalizm tarafından sömürülüp ezilen milyarlarca emekçinin kurtuluş yolunun gerçek simgesidir. Ekim Devrimi'nin 83. yıldönümü aynı zamanda partimizin 2. kuruluş yıldönümüdür. Birincisi dünya proletaryasının kurtuluş umudu; ikincisi, birincinin deneyimlerinden yararlanarak ve kendine rehber edinerek Türkiye proletaryasının ve emekçilerinin kurtuluş umudu olmaya tek adaydır.

Kısa ömürlü (72 gün) Paris Komünü deneyimi dışında, tarihte ilk defa işçi sınıfı müttefiklerini yanına alıp önderlik ederek iktidarı ele geçirmiştir. Sömürücü sınıflar ve onların militarist-bürokratik temel egemenlik aracı olan devlet aygıtı ezilip dağıtılmıştır. Bu büyük tarihsel olayla; egemenler tarafından sürekli aşağılanan, horlanan, emeği yağmalanan ve "ayak takımı", "baldırı çıplaklar" vb. gibi tanımlarla nitelenen işçi sınıfı ve emekçiler, gerçekte kimin ayak, kimin baş olduğunu göstermişlerdir. 1848'den beri kapitalistlerin uykularını kaçırtan, onlara kabuslar yaşatan "komünizm heyulası" nihayet Rusya'da Ekim Devrimi'yle gerçekliğe dönüşmüştür.

Ekim Devrimi, emekçilerin binlerce yıllık özlemi olan insanca yaşamın pekala mümkün olduğunu ve bunun ancak sosyalizmle hayata geçirilebileceğini somut olarak göstermiştir. İşçi sınıfının iktidarı koşullarında eğitim, sağlık, barınma, çalışma gibi temel insani ihtiyaçlarının karşılanmasının yanısıra, sömürünün ortadan kaldırılması, halkların kardeşçe yaşaması, emekçi kitlelerin inisiyatif, yaratıcılık ve üretkenliklerinin açığa çıkartılması vb. mümkün

olmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında yürüttüğü vahşi saldırı ve sömürü sonucu, milyarlarca insan, değil insani gereksinimlerinin karşılanması, günlük yaşamını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu gıdayı bile bulamamaktadır. Tekeller ise milyarlarca insanın açlığı ve sefaleti pahasına dev bir sermaye birikimlerine sahip olmuşlardır. IMF, DB, DTÖ, vb. kurumlarla dünya emekçilerinin kanını emmektedirler.

Türkiye işçi ve emekçilerinin maruz kaldıkları saldırı, yine emperyalist tekeller ve işbirlikçi burjuvazi tarafından hazırlanıp sermaye hükümeti/devleti eliyle yürütülmektedir. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçi sınıfı ve emekçiler gittikçe yoksulluk ve sefalet batağına saplanmakta ve sahip oldukları kısıtlı hakları da kaybetmektedirler. Sermaye iktidarının tarihinin en azgın saldırısını tam da AB'ye uyum sürecinde hayata geçirmesi, kapitalizmin insana baskı ve sömürü, açlık ve sefaletten başka hiçbir şey veremeyeceğinin kanıtıdır.

Dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanların kurtuluşunun yolu yeni Ekimler'den geçmektedir. Zira proleter sosyalist bir devrim dışında bir çıkış yolu yoktur. Ve bu yolda yürümek ertelenemez bir görevdir. Artık ömrünü tamamlamış olan kapitalist düzen tarihin çöplüğüne gömülemediği koşullarda, varılacak yer barbarlık içinde çöküş olacaktır. Kapitalist zincirin Türkiye halkasından koparılması için, TKİP'nin devrimci programının bayrağı altında birleşmek ve savaştan başka bir yol yoktur. Partimizin 2. yaşını tamamladığı bu aşamada şiarımız: "Yeni Ekimler için Parti saflarına!"

Yeni bir mücadele yılına güven ve coşkuyla giriyoruz

Dostlar, yoldaşlar;

'89 dağılışı tarihin sonu ilan eden burjuvazi, artık eskisi kadar rahat değil. Komünizm heyulası yeniden dünyaya yayılıyor.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 83. yıldönümü, emperyalist küreselleşme ve kapitalizm karşıtı enternasyonal hareketin yeniden yükselişine tanıklık ediyor. Seattle'dan Prag'a, dünyanın dört bir yanında kavga ateşi yanıyor. Yıllardır IMF ve Dünya Bankası benzeri emperyalist mali jandarmaların sömürge pençesinde acı içinde kıvrılan işçi sınıfı ve emekçi kitleler, yeniden tarih yazmaya soyunuyorlar. Mazlum halklara "barış" sosuyla dayatılan teslimiyet ve tasfiye, Filistinli çocukların minik avuçlarından fırlayan İntifada taşlarıyla parçalanıyor.

Süreç, devrim ve sosyalizmin; insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzeninin karşısına tüm ihtişamıyla yeniden dikilmesine doğru evriliyor.

İMF-TÜSİAD yıkım program ve rejimin tahkimatı çerçevesinde topyekûn bir saldırıyla karşı karşıya kaldığımız Türkiye'de, ezilen ve sömürülenler

birçok bakımdan avantajlıdır. Sürecin henüz başında işçi sınıfımız, öncü devrimci siyasal partisine sahiptir. Habipler'in, Ümitler'in partisi, sınıfın öncü kurmayı TKİP bugün 2. yaşındadır.

Habip ve Ümit'in zindanlardaki yoldaşları olarak bizler, bu görkemli günleri bedenlerimizi açığa yatırdığımız genel direnişle karşıyoruz. 3. bir mücadele yılının başında partimize, şehit yoldaşlarımıza ve işçi-emekçi kitlelere en büyük armağanımız; topyekûn saldırıyı zindanlar cephesinden yarmak, yaşamın hücreleştirilmesi anlamına gelen F tipi hücre saldırısını püskürtmek olacaktır.

Bu uğurdaki kararlılığımız ve zaferi mutlak genel direnişimizin coşkusıyla, **Büyük Sosyalist Ekim Devrimi**'nin 83'üncü, TKİP'nin kuruluşunun 2'nci yıldönümünü kutluyor, yeni bir mücadele yılında tüm partili yoldaşlarımızın, militan ve sempatizanlarımızın çalışmalarında başarılar diliyoruz.

**Gebze ÖTC
TKİP Dava Tutsakları**

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.

Yiğit

mücadelenizi destekliyoruz!

Merhaba arkadaşlar,

Biz Almanya'da Nürnberg şehrinde yaşayan anti-faşistleriz. Rote Hilfe (Kızıl Yardım Kuruluşu) olarak BİR-KAR ile ilişkilerimiz vesilesiyle Türkiye'deki siyasi tutsakların durumunu öğrendik. Sizin yiğit mücadelenizi desteklemek istiyoruz.

Bu çerçevede, mücadelenizi Alman kamuoyunun daha geniş kesimlerine duyurmak amacıyla, geçen ay Türkiye cezaevlerinde, siyasi tutsakların "tabutlara" tecrit hücrelerine karşı başlattıkları mücadelenin amacını anlatan bir toplantı hazırladık. Bu toplantıda Türkiye'deki cezaevi mücadelenin tarihini anlatan bir film gösterdik. Toplantıya katılım iyi, ilgi yoğun oldu. Son zamanlarda Almanya'nın başka şehirlerinde olduğu gibi Nürnberg'de de yapılan tecrit uygulaması ve devrimci kişiliği yoketme planları çok iyi biliniyor.

'70'lerde Almanya'nın Stammheim Özel Cezaevi'nde, kolektif bir yaşamı kazanmak amacıyla birkaç kere açlık grevleri ve ölüm oruçları gerçekleşmişti. Fakat yazık ki, bu direnişlerden olumlu sonuç alınmamıştır. Almanya'da siyasi tutsaklar için baştan beri tecrit vardı ve bu hiç değişmedi. Zaten, sadece onlarca siyasi tutsak vardı ve toplumda da bu mücadele fazla destek bulamadı. Türkiye'deki binlerce siyasi tutsak, büyük bir fedakarlıkla uzun vadeli bir mücadele yürüttüler ve kendi kolektiflerini kazandılar. Türkiyeli ve Kürt arkadaşlarımızın da bizlere anlattığı gibi dışardan, toplumun değişik kesimlerinden ve tutsak yakınlarından da büyük destek alıyorlar.

Yiğit mücadelenizi destekliyor ve başarılar diliyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla.

Antifa, Rote Hilfe ve BİR-KAR/Nürnberg

Bu mektup Ceyhan Cezaevi'nde yatan TKIP davası tutsakları için kaleme alınmış ve gönderilmiştir. Fakat ulaşmayabilir kaygısıyla Kızıl Bayrak'a da yollamayı uygun gördük.
BİR-KAR Nürnberg

Her türlü zenginliği onlar gaspediyor

Ben küçük sanayi sitesinde çalışan bir işçiyim. Günde 14 saat çalışıyorum, sigortam yok, asgari ücret alıyorum. Bu bana yetmiyor. Çünkü aileme de bakmak zorundayım. Sanayi sitesinde çalışan işçilerin can güvenliği yok. Hemen hemen her gün iş kazası yaşıyor. Kaza geçiren arkadaşlar hastane masraflarını kendileri karşılamak zorundalar. Daha önce sitede çalışan bir arkadaşın ayağını üstünden TIR geçti. Hastanede geç müdahale yapıldı, kan kaybından dolayı yaşamını yitirdi.

İşçiler patrone dayak yiyor. Köylerden çalışmaya gelen arkadaşlar hem yemek, hem de yol paralarını kendileri karşılıyor. Sanayi sitesinde

çalışan işçilerin aralarında birlik yok. Çünkü çoğunluğu birbirine güvenmiyor. İşçiler üzerinde aile baskısı da var. Daha önce ben bir arkadaşım *Kızıl Bayrak* gazetesi verdim. Ailesi görünce korkmuş, çok kızmış, bir daha gazete almamaya başladı. İşçiler keyfi bir şekilde işten atılabiliyor. Ben de atılmak üzereyim. Patron, gerekçe olarak işlerin az, işçilerin fazla olduğunu gösteriyor. Oysa biz durmadan çalışıyor, durmadan eziliyoruz. Onlarsa her türlü zenginliğin ve birikimin sahibi oluyorlar. Bu eşitsizliği ortadan kaldırmak için, savaştan başka bir yolumuz yok.

Antakya Küçük Sanayi Sitesi'nden bir Kızıl Bayrak okuru

"Cumartesi Anneleri"yle dayanışma sürüyor

Her ayın son Cumartesi günü düzenlenen, Türkiye ve Kürdistan'daki kayıplara karşı "Cumartesi Anneleri"yle dayanışma etkinliği 28 Ekim günü bir kez daha yapıldı.

Bu seferki etkinlikte, kayıplar ve F tipi yoğun bir şekilde işlendi. Ayrıca kısa bir tarihçesi verilerek, her Cumartesi Galatasaray Meydanı'nda faşist devlet güçlerinin nasıl eylemcilere saldırdığı, tutukladığı, gözaltına aldığı vs. geniş bir şekilde anlatıldı. Kayıpların isimleri söylendi, şiirler okundu.

Çoğunluğu Hollandalı olmak üzere diğer çeşitli ülkelerden insanlar gelerek etkinliğimize katılıyorlar. Etkinlik böylece giderek enternasyonal bir hava kazanıyor.

Bu seferki eylem BİR-KAR Hollanda Temciliği tarafından organize edilmişti. Katılımcıların büyük beğenisini kazandı.

Biz hepimiz Cumartesi Anneleri'yiz ve onların gözü, kulağı olmaya devam edeceğiz.

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

BİR-KAR/Hollanda

1 Mayıs Mahallesi'nden faşist katliama sert yanıt

29 Ekim Pazar günü akşam saatlerinde 1 Mayıs Mahallesi'nde Şükrü Sarıtaş adlı 14 yaşındaki anti-faşist öğrenci faşistler tarafından kurşunlanarak katledildi.

Mahalleliyi taciz etmek üzere üç hilalli armayla mahalle içerisinde dolaşan MHP plakalı araç, hakettiği cevabı mahallenin anti-faşist gençliğinden taşlarla aldı. Camları kırılan arabadaki Ruzi Temiz adındaki faşist besleme tarafından açılan ateş sonucu ağır yaralanan Şükrü Sarıtaş, Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırılmasına rağmen anti-faşist mücadelede katledilenlerin arasına katıldı.

Eskiden bir süre Tokat'ta Ülkü Ocağı başkanlığı

da yapmış olan Ruzi Temiz isimli faşist ile katliam sırasında yanında bulunan Edip Temiz, katliamın ardından bölgeden sağ-salim çıkabilmelerini sağlamak için, polis gözaltına aldı.

Pazartesi günü ise bütün mahalle harekete geçti. Kepenkler indi, mahallenin halkı faşizme karşı tek yumruk halinde bir yürüyüş düzenledi. Mahalle, katliamcılarının tasmalarını elinde tutan faşist sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından panzerlerle abluka altına alındı.

Şükrü Sarıtaş kavgamızda yaşıyor!

Faşizme karşı tek yumruk, tek barikat!

1 Mayıs Mahallesi'nden bir Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NIĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
0093240-0

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Büyük Devrim'in 83.,
Parti'nin 2. yılındayız...***

**Bize yol gösteriyorlar,
onların yolundan
yürüyoruz!**